

'Terörle
Mücadele'
Adına

Hukuksuzluk
Katliamcılık!

Türkiye'de
terörle
mücadele"
adına, kafa
koparılır,
insanlar diri diri
yakılır, sahte
belgeler düzenlenir,
işkence yapılır,
kulak kesilir...

İŞKENCE

KATLIAM

HUKUKSUZLUK

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 119 / Tarih: 15 Ağustos 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

Suçlular ve
Korkaklar
Sansür
Uygular

117. ÖLÜM

**TECRİT konusunda KÖR,
SAĞIR, DİLSİZ olanlar;
GÖZÜNÜZ AYDIN!**

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde

**SELAMİ KURNAZ
ŞEHİT DÜŞTÜ !**

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Koordinasyon, ezilenlerin, direnenlerin yanındadır!

Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu, geçen hafta bir açıklama yaparak Irak'ta işgale karşı mücadeleyi sürdürdüklerini, bunun yanı sıra Koordinasyon olarak görevlerini daha geniş bir kapsama ele alacaklarını, "emperyalizmin ve işbirlikçisi **AKP Hükümetinin Kürt halkını ve hapishanelerdeki devrimcileri yok etmeye yönelik politikalarına karşı da alanlarda olacaklarını**" belirtti. Aşağıda bu açıklamayı yayınlıyoruz.

BASINA VE HALKIMIZA

"Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu" ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Irak'a yönelik saldırı ve işgali başlamadan önce harekete geçmiş ve saldırının durdurulması, ülkemizin Irak'a asker göndermemesi için onlarca eylem gerçekleştirmiş, ardından işgalin gerçekleşmesiyle birlikte yoluna, adını "Irak'ta İşgale Hayır" şeklinde değiştirerek devam edip Irak'ın işgalini, katliamı, işkenceleri protesto etti. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnen Irak halkının yanında yer aldı.

Bugün Irak'ta işgal hala devam ediyor. (...) Amerika Irak'ta tek başına direnişin üstesinden gelemeyeceğini anladığında, işbirlikçilerini görev başına çağırdı. Bunlardan biri de Türkiye'yd.

NATO ve Bush İstanbul'da Ortadoğu'nun daha özelde ise Irak'ın kanlı pazarlığını yaptılar. Bütün bu süreç boyunca Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu, "NATO ve Bush Karşıtı Birlik" içinde emperyalistlerin Ortadoğu politikalarını protesto etti. Türkiye ise AKP hükümeti eli ile Irak'ta direnişçilere ve Irak halkına kurşun sıkma eğitimi verme görevini aldı.

"Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu" Irak halkının ve Iraklı direnişçilerin yanında olmaya devam edecektir. Türk devleti, Amerika teşvikli Irak politikası ile birlikte Kürt sorununda da çözümsüzlüğün derinleştirmeye devam edecektir.

Uygulanan tecrit ve imha politikası, AKP hükümetinin Kürt sorununu çözmeye hiç de niyetli olmadığını göstermektedir. Aynı şekilde hapishanelerde devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikası da artarak

Anti-emperyalistlere çağrı

Asli gücünü Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu'nun oluşturduğu NATO ve Bush Karşıtı Birliğin İstanbul'daki NATO Zirvesi'ne karşı eylemlerinde gözüktüğü alınanlardan 38 kişi hakkında "Kamu malına zarar verdikleri, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefet ettikleri" gerekçesiyle dava açıldı. Bu davanın ilk duruşması 11 Eylül 2004'te yapılacaktır.

Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu, 7 Ağustos'ta İstanbul Galatasaray Postanesi önünde yaptığı açıklamayla, tüm anti-emperyalistleri, demokratları bu davaya katılarak, NATO ve polis terörüne karşı hak ve özgürlüklerimizi savunmaya çağırdı. Açıklama "Katil ABD, İşbirlikçi AKP", "NATO'ya Hayır, Üsler Kapatılsın" sloganlarıyla bitirildi.

devam etmektedir. F tipi hapishanelerde sürdürülen tecrite karşı mücadelede 116 devrimci yaşamını kaybetti, yüzlerce yaralandı ve sakat kaldı.

AKP Hükümeti tecrit sorununu çözmediği gibi Yeni Ceza İnfaz Yasası ve insanları mezara koyan cezai modelleri ile devrimci tutsaklara yönelik saldırılarını sürdürüyor. (...)

"Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu" olarak Irak'ta insanlar katledilirken nasıl sokaklardaysak şimdi de bu görevimizi de büyüterek emperyalizmin ve işbirlikçisi AKP Hükümetinin Kürt halkını ve hapishanelerdeki devrimcileri yok etmeye yönelik politikalarına karşı da alanlarda olacağız.

Koordinasyon, tüm Irak halkıyla aynı kaderi paylaşan ezilen halkların ve kendilerinden gayrı diğerleri için her şeyini feda eden devrimcilerin de yanındadır.

Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu

Adım Sergül Albayrak:

Dememler ekmek parası için, memleketlerini bırakıp, yabancı bir ülkeye, Almanya'ya yerleşmek zorunda kalmışlar 1960 sonlarında. Ve böylelikle de ailem Almanya'da yaşamaya başlamış. Ben de Almanya'da dünyaya geldim. Aslen Adapazarlı olup, babamlar Gürcü, annemlerde Laz'dır.

Memleketimi tanımak bir yana, Türkçe konuşmayı tam anlamıyla hapishanede öğrendim. İki kültür arasında büyüyen, bocalayan ben, 15 yaşında evden kaçtım. Bir yandan ailem belli geleneklerini kültürlerini korumaya çabalıyor, bir yandan alabildiğini bu kültüre uzak bir kültürün içinde büyüdüm. Ailemle yaşamayı istemedim. "Özgür" olmak, "dilediğimi yapmak" istedim. Tabi gerçek özgürlüğün ne olduğunu bilmeden. Emperyalizmin özgürlük anlayışına çok çabuk kapılıvermişim. Sigara, alkol, uyuşturucu isteyen istediğini yapmaktaki özgürlük. "Küçük özgürlüğüm" bir süre sonra noktalandı, aileme teslim edildim.

Tamamıyla tesadüfi bir şekilde devrimcilerden, Devrimci Solcular'dan bahsedildiğini duydum... Kimdi bu Devrim Solcular? Nasıl bir şeydi devrimcilik? Hiç tanımadığım birilerinden biraz saygınlık, biraz korkuyla bahsediliyordu. Tanımak istedim. Böylece araladım hiç tanımadığım bu dünyanın kapılarını...

Bu dünya bambaşka idi... Sevgi üzerine kuruluydu. Herşey apaçık ortadaydı... Biraz şaşkınlık, biraz merakla her gün yeni birşeyler öğrenerek ilerlemeye başladım devrimci olma yolunda.

Birbir çözülmüyordu kafamda varolan soru işaretleri. En başta "ben neyim" sorusu. İnsandım, hem de bana göre "özgür" bir insan. Oysa özgür insan düşünen, paylaşan insandır. Mutlu, huzurludur. Oysa ki, ben bunları başka şeylerle aramıştım. İşte şimdi karşımda bir yol vardı. Artık ben de kurtuluş için varım diyenlerdendim.

Ülkede gözüktüğüne alınıp 19 yaşında tutuklandım...

19 Aralık 2000'de Çanakkale'deydim. Ve saldırının

ilk saatleri Fidan Kaşşın yoldaşım, tek tek vedalaşmaya başladığında bir an ne yapacağımı şaşırmıştım... Ağlamak? Hayır hayır, bu insan güzeli yoldaşıma saygısızlık olurdu. Boğazıma düğümlenen bu duygu, Fidan'ın gözlerine baktığımda yokoluvermişti. Gözlerinden okunan o mutluluk karşısında ağlamak başka ne anlama gelirdi ki. O tüm yaşamını, geçmişini ve geleceğini toplamıştı ışıltı ışıltı gözlerinde... Mutluydu. İlk defa bir yoldaşımı şehitliğinden bir kaç dakika önce kucaklıyordum. Fidan, Kürt kızı... Fidan... Sevgi dolu, ane gibi, kardeş gibi, abla gibi.

Şehitlerimiz... Böyle bir kültürden sıyrılıp devrimci olmuştum ben. Şehitlik nedir, nasıl bir şeydir? Bir insan başkası için ölmüyümüş hiç? Evet böyle düşünüyordum eskiden. Biraz da anlamamaktan kaynaklı olarak. Uzun uzadıya üzerine düşünmek gereksizdi... Bugün düşünüyorum da, özellikle yaşadığımız son dört yıl şehitlik-yaşam-ölüm üzerine o kadar çok kere düşündüm ki. Fidan'ın ölümü, saçma olabilir miydi hiç? Ya da Fatma Ersoy'umuzun? Ayşemiz'in, Gürsel Abi, Gülnihal, Özlem, Fatma Abla... 112 şehidimizin... Ve isyan ediyoruz bir kez daha emperyalizme. Emperyalizmin yaydığı o kültürlüğe, değersizleşmeye. Oysa ki, var mı daha yüce, daha kutsal olan bir şey dünyada? Kendi yaşamını insanlık adına feda ediyorun... Feda etti gidenlerimiz... Daha güzel bir dünya, bir ülke için.. Ne demek, bir insanın kendi acılarını ateşlerde yanarken bile duyumsamaması?

Lanetler yağdırıyoruz her gün ama her gün emperyalizme bunun için. Milyarların elinden düşünme yetisini aldı. Düşünmek ve üretmek; ve düşünürken ve üretirken "bir canım var, o da halkıma feda olsun" diyebilmek. Şehitlerimiz, bizim en büyük değerlerimizdir. Her değer bir fiyatı vardır diyen emperyalist ahlakın karşısında, anıtları koruduğumuz, değerli yüreklerimizde her gün artan, büyüyen.

Yaşamın orta yerinde olmaktır yaşam denilen şey. Ve bugün yaşamın orta yeri, direniştedir. Direniş Türkiye hapishanelerinin her duvarının ardında. Direniş duvarlar altında teslim olmamakta. Direniş duvarlar ardında, sizlerle tanışma isteğinde her şeye rağmen. Hapism doğru, ama beynim hiç de hapiste değil. Kah bildiğim, tanıdığım yerlerde, yurtdışında; dernekte okulda, sokakta. Kah tanımadığım yerlerde, Filistin'de, Irak'ta.. Ve en çok da memleketimin dağlarında ve mahallelerinde...

ÇAĞRI
DUYURU

DAVA

Birtan Altunbaş'ın işkencede katledilmesi davası

Tarih: 17 Ağustos 2004, Saat: 10.25

Yer: Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi

KONSER

17 Ağustos 2004

Datça Açık hava Tiyatrosu - Muğla

18 Ağustos 2004

Didim Apollon Tapınağı - Aydın

GRUP YORUM

20 Ağustos 2004

Gümüşlü Açık hava Tiyatrosu - İzmir

21 Ağustos 2004

Altınoluk Anfi Tiyatrosu - Balıkesir

Ekim Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi : Mustafa Köşker

Yazışları Müdürü: Serkan Uymaz

Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici

Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han 55/54

Aksaray Fatih İstanbul

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro

İsviçre: 3 Euro

Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayınlar Venloermeer, 507-A

Tel: 0049 221 280 87 74

Faks: 0049 221 280 90 84

E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. Örneker Apt. No:5 Kat:5

Tel-faks: 0 322 363 32 09

Ankara: Gök Mülhan Onur İşhan Kat: 6 Daire: 151 Kızılay

Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatop. Apt. Kat: 4 D: 6

Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Sakarya mah. Uluyol cad. Aydın İşhan-2 No: 24 Kat: 2

Daire: 2

Osmangazi/Bursa

Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa:Hopa iş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir: Milli-i Kültürhanesi Cad. No: 17/104 Tepedöğül iş Merkezi

Konak/İzmir Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hüsnüye Caddesi Sakko Kenan Saray İşhanı Kat:7

No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51

Malatya: Dabaklıhan Mah. Bakırkölü Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı

Kat: No:43 Tel: 0422 323 24 77

Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütcüncü Apt. Kat: 1/6

Samsun: Talimhanesi Cad. Bozulucaç iş Hanı Kat: 3/42

Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak

Pustular İşhanı Zemin Kat No:4

Tel-faks: 0462 321 14 80

Sansürün karanlığına daha ne kadar saklanabilirsiniz?

- 3... *Sansürün karanlığına daha ne kadar saklanabilirsiniz?*
- 5... *Sansür katliamcılarının sığınağıdır*
- 6... *Selami Kurnaz şehit düştü*
- 8... *Bırakın bu masalları, teferruatları. Gerçekleri...*
- 10... *Şovenizm gemi ayağına aldı*
- 12... *Çiğnediğiniz halkın eti olmasın!*
- 15... *Türkiye gerçeği*
- 18... *Yalanın zehirli okları İran, Sudan, Kuzey Kore üzerinde!*
- 19... *Bakanlığın TTE manevraları*
- 20... *TAYAD Haziran-Temmuz Hapishaneler Raporu*
- 22... *Türkiye'yi işkenceciler yönetiyor*
- 23... *Emniyet müdürlerinin yeni görevi provakatörlük mü?*
- 25... *Kürtlerin Ortadoğu'daki rolü*
- 26... *Felsefe-3*
- 30... *AKP'yi belediyeler saldırıyor*
- 32... *İslamcılar AKP'yi sorgulamalıdır*
- 34... *İslamcı yazar, aydın Nurettin Şirin'in mektubundan...*
- 36... *Katliamlar halkı teslim alamaz*
- 39... *Tekellerin pazarı için kan döken AKP*
- 41... *Emperyalizmin dünyasından...*
- 42... *Dünya gerçekleri ve IMF'ci Tayyip'in ceylan derisi koltuğu*
- 44... *Bana mı sordunuz?*
- 46... *Amaç yabancıları sindirmek*
- 49... *Tutsakların kanı, canı üzerine AB fonu!*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Türkiye nasıl bir ülke? Türkiye'yi kimler yönetiyor, nasıl yönetiyor? Diyelim ki, dünyada ve ülkesinde olup bitenlere duyarlı bir insansınız; yukarıdaki soruların cevabını bulmak için, gün boyu televizyonlardaki haberleri izliyor, en azından ana haber bültenlerini kaçırmıyor, büyük ulusal gazetelerin üç-beşini izliyorsunuz. Ama yine de Türkiye'de neler olup bittiğini öğrenemezsiniz. Televizyon izleyicileri, ülkemiz hapishanelerindeki 117. ölümden de haberdar olamayacaklar. Burjuva gazetelerin okuyucuları, gazetelerinde 12 Ağustos'ta F tiplerinde bir tutsağın daha öldüğünü göremeyecekler. AKP iktidarı ve onun Adalet Bakanlığı, ölümleri yok saymaya devam edecek. Çünkü korkuyorlar.

Sansür, korkakların sığınağıdır. Sansür, yalanlarla yönetenlerin gerçekleri gizleme aracıdır. Sansür, katliamlarla yönetenlerin katilliklerini gizleme aracıdır. Türkiye'yi katliamcılar yönetiyor. Burjuva medyayı, katliamcılarının suç ortakları yönetiyor. Kendi katilliklerini ele vermemek için F tiplerindeki ölümleri yazmıyorlar. Tayyip Erdoğan'ın bir konuşması sırasında dinleyicilerden birinin F tiplerindeki ölümleri hatırlatması üzerine "hayır hayır, onlar bizim dönemimizde olmadı" deyişini hatırlayın, korkunun ifadesidir. Hem kişisel olarak, hem sınıfları adına korkuyorlar.

Televizyon ekranlarından, gazete sayfalarından sosyetik fahişelerin, pezevenklerin o gün nerede ne yaptığını, hangi konuda hangi zırcahil görüşlere(!) sahip olduklarını öğrenebilirsiniz. Burjuva dejenerasyonun teorisyenlerinin "birey olun, tüketin, modayı izleyin, şuralara takılın" diyen tavsiyelerini dinleyebilirsiniz. AB yetkililerini, patron örgütlerinin temsilcilerini, burjuvazinin kalemşörlerini dinleyebilirsiniz. Ama hiç kimse, aynı ekranlardan, aynı gazete sayfalarından F tiplerindeki tecrite karşı direnişin 117. şehidi Selami Kurnaz'ın kim olduğunu öğrenemeyecek. Selami Kurnaz'ın Türkiye'nin bağımsızlığı, Türkiye'nin kurtuluşu konularındaki düşüncelerini dinleyemeyecek. 40 yaşındaki bu devrimcinin yıllarını nasıl geçirdiğini bilemeyecek.

Ama biz anlatacağız. Gerçek, mutlaka ama mutlaka, bir yolunu bulup 70 milyona ulaşacak. Selami Kurnazlar'ı 70 milyon tanıyacak ve anlayacak.

F tiplerini, tecriti ve direnişi sansürleyen AKP iktidarı, sansüre o kadar bel bağlamış ki, Irak'taki Amerikan işbirlikçisi politikalarının teşhir olmaması için Irak direnişini sansürlemeye kalkıyor şimdi. Irak'ın CIA ajanı, kişiliksiz, aşağılık kukla başbakanı İyad Allawi'yle Türkiye Cumhuriyeti'nin Dışişleri Bakanı, medyanın Irak direnişini sansürlemesi gerektiği konusunda kelimesi kelimesine aynı sözleri söylüyorlar. Kukla Allawi anlaşılır da, Abdullah Gül'e ne oluyor? Aslında bir farkları yok. Bizim gibi yeni-sömürge ülkelerin işbirlikçi yönetimleri de özünde birer kukla yönetimdirler. Emperyalizm adına işbaşında olan kukla hükümetlerdir. Bakın AKP hükümetine, kendine ait bir politikası var mı? Ekonomide, yasa çıkarmada, dış politikada emperyalizmin isteklerini yerine getirmekten başka bir şey yapmıyor. Zaten kukla olmayan hiç bir yönetim, bir halkın işgale karşı ulusal bağımsızlık savaşını sansür etmeye çalışmaz.

Sansür bütün faşist yönetimlerin başvurduğu bir yöntemdir. Türkiye oligarşisi de her dönem başvurmuştur. Faşist yönetimler aslında tüm hak ve özgürlüklere düşmandırlar; onları "fazlalık" olarak, "katlanılması gereken şeyler" olarak görürler. 12 Mart cuntasının Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç bunu açıkça da söylemiştir: "Tüm olaylar Anaya-

sa'nın özgürlükçü özünden çıkmaktadır. Bu Anayasa ve özgürlüğe açık yasalar değiştirilmeden olayların üstesinden gelinemez." (Hıfzı Veldet Velidedeoğlu, Sağsız Solsuz Demokrasi, s.253)

Oligarşi basın özgürlüğünü de hiç bir zaman gerçek anlamda tanımamıştır. Sansürü gediksiz uygulamak için gerektiğinde yasaklara, kapatmalara, ve cinayetlere başvurmaktan kaçınmamıştır. Oligarşinin geleneğinde aynı Naziler gibi kitap yakma, film yakma vardır. Gazeteci katletmek, İttihat ve Terakki'ye kadar uzanan bir gelenektir.

12 Eylül'de sansür kurumlaştırılmıştır. Birakın devrimci, demokrat basını, burjuva basına bile tahammülleri sınırlıdır. Hoşlarına gitmeyen tüm gerçekler mutlak anlamda sansürlenmelidir. 12 Eylül 1980-12 Mart 1984 arasında, aralarında Hürriyet, Cumhuriyet, Tan, Milliyet, Güneş, Günaydın, Tercüman'ın da yer aldığı gazetelere, tam 17 defa 195 gün süreyle **kapatma** cezaları verilmiştir. Bugün artık oligarşi buna gerek duymuyor. Çünkü iktidarlara rahatsız eden bir yayın politikası yok hiçbirinde. 12 Eylül, kapatmaların dışında, sansürü yaygın olarak "sözlü uyarılar" şeklinde uygulamıştır; bir generalin deyişiyle medyaya "Üzerinizde sansür yok. Ancak serbestsiniz diye de istediğinizi yazabileceksiniz gibi bir sonuç çıkarmayın. Dikkatli olmanız gerekiyor." denilmiş ve devamında da falan yazarın yazısı hoşumuza gitmedi, falanın kulağını çekmek gerekir türü tehditlerle gazetelerin ve yazarların kendi kendilerini sansürlemeleri sağlanmıştır. Bugün burjuva medyada esas olarak böyle bir sansür mekanizması yürürlüktedir.

En sol, en muhalif geçinenler bile, iktidarlara kızdıracak, patronların çıkarlarını zedeleyecek konuların neler olduğunu biliyor ve o **riskli alanlardan** uzak duruyorlar. Hatırlanacağı gibi, DGM'ler tarafından F tipleriyle ilgili haberlere konulan sansür yasağı bir süre sonra kaldırılmıştı; yasağın kaldırılma gerekçesi burjuva basın ve yayının içinde bulunduğu durumu gözler önüne seriyordu. DGM, artık sansür kararına gerek yok, zaten yazmıyorlar demişti özet olarak. Düzen içindeki statükolarından, rahat yaşamların-

dan vazgeçmemek için tüm inançlarından, ilkelerinden, gazetecilik ahlakından vazgeçebilmektedirler.

Ülkemizde, tekeli burjuvaziyle bütünleşen bir medya egemenliği olduğu için bu sansür, medyayı hiç rahatsız etmemiş ve oligarşi en büyük katliamları gerçekleştirirken en koyu sansür politikalarını rahatlıkla hayata geçirebilmiştir. 19 Aralık katliamı ve sonrasında F tipleri, sansürün ne kadar yaygın bir biçimde uygulandığının çarpıcı bir örneğidir.

Tüm burjuva medya istisnasız bu sansürün ortağı olmuştur. Bu sansüre karşı bazı çıkışlar karşısında ise, oligarşi DGM kararlarını, reklam cezalarını, soruşturmaları, tehdit ve şantajları devreye sokmakta tereddüt etmeyip, sansüre uymayanları da birkaç istisna hariç "yola getirmiştir". Cumhuriyet Gazetesi'nden Hikmet Çetinkaya 11 Ağustos'ta köşesinde basının nasıl teslim alındığının bir örneğini anlattı: "Bir ay kadar önce Akdeniz'de bir turizm merkezinde iki ayrı otelde patlama oldu. Patlama sonucu bir kişi öldü, iki kişi de yaralandı. Medya bu iki patlamadan birinin tüp, ötekinin klima bölümünde olduğunu duyurdu. Acaba haber doğru muydu? Hayır!.. Turizm yöresindeki iki patlama intihar eylemcilerinin işiydi, turistlerin kaçmaması için medya uyarılmıştı: 'Aman terörist eylem diye yazılmasın, sonra bölgede tek turist kalmaz...' Gazeteler ve televizyonlar 'uyarıya uyup' bu önemli olayı 'tüp ve klima patlaması' olarak geçiştirdiler."

Peki geçiştirdiniz de ne oldu? 19-22 Aralık katliamını geçiştirdiniz de ne oldu? F tiplerindeki direnişi yazmıyorsunuz da ne olacak?

İktidarlara katliamlarını nereye kadar gizleyebilir? Medya, katliamların suç ortağı olduğunu, iktidarların sömürü ve zulüm politikalarına payanda olduğunu sansürle nereye kadar gizleyebilir? Hiç kimse, hiç bir zaman gerçekleri öğrenemeyecek mi sanıyorsunuz?

Halkın haber alma, gerçekleri öğrenme hakkının iktidar-medya işbirliğiyle gasbedildiği bir ülkede, demokrasiden söz edilemez. Katillerin gizlendiği, direnenlerin "katli vacip sayıldığı" ve sansürün bu doğrultuda kullanıldığı bir ülkede haktan, hukuktan, adaletten söz edilemez. Nitekim bugünün Türkiye'sinde hak, hukuk, yasa yoktur. Halkın direnme hakkı yoktur, haber alma özgürlüğü, gerçekleri öğrenme hakkı yoktur. Hapishanelerde 117. şehidi, işte böyle bir düzene karşı direniş içinde verdik. Sansürü uygulayan iktidarın yanında, şu veya bu biçimde bu sansürün bir parçası olan tüm kesimler bu ölümden sorumludur.

Halkın haber alma, gerçekleri öğrenme hakkının iktidar-medya işbirliğiyle gasbedildiği bir ülkede, demokrasiden söz edilemez. Katillerin gizlendiği, direnenlerin "katli vacip sayıldığı" ve sansürün bu doğrultuda kullanıldığı bir ülkede haktan, hukuktan, adaletten söz edilemez. Nitekim bugünün Türkiye'sinde hak, hukuk, yasa, demokrasi yoktur.

Sansür Katliamcılarının Sığınağıdır

TC Adalet Bakanı Cemil Çiçek: *"Basınımızın Irak'la ilgili gelişmeleri halkımıza duyururken bunların reklamı anlamlarına gelecek aşırılıktan kaçınması gerekir."*

TC Dışişleri Bakanı Abdullah Gül: *"Haber yapılsın tabii. Ama, bu görüntüler yanlış etki yapıyor. Televizyonlar dikkatli hareket etsin."*

TC eski Başbakanı Bülent Ecevit: *"Bazı ülkelerde bunların (ölüm orucu) hiç haberi yapılmıyor. Basın bunları yazmazsa, kamuoyu ilgisi kesilirse, biz bu meseleyi çözeriz."*

TC eski Adalet Bakanı H. Sami Türk: *"Maalesef basın organları bu çeşit haberleri abartılı bir şekilde vermektedir. Basın yazmasza biter."*

ABD Savunma Bakanı D. Rumsfeld: *"El Cezire Amerika'yı Irak'ta işgalci olarak tanıtıyor, böylece ABD'nin Ortadoğu'daki imajını bozuyor."*

Irak Kukla Hükümet İçişleri Bakanı: *"Televizyonda çok fazla suç olayları gösteriyorlardı... Suçluları eylemlerini artırmaya teşvik ediyorlardı"*

Başlığımızda ifade ettiğimiz gerçek her gün yaşanan örneklerle kanıtlanıyor. Önce son yaşanan iki örneği hatırlayalım.

1- El Cezire'ye kapatma

Merkezi Katar'da bulunan El Cezire televizyonunun yayınlarının işgal güçlerini rahatsız ettiği, direniş ve katliama ilişkin gerçekleri tüm dünyaya duyurduğu biliniyor. Batı demokrasisi "basın özgürlüğüne" daha fazla tahammül edemedi ve El Cezire'nin Irak'taki bürosunu 7 Ağustos gününden itibaren **bir ay için kapattı**. Elbette demokrasi oyunu gereği, karar işgal güçleri tarafından değil, kukla hükümet tarafından verildi. Kukla başbakan İyad Allavi El Cezire'nin *"şiddet ve nefreti kışkırttığını"* söylerken, İçişleri Bakanı Felah En-nakib de, *"Irak ve Iraklılar hakkında kötü görüntüler yayınlıyor, suçluları eylemlerini artırmaya teşvik ediyorlardı"* dedi. Karardan iki gün önce ABD Savunma Bakanı Rumsfeld, *"El Cezire Amerika'yı Irak'ta işgalci olarak tanıtıyor, böylece Amerika'nın ortadoğu'daki imajını bozuyor."* demişti.

2- 117 Ölümü Sansürlediler Sıra Irak Direnişinde

Irak'ta öldürülen şoförlerde asıl suçlu olan AKP iktidarı, hem suçunu örtbas etmek, hem de tekellerin kârlarından olmalarını önlemek için, Irak haberleri konusunda basından sansür iste-

di.

Adalet Bakanı Çiçek ve Abdullah Gül'ün yukarıdaki açıklamaları, bu sansür isteğinin sonucu sarfedildi.

Dikkat edin, hepsi suçlu, hepsinin kafa yapısı aynı. Biri işgalci, ötekisi seçilmiş hükümet, biri demokrat diğeri CIA'cı... Ama aynı kaynaktan, aynı ideolojiden besleniyor, aynı şeye hizmet ediyorlar. Hepsi, nihayetinde Amerikan tekkellerinin çıkarları için ülkelerini yönetiyor ve o çıkarlar için gerçekleri gizlemek istiyorlar.

Basın işte bu katillerin emirlerini yerine getirerek gerçekleri halktan gizliyor. Sansürün en çarpıcısı uzağa gitmeye gerek yok, ülkemizde yaşıyor. İktidarlar, F tipi tecritte 117 insanı katletme cüretini bulabildiyse, bunda basının, sansürün büyük payı vardır. En son Selami Kurnaz'ı katlettiklerinde de yine katillerin ortağı sansür devredeydi. Yoktu böyle bir şey bu ülkede. AKP iktidar katletti ve halktan gizledi Selami Kurnaz'ı.

Rumsfeld Irak'taki katliamlarını El Cezire'yi kapatarak gizlemek istiyor, AKP iktidarı sansüre sığınarak katletmeyi sürdürüyor.

Sansür katliamcılarının sığınağıysa, gerçekler de halkın gücüdür. Ve gerçekler ilelebet gizli kalmaz. Daha hiçbir sansür, hiçbir tehdit, baskı ve yasak bunu değiştirememiştir. Sansürcüler kendi karanlıklarında boğulmaya mahkumdur.

117. Ölüm

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi Direnişçisi Selami Kurnaz Şehit Düştü

- ◆ *F tiplerinde tecrit politikasında ısrar eden AKP iktidarı ve bu zulüm iktidarını destekleyen islamcılar;*
- ◆ *Dilinden “kutsal insan yaşamı”nı düşürmeyen, haktan, özgürlükten, sol’dan sosyalizmden söz edip, **TECRİT** konusunda kör, sağır, dilsiz olanlar;*
- ◆ *Sansürle tecriti ve ölümleri gizleyen burjuva medya;*

GÖZÜNÜZ AYDIN!

Bir Vatanseveri daha katlettiniz!

- ◆ *Umudunu, geleceğini bu topraklarda ve dünyanın dört bir yanında emperyalizme, faşizme, işgallere, tecrit kuşatmalarına karşı direnenlere bağlayanlar; yüreğinizi ferah tutun; yiğit evlatlarınız oldukça direnenler tükenmeyecek! Selami’ler oldukça bu topraklarda zulme isyan hiç bitmeyecek.*
- ◆ *Selami Kurnaz, “öle öle tükenirler”, “ilgilenmezsek, duymaz, görmez, sansürlersek bırakırlar” boş hayallerine vurulan son darbedir. Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi’nin son neferi de kahraman şehitlerimiz arasına katılırken, bayrağı Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi’ne devretti.*
- ◆ *Bu direniş bitmeyecek! Faşizmin hücrelerini eriyen hücrelerimizle, alev topuna dönen bedenlerimizle parçalayacağız.*

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi’nde (10. Ekip) yeralan direnişçilerden Selami Kurnaz, 12 Ağustos’ta Tekirdağ Devlet Hastanesi’nde şehit düştü.

Selami Kurnaz, 10. Ölüm Orucu Ekibi’ndeki yoldaşlarıyla birlikte 20 Ekim 2003’te Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’nin bir tecrit hücresinde başlamıştı direnişe. 300 gün boyunca açlığın koyunda sürdürdü yürüyüşünü. Tehditler, baskılar, kaldırıldığı hastanede zorla müdahale şantajları, hiç bir şey onun yürüyüşünü durduramadı. Aynı ekipteki yoldaşları bedenlerini tutuşturarak birer ikişer şehit düştüler, Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi’nin son savaşçısı olarak bayrağı Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi’ne devrederek tecrit bitmeden direnişin bitmeyeceğini herkese göstererek ölümsüzleştirdi.

AKP iktidarında 20. Ölüm!

AKP’nin hükümet oluşundan bu yana yaklaşık 21 ay oldu. 21 ayda 20 ölüm!

20 Ölümün vebali, tüm AKP yönetiminin, milletvekillerinin, bakanlarının omuzlarındadır. 20 Ölüm ve hala F tiplerinin tecritlerinde hücre hücre ölmekte olanlar, nereye kaçarlarsa kaçsınlar, hangi sansür duvarının arkasına gizlenirse gizlensinler, AKP’lilerin yakasını bırakmayacaktır. 21 ayda 20 ölüm! Bu bilanço, AKP’nin onyıllar boyunca lanetlenmesine yeter de artar bile.

Adalet Bakanlığı’nın işkenceci, katliamcı bürokratları, gazetelere “F tipleri Avrupa standartlarına uygundur, hiç bir sorun yoktur” açıklamaları göndermeye devam etsinler; Tayyip Erdoğan “bu olaylar bizim zamanımızda yaşanmadı” yalanını tekrarlayıp dursun; Tecrit Bakanı Cemil Çiçek, F tiplerinde ölümler olmuyormuş gibi davranmaya devam etsin; **21 ayda 20 ölüm** gerçeği ortadadır.

20 ölümün hesabını başka hiç kimse değil, AKP verecektir. Onları adalet önünde, tarih önünde 20 ölümün sorumluluğundan kurtaracak hiç bir şey yoktur.

Sansür Selamiler’in sesini boğamaz!

19 Aralık katliamını gerçekleştiren Ecevit hükümetinin bakanlarının “muzaffer komutanlar” havasında yaptığı ilk açıklamaları hatırla-

yın. “Ölüm orucu yoktu... hapishane sorunu artık çözülmüştü...”

Muzaffer değil, biçareydiler. Katletmiş, diri diri yakmışlar, hücrelere atmışlar, ama direnişi kıramamışlardı. Direnişin iradesi karşısında, devrimci irade karşısında güçsüz ve çaresizdiler.

Yalanlarının ardından gerçeğin duyulmaması, bilinmemesi için, yani, güçsüzlüklerini ve çaresizliklerini gizlemek için sansüre ve zorla müdahaleye sığındılar.

Evet, burjuva medya yazmıyor tecriti ve direnişi. Selami Kurnazları yazmıyor. Ama tecriti ve direnişi çıkarabiliyor mu gündemden? Zulmün ve sansürün karanlığında direnişi kırabiliyor mu? Hayır!

Ölüm orucu, dördüncü yılını da bitirmek üzere olan kararlılığıyla, herkesin gizli gündeminde dir. İktidar da, “ölüm orucu gündemimiz değil” diyen sol muhalif güçler de, bu ölümlerin ağırlığı altında kalmaya devam edecekler.

Tecrit sürdükçe direniş sürecektir!

Peşpeşe şehit düşen direnişçilerin söylediği budur. Ölümlerin sessiz suç ortağı olmak istemeyenler, bu ülkede hak ve özgürlükler olmalı diyenler, benim ülkemde hapishaneler hergün tabutların çıktığı yerler olmamalı diyenler, hapishanelerde yeni baskıların önünü kesmek isteyenler, islamcısı, devrimcisi, demokrasiyle herkes tecrite karşı sesini yükseltmelidir.

Hapishanelerinden tabutların çıktığı bir ülkede, kimse demokrasiden söz edemez. Hapishanelerinden tabutların çıktığı bir ülkede, buna sessiz kalanlar, haktan, adaletten, demokrasiden yana olduklarını, bir dini inancın savunucusu olduklarını, insan haklarını savunduklarını iddia edemezler.

Ortada bir sorun var; ortada 117 ölü var. Ve ortada insanca, düşünceleriyle yaşayabilmek için **direnenler var.** Bunu bir sorun olarak kabul edenler, sorunun tecrit kaldırılmadan çözülmeceğini de artık görmek durumundadırlar.

Hareket Benim İçin; Uğruna Bedel Ödenecek, Ödettirilecek Olandır

Selami Kurnaz 11 Şubat 1964’de Arşin/Trabzon’da doğdu. Kendi deyimiyle; “Makran-Çani Lazlar’dan”. Devrimci düşüncelerle 12 Eylül öncesi aile çevresinde tanıştı. 14 yaşından beri devrimcilere sempati duymaya başladı. Onyediyen yaşında kardeşi aracılığıyla örgütlü olarak Devrimci Yol içinde mücadeleye başladı. 1990’lı yıllara Halkevleri ve çeşitli DKÖ’lerde Trabzon’da faaliyet yürüttü.

Devrimci Solcular’la tanışması ise İstanbul’a gelmesiyle oldu. İşportacılar Derneği’nden devrimcilerle tanışan Selami Kurnaz, kafasındaki ideolojik sorunlara çözümü devrimci hareketin saflarında bulduğunda Parti-Cephe’li olmaya karar verdi. Örgütlü olarak mücadeleye henüz katılmadığı günlerde de devrimci hareketin çevresinde, kavganın gelişmesine yardım eden biri durumundaydı. Ölüm orucu şehidi Yemliha Kaya ile ilişkilerinin gelişmesiyle birlikte Cepheli olma süreci de hızlandı. Bütün ilişkilerini keserek örgütlü mücadeleye katıldı.

Bir süre memleketi Trabzon’da Mücadele bürosunda çalıştıktan sonra Trabzon Özgür-Der’in kurucu üyesi oldu, burada çalışmaya başladı.

1993’de bir süre ilişkileri kopan Selami Kurnaz, Temmuz 93’teki bir operasyonda gözaltına alınıp tutuklandı. Tahliyesinin ardından yeniden mücadeleye koştu. Bu O’nun ilk tutsaklığı da değildi. 1981’de Devrimci Yol davasından tutuklandı. 1993’deki ikinci tutsaklığı altı ay sürerken, 1995 ve 2000’de de kısa süreli tutsak kaldı. Bu mücadele sürecinde 20’nin üzerin-

inde gözaltı yaşadı, işkencelerden geçirildi, mücadelede geri dönmeyi.

1993’teki tahliyesinin ardından 1994’te İstanbul mahalli alan örgütlenmesinde sorumluluklar aldı. Aldığı son sorumluluk, Gültekin Koç Ölüm Orucu Savatışılığıydı. Görevini alınının akıyla yerine getirerek ölümsüzleşti.

Çünkü, kendisini anlattığı yazısında belirttiği gibi, “hareketin politikalarına ve ideolojik sağlamlığına inanıyor ve güveniyordu.” Bu inanç ve güvenle önüne çıkan bütün zorlukları aşmasını bildi.

Gerektiğinde gecesini gündüzüne kattı, paylaştı, yokluklar karşısında mızımızlanmadı, yarattı, hareketin verdiği görevi yerine getirmekten başka hiçbir şey düşünmedi.

Selami Kurnaz için hareket her şey demekti:

“Hareket benim her şeyimdir. Hareket benim için sevgilidir. Toz kondurulmaması gereken, onun ihtiyaçları, olanaksızlıkları giderilen, onun için yoktan var edilen, canımdan çok korunması gereken, en küçük mekanizmasına dahi zarar gelmesini istemediğim bir varlıktır. Benim için tutuklu bir sevdadır. Uğruna bedel ödenecek, ödettirilecek olandır. Sevdam, umudum, inancım, geleceğim, yokluğuna dayanamayacağım bir güzellik. Kendi parçam, onun bir parçasıyım.”

Gladio denilen yapıyı yönettim

Çakıcı'ya pasaport verdiği iddia edilen Ataç, Sahte belgeyle yurtdışına çıkması gereken kişiye elinden tutup polis kontrolünden geçirdi

Müthiş(!) açıklamalardan başlıklar:

- ◆ Yılmaz sarılıp beni öptü ◆ Çakıcı'nın Kız kardeşine bilezik taktım ◆ 1-2 operasyona katıldım ◆ Eymür, yatak odası gözetleyen adamdır ◆ Evcil, askerliği için benden yardım istedi...

Bırakın bu masalları, teferruatları Gerçekleri -katliamlarınızı- anlatın!

10-12 Ağustos günleri boyunca Milliyet Gazetesi'nde eski MİT'çi Yavuz Ataç'la yapılmış bir röportaj yayınlandı.

Röportajın ilk gün manşetten verilen başlığı oldukça çarpıcıydı: "Gladio denilen yapıyı yönettim!"

Bu başlığı okuyanlar, başlığın üstündeki "eski MİT'çi Yavuz Ataç'tan Milliyet'e müthiş açıklamalar" spotunu görenler, bu röportajda çok şey anlatılacağını beklemiş olmalılar. Öyle ya konuşan sıradan biri değildi, üstelik bu ülkede ilk defa biri kalkıp "Gladio'yu ben yönettim" diyordu. Gladio'nun; yani, NATO'nun tüm ülkelerdeki kontrgerilla şubesinin, yani ülkemizdeki kayıplar, faili meçhuller, sabotajlar, katliamların organize edildiği merkez üslerden birinin yöneticisiydi konuşan.

Ama üç gün süren röportajı okuyanlar, şu an oldukça popüler olan bir kaç Çakıcı hikayesinin, ve Yavuz Ataç'ın kahramanlık, James Bond'luk masallarının dışında bir şey bulamadılar.

Bir katliamcı ve mafyacı konuşuyor!

Ataç'ın bütün ketumluğuna rağmen, bu röportajda herkes bir şeyi çok çıplak olarak bir kez daha gördü:

MİT denilen kurum, ne kadar pis işler varsa, ne kadar yalan dolan varsa, onların içindedir. Ortada James Bond'luk bir faaliyet de yoktur zaten. Hem kime karşı James Bond'luk yapacaklar ki?

Gladio neden kurulmuştu? MİT, Çatlı, Çakıcı gibi faşist katillerle, mafyacılarla neden ilişki kurmuştu? Bütün bunlar, halk hareketini engellemek için değil miydi?

Ancak Yavuz Ataç'ın anlattıkları arasında bu "asli amaç"a ilişkin hiç bir şey yoktur. Döktüğü kanların bir damlasının bile sözü geçmiyor üç günlük konuşmalarda. Belli ki Milliyet Çakıcı-Ataç ilişkisinin gündemde olmasından yararlanıp tiraj hesabı yapmış, Ataç ise MİT'e geri dönmek için yollarını yapıyor. Bu röportaj müthiş bir gazetecilik olayı değil, olsa olsa, basit bir gazetecilik düzenbazlığıdır. Yavuz Ataç'ı aklarak oligarşi içi çelişkilerde birilerinin değirmenine su taşınmıştır.

nıp tiraj hesabı yapmış, Ataç ise MİT'e geri dönmek için yollarını yapıyor. Bu röportaj müthiş bir gazetecilik olayı değil, olsa olsa, basit bir gazetecilik düzenbazlığıdır. Yavuz Ataç'ı aklarak oligarşi içi çelişkilerde birilerinin değirmenine su taşınmıştır.

Masalları geçin, katliamlarınızı anlatın!

Arada bir böyle MİT'ten, kontrgerilladan biri ni çıkarır burjuva medya; can alıcı soruları ne onlar sorar, ne de ötekiler anlatır.

Gerçekleri açıklama adına gerçeklerin örtbas edildiği bu manevralarla Susurluk olayı kumarhaneci Ömer Lütfü Topal'ın öldürülmesine indirgenmedi mi?

Yavuz Ataç röportajı da bir benzeridir.

Mafyacıları, uyuşturucu kaçakçıları, kumarhanecileri nasıl kullandığınızı herkes biliyor zaten. Geçin bunları!

Gladio'yu yönettim diyor sonra Çakıcı'yla ilgili artık herkesin bildiği teferruatları anlatıyor. Anlattığı 'devede kulak'tır. Bunları da geçin.

Çakıcı'larla birlikte, Gladio denilen kontrgerilla örgütlenmesi aracılığıyla, devrimcilere karşı, halk hareketine karşı hangi katliamları, provokasyonları gerçekleştirdiniz, onları anlatın! 1 Mayıs 1977 katliamında, 16 Mart katliamında, Maraş'ta, Gazi'de MİT hangi rolü nasıl oynadı, onları anlatın.

MİT'in faşistleri (MHP'lileri) kullandığını anlatıyor. Yeni bir "ifşaat" mı? Biz bunu 12 Eylül öncesinden beri söylüyoruz. Bilineni tekrarlamak iş değil; faşistleri kullanarak hangi katliamları yaptınız, onu anlatın!

Ataç, Mumcuların, Aksoyların katledilmesi'nin MİT tarafından soruşturulmadığını anlatıyor, ama niye soruşturulmadığını anlatmıyor.

Kendisinin ne kadar başarılı bir paraşütçü ol-

duğunu, Çakıcıyla aralarında ne kadar “halisane duygular” oluştuğunu anlatıyor, masal da değil, maval okuyor. Bırakın işin hikaye tarafını; MİT olarak Çatlılarla, Çakıcılarla, “devletin güvenliği” için, “milli çıkarlar” için ilişki kurmadınız mı? “Milli çıkarlar” adına neler yaptığınızı anlatın! Çakıcıları, Ağansoyları, Çatlıları **NEREDE, NASIL, KİMLERE KARŞI** kullandınız? Bunları anlatın!

‘Türkiye’nin güvenliği’ bu katiller, serseriler güruhuna emanet!

Kahraman James bond Yavuz Ataç, “dönerse MİT’i düzeltmek için dönermiş”! MİT’i düzeltmeye de ne kadar çok talip var. Anlaşıyor ki, MİT çok **yağlı bir kapı**; kimse oradan emekli olmayı kabul etmiyor, neredeyse tüm emekliler, şu veya bu iktidarda adamını bulup geri dönüyor.

MİT bu ülkenin sıradan kurumlarından biri değil. Trilyonlarca lira aktarılıyor her yıl bu kuruma. Ve bu kurum işte böylesine kişilerin yönetiminde. **İşte bu katiller, bu serseriler sürüsü yönetiyor bu ülkeyi.** Halkın parasıyla halkı katledenler bunlar.

MİT’in daire başkanı gider mafyacı Çakıcı’nın kızkardeşinin düğününe katılır; Erzurum’un valisi gider, faşist katil Kırıcı’nın nikah şahidi olur. Tabii bu kadar yakınlık, içiçelik “birbirimizi çok seviyorduk”la açıklanacak bir şey değildir; Düğünde, sünnette, sahtekarlıkta, uyuşturucu ticaretinde **ve cinayetlerde** birliktedirler bu mafyacı faşist katillerle.

Politikacılar, polis şefleri, mafyacılar, MİT’çiler, toprak ağaları, faşist katiller, uyuşturucu tüccarları, büyük patronlar, yargıtay üyeleri, KİT yöneticileri, hepsi içiçedir. **“Susurluk devlettir”** dediğimiz de işte budur. Bu ilişkiler ağına bakıp, Susurluk pisliğinin devletin dışında olduğunu iddia edebilecek kimse var mı?

Hangi MİT’çi, mafyacı konuşursa konuşsun, hikaye anlatırken bile pisliklerini ifşa edemeden yapamıyorlar. Çünkü tüm hayatları, tüm icraatları bunlardan ibaret. İşte Yavuz Ataç, **“devlet adına”** kimlerle nasıl ilişkiler kurup, ne tür işler yaptıklarını ucundan da olsa anlatıyor.

Hangi yargı bunlardan hesap soracak? Çakıcılardan villalar alan yargıçlar mı? İşkencecileri, infazcıları, Susurlukçuları aklamayı “milli görev” sayan yargıçlar mı?

Ne yasası, ne yargısı, yok böyle bir şey Türkiye’de! Bu pislikler, işte bu nedenle temizlenemez bu düzende ve biz işte bu nedenle “Susurluk pisliğini devrim temizler” diyoruz yıllardır. Konuşan her MİT’çi bizi doğruluyor.

Susurluk Türkiye’sinden...

CHP VAN RAPORU

“Kara paranın kara iktidarları”

CHP tarafından Van’da, eski milletvekili Mustafa Bayram’ın uyuşturucu kaçakçısı oğlu Hamit Bayram’ı polis merkezini basarak kaçırmayı olayıyla ilgili hazırlanan rapor, 8 Ağustos’ta açıklandı. Raporda *“Uyuşturucu baronları cesaretlendirildi... Bu olayla, Van’da devletin onuru açıkça ayaklar altına alınmıştır.”* gibi tesbitler yapılırken, AKP’nin bu saldırının arkasındaki “politik irade” olduğu belirtildi.

Raporda ayrıca, uyuşturucu ticaretinin devlet yönetimine nüfuz ettiği vurgulanarak, *sorunun üzerinde önemle durulması gerekir* denildi.

Baykal, raporu açıkladığı basın toplantısında şunu sordu: *“kara para etkinliğinin güvenlik güçleri ve idareyi zaafa uğratmaya başladığını”* vurgulayarak, şu soruyu sordu: *“Bu etki sadece yerel düzeyde mi kalmıştır, merkezi hükümete yansımış mıdır?”*

Bunun cevabını bilmeyen mi var?

Üstelik bu gerçek, AKP’yle sınırlı olmayıp, onyıllardır böyledir. İşte bu durum, CHP’ye de şu soruyu sormayı gerekli kılıyor:

Raporda, uyuşturucu trafiğinin olduğu ülkelerde *“uyuşturucu zenginleri ve baronlarının ortaya çıktığı”* söyleniyor; yeni mi çıktı bu baronlar? Hep vardı. Uyuşturucu baronları, Susurluk’un saçayaklarından biriydi. Peki Baykal ve partisi onlara karşı ne yaptı bugüne kadar?

Van’da ‘Klasik’ Bir Çete

Van’da 5 Ağustos’ta bir uyuşturucu çetesi daha yakalandığı açıklandı. Çetenin içinde, benzeri tüm çetelerde olduğu gibi, Van Emniyet Müdürlüğü’nde görevli bir polis ve İl Jandarma Alay Komutanlığı’nda görevli bir yüzbaşı da vardı.

Çakıcı’dan Yargıtay Üyesine Villa

11 Ağustos tarihli Milliyet’te Türkiye’deki çürümenin bir örneği daha yayınlandı. Çakıcı, Karagömrük baskınıyla ilgili davasına bakan Yargıtay savcılarına, adamı olan iki müteahhiti göndermiş, yargıçlardan birine villa hediye edilmişti. Ama daha çarpıcı olanı, bunlardan polisin yargının da haberi vardı. Bu konuda bugüne kadar açılmış bir soruşturma ise YOK!

Diyarbakır Belediye Başkanı'nı bırakın, Van'daki Bakanla uğraşın!

Şovenizm gemi aزیya aldı

- ◆ **Diyarbakır Belediye Başkanlarına karşı “terör demagojisiyle” linç kampanyası**
- ◆ **ABD'nin “teröre karşı mücadele” anlayışını AKP uyguluyor; kimse direnenleri sahiplenmeyecek!**
- ◆ **İnfazcıların, katliamcılarının yakınlarına başsağlığı dileyebilir ama devrimcilerin, yurtseverlerin ailelerine baş sağlığı dilenmez!**

Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir ve büyük şehire bağlı belediyelerin başkanlarının Hevsel Bahçeleri'nde yapılan operasyonda katledilen Mehmet Sait Özgün'ün ailesine taziye ziyareti ne gitmeleri üzerine başını burjuva medyanın çektiği bir linç kampanyası açıldı.

Nasıl olur da “bir teröristin ailesini” ziyaret ederlerdi?

Sanki belediye başkanları “gizli” bir iş yapıyor muşçasına, yasadışı olarak belediye başkanlarını takip altında tutan polis kamerasıyla çekilen görüntüler halka “amatör kamera”, “gizli kamera” çekimi diye sunularak terör demagojisinin ve şovenist kampanyanın startı verildi. Sanki böyle bir taziye ilk kez oluyormuşçasına AKP, Genelkurmay, burjuva medya, aynı anda saldırıya geçtiler. Medya ve AKP öylesine hezeyan içinde saldırdılar ki, bu defa generallere pek gerek kalmamıştı ve Orgeneral Yaşar Büyükanıt, “medyamız bu sefer gereken tepkiyi gösterdi, bizim konuşmamıza gerek kalmadı” diyordu.

Saldırı, direnme hakkına!

Gerçekte bu saldırı, eski DEP milletvekillerinin tahliyesinin hemen ardından başlatı-

lan şovenist kampanyanın taziye bahane edilerek sürdürülmesidir.

Kürt halkına dayatılan, “AB'ye uyum” çerçevesinde verilen kısıntılarla yetinilmesidir. Yarım saatlik Kürtçe yayın ve sayısız sınırlamaya tabii Kürtçe kursla, Kürt halkının ulusal taleplerinin üstü kapatılmak istenmektedir. Emperyalizmin “biz ne verirek, onunla yetineceksiniz” politikası dayatılmakta, ve bu çizginin dışında en küçük bir söz söyleyenler, şovenizmin hedefi yapıp, yasaklarla, cezalarla, soruşturmalarla tehdit edilmektedir.

Son saldırının başını Avrupalıların çekmesi de bu anlamda tesadüf değildir. Düne kadar Kürt sorununda “sureti haktan” görünenler, bugün Kürt halkına en fazla küfredenlerdir. Çünkü onlara göre AB'nin istediklerinin yapılmasıyla Kürt sorunu çözülmüştür; artık hiç bir ulusal hak istemeye gerek yoktur.

Taziye ziyareti üzerine fırtına koparanlar, Van'a gelince dut yemiş bülbül

Gazetelerde manşetlerin, hemen hemen tüm köşelerin, televizyonların haber bültenlerinin Diyarbakır Belediye Başkanlarına yönelik şovenist sal-

dırıya ayrıldığı günlerde, Van olayının üstü örtülüyordu.

Bir belediye başkanı, yönettiği şehirde halkın tüm kesimlerinin acısına, derdine ortak olmak zorunda değil mi? Düzenin kendi yasaları içinde bu belediye başkanlarının görevi değil mi? Üstelik belediye başkanları, “teröristin” kendisini değil, ailesini ziyaret ediyorlar; bu düzenin bizim bilmediğimiz “tüm teröristlerin aileleri de suçludur” diye bir yasası mı var? Ama şovenist histeri içindikiler de, terör demagojisiyle beyni körelenler de yasayı, ölçüyü, hukuku unutmuş saldırıyorlar.

Bir belediye başkanına katledilen bir gerillanın ailesini ziyaret ettin diye hesap soranlar, bir bakanın uyuşturucu tüccarlarıyla yakın ilişkisinin hesabını sormayı hiç düşünmüyorlar.

Diyarbakır Valiliği, belediye başkanları hakkında sektirmeden soruşturma açıyor, ama ne bakan hakkında uyuşturucu tüccarlarıyla ilişkileri konusunda, ne Van'da polis merkezinden uyuşturucu kaçakçılarının bırakılması hakkında soruşturma var.

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, Org. Yaşar Büyükanıt, belediye başkanlarını “kınamakta” gecikmediler, ama Van'daki olay karşısında dut yemiş bülbül gibiydiler.

İşlerine gelince “sivil yönetime karışmama” tavrı, işlerine gelince “bu memleket bizden sorulur” havası!

Peki Türkiye Cumhuriyeti'nin hangi bakanı, müsteşarı, belediye başkanı hakkında aranan faşist katil Çatlı'nın ailesine başsağlığı diledi diye soruşturma açıldı? Bırakın Çat-

lının ailesine başsağlığı dilemeyi, hepsinin doğrudan ilişkisi yok muydu? Peki niye hiç birine soruşturma açılmadı?

Fark şurada; onlar “devlet için kurşun attılar”. Ve “kurşun atmak” yetkisi, sadece devletin hakkıdır, halkın böyle bir hakkı yoktur. Halk silaha başvurunca adına “terör” deniliyor. İşte AKP’lisini, apoletlisini, İHD’lisini, Hürriyet ve Birgün yazarlarını birleştiren de budur.

Misilleme ziyareti!

Belediye başkanlarının taziye ziyaretinin bir kaç gün sonrasında bu kez bir “misilleme ziyareti” vardı. Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele Daire Başkanı ve Diyarbakır Emniyet Müdürü, HPG gerillalarıyla oligarşinin askeri güçleri arasında çıkan çatışmada ölen bekçinin ailesini ziyaret ettiler.

Bugüne kadar ziyaret etmek akıllarına gelmemişti; ama

“şovenist kampanya” için bundan iyi malzeme mi bulunurdu? Bir de 159 milyarlık yardım çeki verdiler. **Hangi polis, askerin** ailesine bugüne kadar o meblağda bir yardım yapılmış acaba?

Bu göstermelik ziyareti tekrar tekrar gösteren burjuva medya, buna karşılık belediye başkanının bekçinin ailesine başsağlığı dilemediğini ileri sürüyordu. Oysa Diyarbakır Belediye Başkanı, bunu da yapmıştı; ama şovenizme malzeme sağlayacak **her yalan ve demagoji** mübahtı... Sorumlu olduğu hapishanelerden tabutlar çıkmaya devam eden Adalet Bakanı Cemil Çiçek bile “*teröriste taziye ahlaki ve insani değildir*” diyordu. Ertosun’a madalya ahlaki, Korkut Eken’e hamilik insani, öyle mi?

Haddini bildirin zihniyeti

Taha Akyollar, Hasan cemaller, Ertuğrul Özkökler, Ok-

tay Ekşi’ler, bekleneceği gibi şovenist kampanyanın başını çektiler. Eski DEP milletvekillerinin bir kaç konuşmasının ardından yazılan yazılar “**haddinizi bilin**” tehdidiyle doluydu. Şimdi bir adım daha atılmış, yazılar “**haddlerini bildirin**” hezeyanına dönüşmüştü.

Şovenist kampanyanın odağında ise “**terör demagojisi**” duruyordu. Başsağlığına gidilen teröristin ailesiydi... Belediye başkanları, DEHAP, hemen “kınamalı”ydılar Kongra-Gel’in eylemlerini. “**Onlardan**” **olmadıklarını** açığa kavuşturmalıydılar. Sol görünümlü çeşitli kesimlerin; AB’cilerin ve katilamcılarının katılımıyla tam bir kuşatma halinde **tecrit ve böl-parçala politikası** uygulanmaktadır.

Bu şovenist kampanyanın, terör demagojisinin karşısına dikilmenin yolu, belediye başkanının da, gerillanın da haklı ve meşru haklarını tereddütsüz, ikirciksiz savunmaktan geçer.

Türkiye’nin AB üyeliğine Soros’un ilgisinin sırrı?

Soros’un kurduğu Açık Toplum Enstitüsü (OSI) tarafından Avrupa’nın tanınmış isimleri arasından seçilerek oluşturulan “Akil Adamlar Komisyonu”, AB’nin Türkiye ile müzakerelere başlaması yönünde “Türkiye hazır” raporu hazırladı.

“Akil Adamlar Komisyonu”nda, OSI’ye hizmet eden, eski Fransa Başbakanı Rocard, Finlandiya eski Cumhurbaşkanı Ah-tisari, AB komisyonu eski üyeleri Emma Bonino ve Hans Von Den Broek gibi isimler bulunuyor.

Peki kimdir bu Açık Toplum Enstitüsü ve ne iş yapar? Kısaca hatırlatalım:

Uluslararası borsa spekülörü George Soros tarafından kuruldu. “İnsan hakları, eğitim, kadın” gibi “STK” alanlarında faaliyet gösteriyor ve dünyanın bir

çok ülkesinde bu tür STK’lara para aktarıyor, destekliyor, iş yaptırıyor. Yoğunlaştığı bölgeler özellikle Doğu Avrupa ve eski Sovyet Cumhuriyetleri. Yugoslavya’daki “halk ayaklanması” mizansenli darbe, Gürcistan darbesi Soros tarafından milyonlarca dolar aktarılan STK’ların öncülüğünde gerçekleştirildi. OSI, Balkanlar ve Kafkaslar’daki faaliyetleriyle birlikte son yıllarda Afrika, Latin Amerika, Güneydoğu Asya’ya yoğunlaştı ve bu bölgelerde STK’lar kurma, destekleme faaliyetleri ile güç olmaya başladı. Türkiye’de de Soroscular var. Soros’un fonlandığı bilinen bazı STK’lar şöyle:

TESEV, Açık Radyo, Açık Site, Bianet, Umut Vakfı, AÇEV, Tarih Vakfı ve Avrupa Hareketi.

Soros’un ilgisine mazhar olan

bütün ülkelerde, Avrupalı, Amerikancı iktidarların güçlendirilmesi, başa getirilmesi temel hedeftir. Soros, bu arada bu ülkelerdeki en büyük ihalelerin, büyük rantların da sahibi olmaktadır.

Peki Soros, Türkiye’nin AB üyeliğini neden bu kadar istiyor acaba? Yoksa O da mı “Türkiye’nin demokratikleşmesini” istiyor? Soros’tan fonlanan AB’cilerin bu tür açıklamaları olabilir elbette.

Ancak Türkiye’nin AB üyeliğiyle birlikte, sömürgeleşme sürecinde alınacak yolun, kimlerin işine geldiğinin en iyi örneğini Soros’un ilgisinde görebilirsiniz. Ve düşünün ki, Soros gibilerinin kasalarının dolması için, tekellerin çıkarları için, kendilerine “solcu” diyen Avrupa Birlikçiler gönüllü hizmet veriyor.

- ◆ **Şovenizm gemi aızıya almış**
- ◆ **Terör, şiddet demagojisiyle direnme hakkı yokedilmeye çalışılıyor**
- ◆ **Kimileri de 'sol'dan bu koroya katılıyor**

kampanya sürerken SHP aliecele bir açıklama yaparak seçimlere SHP bayrağı altında giren Diyarbakır ve alt belediye başkanlarının "kendi üyeleri olmadığını" açıkladılar. SHP kendine ya-

'Her türlü şiddete karşıyız' sakızını çiğneyenler çiğnediğiniz halkın eti olmasın!

Oligarşi Kürt milliyetçi hareketinin temsilcilerine ve örgütlülüklerine karşı, tüm güçleriyle ordusu, AKP'siyle, medyasıyla **topyekün bir saldırı** halinde; saldırı terör demagojisiyle tüm halkın mücadelesini kapsayan bir muhtevadadır. "Teröre karşı" mitingler yapıyor, Hevsel'de olduğu gibi semtler işgal ediliyor, infazlar birbirini izliyor, sansür ve yalan pervasızlaşıyor, şovenist açıklamalar, tehditler, soruşturmalar aleni sürdürülüyor.

Bu ortamda, "*şiddete karşı yürüyüşler yapalım*" diyenler, ne ders çıkarıyor?

Ne yazık ki ortada çıkarılan bir ders gözüküyor. Ders çıkarıp söylediklerinin nasıl oligarşiye hizmet ettiğini, onların söylemleriyle paralellik taşıdığını görecekları yerde, tam tersine, tam da böyle bir aşamada, yine bu koroya katılmakta gecikmediler.

Bu kesimler, yazdıkları "sol" gazeteleri Kürt halkının haklı ve meşru haklarına ve Irak direnişine saldırı yazılarıyla doldurmaya başladılar.

SHP, İHD, TİHV... Açıklama sırasında

Tam bu dizginlerinden boşanmış şovenist

kışanı yaptı. Onda demokratlığın "d"sini bile aramak mümkün değildi zaten. "Demokratik Güçbirliği" adıyla SHP'yle seçimlerde ittifak yapanlar, bundan bir ders çıkarır mı? Sanmıyoruz, 1991'den ders çıkarmayanlar için bu "küçük bir halk düşmanlığı"dır.

Hemen aynı gün, İHD ve TİHV ortak bir basın toplantısı yaparak Kongra-Gel'in eylemlerini kınadıklarını açıkladılar. Sanki daha önce hiç kınamamışlar, hiç kimse onların bu "görüşlerini" bilmiyormuş gibi... Ama öyle bir zamanlama yapıyorlar ki, saldırıyı sürdürenlere "*bakın biz de bu eylemlere ve bu eylemleri yapın teröristlere karşıyız*" mesajı veriliyor.

Bu mesajlar arasında kimi İHD'lilerin belediye başkanlarını savunan açıklamalar yapmasının ise zevahiri kurtarmaktan öte bir anlamı yoktur. "Her türlü şiddete karşıyız" diye diye bu demagojik kampanyanın önünü açanların başında "İHD solculuğu" gelir.

Birgün yazarları devrede!

Tıpkı eski DEP'lilere haddinizi bilin, şöyle yapın, böyle yapmayın yazılarının yoğunlaştığı

Aydın Doğan'ın patronluğundaki Milliyet'te, döneke Hasan Cemal Yazıyor:

"Sorun, başsağlığı için ölen bir teröristin ailesine yapılan ziyaret mi? Yoksa esas mesele bir başka yerde mi yatıyor?

Teröre karşı kesin tavır almaktır çözüm. Silahı bir siyaset aracı olarak görenleri artık reddetmektir. AB yolunda yürüyen Türkiye'de siyaseti legal platformda yapmaktan, demokrasiyi kuralına göre oynamaktan başka çare olmadığını bilmektir.

Bunun içindir ki: Hala silaha başvuranlara, orada burada bomba, mayın patlatanlara, silahı hala zulada tutmak isteyenlere yüz vermeyin. Barışın ipine sarılın! Gerisi çıkmaz sokaktır."

Patronsuz olduğunu iddia eden Birgün'de, sosyalist olduğunu söyleyen Saruhan Oluç yazıyor:

"Sorun... taziye ziyaretinden veya bu insani davranıştan kaynaklanmıyor... Belediye başkanlarının eksik bıraktıkları bir konudan kaynaklanıyor. Silahların toprağa gömülmesi şarttır. Aksi takdirde sağlıklı adımlar atılmaz, talepler ortada kalır, yerine ulaşmaz.

Ne yazık ki, silahlı çatışma karşıtı tutum henüz yeterince güçlü bir şekilde dile getirilmiyor. ... Halbuki bugün çatışma ve şiddet karşıtı görüşleri, silahla çözüm arama karşıtı anlayışları güçlendirme günüdür.

Şiddet ve silaha karşı barış, hoşgörü ve uzlaşma yönünde ilerlemek gerekiyor."

Bir fark görebiliyor musunuz?

günlerde, Birgün yazarlarının bir çoğunun aynı akıl vermelere, uyarılara girişmesi gibi, bu kez de farklı olmadı.

Oligarşinin şovenist saldırıları karşısında bırakın sosyalistliği, devrimciliği, en azından bir demokrat olarak belediye başkanlarının yaptığı'nın haklılığını, meşruluğunu savunacakları yerde, halkı için savaşanların "terörist" diye adlandırmayacağını savunacakları yerde, "şiddete karşı" düşmanlıklarını kusmaya, belediye başkanlarına akıl verip uyarılar yapmaya koyuldular.

Diyor ki Birgün'den Saruhan Oluç: "Silahların ve silahlı bir gücün tehdit unsuru olarak ortada bulunması, iyi niyetle atılan adımları karşılıksız bırakacaktır."

Şu mantığa bakın: AKP iktidarı iyi niyetle adımlar atmış da, Kürt milliyetçi hareketi bu adımları karşılıksız bırakıyormuş. Bunun aynısını daha bir ay önce Cemil Çiçek'ler, generaller "verdiğimiz haklara layık olun" diye söylemiyorlar mıydı?

Yarım saatlik Kürtçe yayın yapılıyor, Kürtçe kurs açıldı diye, Kürt halkının bütün ulusal taleplerinden vazgeçilsin, AB ne kadar verirse o kadarla yetinilsin. Mantık bu ve bu mantıkta sosyalistlik bir yana, demokratlığın zerresi yok. İktidar sözcüsü, devlet gazetecisi, **AB sözcüsü** gibi konuşuyor Oluç.

Burjuva medyanın solu da koroda!

12 Ağustos günkü köşesinde Can Dündar da yazısına "Hayır" diye başlıyordu. Neye "hayır" dediğini tahmin etmek zor değil.

"Sanıyorum bugünlerde en çok ihtiyacımız olan şey, toprağa gömülen silahları yeniden cıkarma çabalarına karşı kesin tavır almaktır."

Oligarşi silahlarını toprağa gömmemiştir. O silahlarla katlediyor ve cesetleri parçalıyor, kafa kesiyor, kol koparıyor.

Peki Can Dündar Bey, o kadar barış yanlısıydı da, çok iyi bildiği, haberdar olduğu bu vahşeti niye bir gün sütununda konu yapmayıp Tamer Karadağlı'nın rezillikleriyle, Ecevit övgüleriyle köşe dolduruyordu?

Bölgede kanlı dönem geride kalmış, demokratik açılımlar başlamış, turizm canlanmış... Kongra-Gel'in ateşkesten vazgeçme kararıyla da bu hava bozulmuş... Bu satırları yazan, "kanlı dönem geride kaldı" dediği dönemde tek taraflı ateşkes uygulayan bir gücün 500 insanının kanının döküldüğünü bilmiyor mu? Bilmiyorsa, araştırmadan, **sorumsuzca** yazıyor demektir. Bilerek bu satırları yazıyorsa, o zaman

açıkça **sahtekardır**.

Aman "şiddet" olmasın, statükolar bozulmasın!

Birgünde Saruhan Oluç, İstanbul'daki bombalamaların üzerine de atlıyor hemen; şiddeti mahkum edecek:

"Öte yandan İstanbul'da patlayan bombalar da halkta tedirginlik yaratıyor. Diyeceksiniz ki, ne var bunda, zaten bombayı yerle?tirenlerin de amacı bu de?il mi? Evet, birinci amaç bombayla ilgisi olmayan insanları, yani halkı tedirgin etmek... Bu anlayış da elinde yeterli patlayıcı olsa her tarafı havaya uçurmaktan kaçınmaz."

Tam burjuvazinin terör tanımı!

Bombaların amacı "halkı tedirgin etmek"miş!

Bu görüşlerle tartışma "solla tartışma" değildir; biz düpedüz burjuvazinin terör demagojisiyle mücadele ediyoruz.

EMEP'li Yalçiner de, emekçi şoförü savunma adına, oligarşiyle aynı kulvara düşüyor, "devrimci şiddet" düşmanlığını kusuyor:

"Irak'ta üst üste Türkiye'den taşımacılık yapan kamyon şoförlerini kaçırıp, kimini öldürüyor, kimini bırakıyor. El Kaide'nin Irak kolu olduğu söyleniyor. ... Bu arada kamyon şoförlerini ya kafasını keserek ya da tabancayla öldürüyor. Kulakları çınlayanlar çınlasın. 'Devrimci Şiddet' uyguluyor olmalı! Her adımlarında işgalcinin hesabına iş görüyorlar."

Kafaya bakın! Kim söyledi sana o eylemlerin El Kaide işi olduğunu? Nereden biliyorsun provokasyon olduğunu? Provokatör olduğuna hemen nasıl karar veriyorsunuz? Birilerinin direnişçi sayılması için illa EMEP'li mi olması mı veya EMEP'in testlerinden geçmesi mi lazım?

Irak direnişini bir kalemde "provokasyon hareketi" ilan ettiği yetmiyormuş gibi, onun üzerinden de **devrimci şiddete** saldırıyor. Iraklı ulusalcı, islamcı direnişçilerin işgalcilere ve işbirlikçilere karşı şiddeti meşru bir şiddettir. Ama **devrimci şiddet değildir**. Yalçiner bunu bilmez mi? Bilir. Bunu bilecek kadar çok okumuş, çok tecrübe yaşamıştır. Bütün mesele de bu çok bilmişliklerindedir.

Halkın şiddetini savunmak, oligarşinin şiddetinin açık ve öncelikli hedefi olmak demektir. Oligarşinin şiddetinin açık hedefi olmak isteyenler, halkın şiddetini mahkum ederek yeralır siyasi sahnede. 15 yıldır bu siyasi hareketlerin liderlerinin, teorisyenlerinin oligarşinin hemen hiç bir baskısına maruz kalmadan siyaset yapabilmelerinin esprisi de buradadır.

Kimse “teori” yapmasın. Bugünkü devrimci şiddet düşmanlığı, teorik bir kavrayışın değil, düzen içiliğin sonucudur. Eğer sorun teorik-stratejik olarak devrimci şiddetin tartışılmasıysa, bu Birgün yazarlarının, Yalçiner’in yaptığı gibi, oligarşiyle aynı paralelde terör demagojilerini tekrarlayarak olmaz, devrimciler gibi tartışılır.

Yalçiner, devrimci şiddete saldırmak için El Kaide argümanını kullanarak ucuz iş yapmış.

Ama sorun şu; EMEP’in kafası da ÖDP ile aynı kafadır. Hiç bir devrimci, yurtsever, demokrat, işgal gerçeğini unutup, yok sayıp bu satırları yazamaz. Hiç bir devrimci demokrat, bir halkın işgale karşı haklı ve meşru direnişine böyle saldıramaz.

Irak’taki işbirlikçiliği “ekmek parası”yla meşrulaştırmaya kalkıyor neredeyse. Şirketler de “ekmek parası” diyor. AKP hükümeti de “ticaretimiz” diyor. Şirketlerin koruyucusu musun sen? (*)

Hani şu klasik “*eylem neye yarıyor, ona bakalım*” mı diyorsunuz? Bakın o zaman. Bakın, şirketler çekiliyor, işgalcilerin lojistiğini kesiyor direniş. Ama bu kafanın derdi Irak da değil; Türkiye’deki devrimcilere söz söylemek için fırsat kolluyor, ve fırsat yakaladığını sanıyor. “*Devrimci şiddet*” diyenlerin kulakları çınlasınmış!

Birakin onu “her türlü şiddete karşıyız” diyen İHD, TİHV yapsın. “Sosyalist” kimliğinizle bu ucuz devrimci şiddet düşmanlığına, bu ucuz terör demagojilerine girmeyin.

Biraz ciddiyet!

“Şiddeti” değil, halkın direnme hakkını mahkum ediyorsunuz!

Bu saldırı kaynağını ABD’nin “teröre karşı savaş” demagojisinden alıyor. Emperyalizm ve oligarşi biz her türlü şiddeti uygulayacağız, halkın direnme hakkı olmayacak, biz ne verirsek herkes ona razı olacak diyor, topyekün saldırıyor, terör demagojisine başvuruyor.

Her türlü şiddete karşıyız demek halkın direnme hakkına karşı olmak demektir. “*Biz her türlü şiddete karşıyız*” diyenler, devrimcilere küfredenler bu politikanın neresinde yeralıyorlar, düşünmeyecekler mi, özeleştiri yapmayacaklar mı?

Hep beraber tutturmuşlar “Kongra-Gel’e tavır alın!” Tavır alınca ne olacak? Tabii ki devletten yana olacak. Hep beraber tutturmuşlar, silah bırakın; peki oligarşi bırakmıyor, katletmeye devam ediyor. Niye Adana’da şehrin ortasında biri infaz edildiğinde bu “şiddet karşıtlığını” oligarşiye yöneltemiyorsunuz?

Okurlarımız hatırlayacaktır; DEHAP Genel Başkanı’nın “*Devlete de, Kongra-Gel’e de eşit mesafedeyiz*” açıklamasından sonra devletin söyledikleriyle Saruhan Oluç’un söyledikleri aynıdır.

Bugün de aynı paralellik devam ediyor. Aslında Saruhan Oluçlara ihtiyaç yok. AKP’lilerden polis müdürlerine, kaleminden kan damlayan, şovenizm akan burjuva kalemşörlere kadar hepsi aynısını söylüyor zaten. O zaman size ne gerek var?

Mesele şuradaki, Oluçlar bunları solcu maskesi altında söylüyorlar. Riyakarlık burada.

Halklar, devrimciler, siz bir şey yapmayacaksınız, ben sömüreceğim, ben dilini kültürünü yasaklayacağım... Reformizm de “her türlü şiddete karşıyız” diyerek bunu söylüyor. **Oligarşi adına kuşatmanın bir parçası oluyorlar.** O zaman yapacakları tek şey, gidip o cepheye katılmaktır. Sol maskeyi çıkarın ve gidin katılın.

Niye şu teröre karşı gösterilere katılmıyorsunuz, tutarlı olun. Ona da karşıyız buna da; bırakın bu şark dansözlüğünü. Yerinizi bulun.

Ne Kürt halkının ulusal hakları, ne devrim, ne Irak halkının işgale karşı direnişi, hiç bir şey umurlarında değil. Bütün dert düzen içi statükoların devamıdır. AB şemsiyesi altında solculuk oynayabilmektir. Devlet her türlü şiddeti uygulayacak, halklar ele kolu bağlı otursun. Hapishanede bile “*demokratik mücadele*” öneren siz değil miydiniz? Onun ne menem bir şey olduğunu da hiç göremedik. Çünkü hapishanelerdeki katliamlar, ölümler de onların sorunu değil. Onlar her ne olursa olsun şiddete karşı, her ne olursa olsun ölmeye-öldürmeye karşı.

Onlar yaşasın, solculuk da oynayabilsin.

Yazıp çizdiklerindeki tüm teorik varyasyonları bir yana koyun, yazdıklarının özü budur. O teorik tahliller(!) sol maskeyi taşıyabilmek içindir sadece. Bu tartışmalar özünde devlet devrim tartışmasıdır. Reformizm kapitalizmi revize etmek istiyor. Gündemlerinde devrim yok, halkların kurtuluşunu nasıl sağlarız, emperyalist işgalere, faşizme karşı nasıl direniriz sorusu yok... Bunları tartışmıyor bile.

(*) “Halkın sesi Birgün”de de Irak HALKININ direnişine küfürler yağdıran, Amerika’nın Irak’a müdahalesini ve işbirlikçiliği olumlayan yazılar hiç eksik olmuyor. Merak edenler, mesela Muhsin Kızılkaya adlı yazarın yazılarına bakabilirler. Yılmaz Erdoğanlar’ın soytarısına sütun açarsan, olacağı budur.

Susurluk vahşeti sürüyor: Öldürülen gerillanın kafası kesildi

Türkiye’de “bölücülük ve terörle mücadele” adına kafa koparılır, kol kesilir, cesetlere işkence yapılır, kulak kesilip koleksiyon yapılır

TÜRKİYE GERÇEĞİ

Dersim’e bağlı Pülümür İlçesi’nde yaşanan çatışmada öldürülen HPG gerillalarını teşhis için morga giren aileler, Necat Muhammed Kerim isimli gerillanın başının ve kolunun koparılmış olduğunu, vücudunun çeşitli yerlerinde işkence izleri olduğunu gördüler... Bu vahşet son zamanlarda yaşanan benzeri olayların ilki değildi. Bundan önce de; Şırnak kırsalında 26 Haziran günü yaşanan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Meas Reşit Reşo’nun kulakları kesildi. Muş Merkeze bağlı Kızılağaç Beldesi’nde 13 Temmuz günü korucular tarafından infaz edilen 3 HPG gerillasının kulakları kesildi, yüzleri parçalandı.

Vahşetin Kılıfı; “Terörle Mücadele”

Vahşetin en çıplak hale geldiği, yüzündeki demokratikleşme, “AB’ye uyum”, insan hakları maskesini çıkaran faşist iktidarın halkın karşısına gerçek yüzüyle çıktığı örneklerdir bunlar.

Türkiye’de demokrasi, hukuk adına kafa kesilir, kesilen kulaklardan özel timciler kolye yapar. Ve bu özel timciler devletin en “vatansever, değerli evlatları” diye lanse edilir. Susurluk devleti gerçeğidir bu. Susurluk devleti bütün kurumları ve vahşetiyle sürüyor.

Bu ülkede onyıllardır “bölücülük ve terörle mücadele” adına, en büyük vahşetler sergilendi. Sağ yakaladıkları insanları infaz etmek, öldürdüklerinin kafalarını kesmek, vücutlarına işkence yapmak, kulaklarını kesip koleksiyon yapmak bu ülkenin gerçeğidir. Ve bugün aynı vahşet sürüyor. 1990’lı yıllarda Susurluk’un, OHAL’in en pervasız olduğu günlerde yaşanan vahşet neyse, bugün, demokratikleşmeden, hak ve özgürlüklerden, insan haklarından en çok söz edildiği ve iktidarda islamcı bir partinin bulunduğu 2004’ün Türkiye’si’nde yaşanan vahşet odur.

Burjuva basın, 1990’lı yıllarda olduğu gibi, bugün de gerçekleri sansürle gizliyor, faşizmin zulmüne hizmet ediyor. On yıl önce de binlerce köyün yakılıp, yüzbinlerce köylünün göç ettirildiği gizlenmişti. İktidar, bugün de F tiplerinde 116 ölümü, Doğu ve Güneydoğu’da cesetlerin kulaklarını kesme, kafalarını koparma vahşetlerini bu sansür sayesinde pervasızca sürdürüyor.

Demokrasi ve Hukuk Yok; Kafa Kesme, Kol Koparma, Göz Oyma Var

Türkiye’de hukuk vardır!

Türkiye’de kafa kesen, kol koparan, kulak

koleksiyonu yapan bir hukuk vardır.

Kimse sorgulamaz, yargılamaz bu vahşeti. Devlet nezdinde kendinden olmayanı, muhalif olanı her türlü vahşeti uygulayarak imha etmek meşrudur.

Devletten yana değilsen kafa da, kol da kesilir. Katliamcılık, infazlar, kayıplar, kimyasal silahlar kullanmak, köyleri yakıp yıkmak, devrimci-demokratlara komplolar kurmak, hukuksuz şekilde tutuklamak, sahte belgeler hazırlamak “terörle mücadele”nin bir parçası olarak uygulanır. “Terörle mücadele” nasıl İsrail’de devlet terörünün, Irak’ta katliamcılığın ve işgalin adıyla, AKP’nin Türkiye’si’nde de her türlü hukuksuzluğun ve vahşetin adıdır.

Evet, Türkiye’de demokrasi de vardır.

İktidarların her yaptığına “evet” diyorsan, onaylıyorsan, hak ve özgürlük mücadelesi vermiyorsan, ne verilirse onunla yetiniyorsan; demokrasi vardır.

İktidarların yaptığı baskıya, zulme, sömürüye karşı çıkıyorsan, IMF politikalarına muhalifsen, faşizme karşıysan, bağımsız bir Türkiye’den yagnaysan, zulme karşı direnme hakkını kullanıyorsan; baskı, katliam, infaz, işkence, göz çıkartma, hapishanelerde olduğu gibi kadınları diri diri yakma mübahtır.

Bu düzenin hukukunda devletin vahşetini cezalandıracak hiç bir madde yoktur.

İşte Dersim’de kafa koparma olayı. Var mı bu vahşeti soruşturacak bir savcı? Yoktur! Olsa dahi, operasyonu yapan özel timcilerin adını dahi öğrenemeyecektir. Terörle mücadele adına göz oyup kafa kesenlerin adını gizlemek, bu devletin yasalarında vardır. 19 Aralık 2000’de Bayrampaşa Hapishanesi’nde 6 kadını diri diri yakanların Genelkurmay tarafından mahkemeye isimlerinin dahi bildirilmediğini, valilerin yargılanmalarına izin vermediğini ve bunun tek örnek olmadığını herkes biliyor.

Devletin terörünün ve vahşetin hakim olduğu yerde tek yasa koyucusu polis ve askerlerdir.

Yasaları da onlar koyar, cezayı da onlar verir, infazını da onlar gerçekleştirir. Yasalar göstermelik, kafa koparan, kol kesen, göz oyan demokrasi ve hukuk Türkiye gerçeğidir.

TAYAD’lı Aileler

17 Ağustos'u Unutma!

Yalova'da bu yıl 17 Ağustos depreminde hayatını kaybedenler için anma düzenlememe kararı alındı. AKP'li belediye başkanı, bu kararın "acıları tazelememek için alındığını" duyurdu.

Unutturun! Acılarımızı, katliamlarınızı unutturun ki, yeniden yaşatabilesiniz. Unutturun ki, 1999'dan bu yana tam 5 yıldır halkın barınma sorununu çözmediğiniz tartışılmasın.

Unutun gitsin! Bu devletin çürümüşlüğüne çarpıcı şekilde ortaya çıktığı, 40 bin insanımızın sorumsuzluğu, ihmali, alt yapısızlığın kurbanı olduğu yeniden belleklerde tazelenmesin.

Unutun gitsin! Böylece beklenen İstanbul depremi için hiçbir hazırlık yapılmadığı, tedbir alınmadığı gündemleşmesin.

Unutun gitsin! 40 bin insanın ölümünden sadece Veli Göçer adlı bir müteahhiti yargılama şovu yapıp, o binaları yapanları, izni verenleri, denetlemeyenleri, günlerce deprem bölgesine gelmeyen devleti sorgulamayalım. Depremzedelere yardım diyerek toplanan paraları utanmazca nasıl başka alanlarda kullandıklarını, konut fonunu nasıl iç ettiklerini hatırlamayalım.

Yeraltından gelen o büyük gürültüyle sarsıldık 5 yıl önce. 40 bin insanımız göçükler altında kaldı, faşist diktatörlüklerin toplu mezarları

gibi, oligarşik devlet de depremde katlettikleri için toplu mezarlar açmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Marmara mezara kesti. Halkın çadır ihtiyacını bile karşılayamayan, kurtarma faaliyetlerini yürütemeyen, günlerce deprem bölgesine bile gitmeyen devlet, halka yardım eden devrimcilere karşı deprem çadırları arasında operasyon düzenlemekten bile utanmadı. Terörle mücadele kutsal ve vazgeçilmez, insan hayatı ucuzdur bu ülkede. Bu nedenle de halka, insana, alt yapıya yatırım yapılmaz, terörle mücadeleye, istihbara, orduya, polise milyarlar dolarlar akıtılır.

17 Ağustos'u unutmayalım. Yaralarımız bir kez daha kanasa da, acıdan kavrulsa da yüreklerimiz unutmayalım! Unutmak suçlulara verilecek en büyük hediye, kaybettiklerimize en büyük ihanettir.

işkenceli sevk

Geçen haftaki sayımızda, Malatya Hapishanesi'ndeki tutsakların Elbistan'a sürgünlerini duyurmuştuk. Olaya ilişkin ayrıntılar şöyle:

Sürgün 29 Temmuz günü gerçekleşti. Birinci Müdür'ün başında olduğu gardiyanlar koğuşa baskın düzenledi. Müdür, "sevkiniz çıktı, isteseniz de istemeseniz de götürüceğiz. Zaferi ben kazanacağım" diyerek saldırı emri verdi. Bayan tutsaklar ise "önceden haber vermeden bir yere götüremezsiniz" diyerek bu keyfi sürgüne karşı çıktılar. Gardiyanlar saldırıyı arttırarak, tekme, tokat döverek zorla ring arabasına bindirdiler.

Tutsaklar ring arabasındayken yine Birinci Müdür gelip karşılarında "zafer işereti" yaparak "zafer benimdir, sizden kurtuluyorum" sözleriyle bütün alçaklığını sergiledi. Elbistan E Tipi Hapishanesi'ne sürgün edilen tutsakların isimleri şöyle: DHKP-C davasından: Elif Akkurt, Besime Duru, Gülay Efendioğlu, Ayşe Temiz, Güler Zere ve MKP davasında Özlem ile PKK davasında Ruşen isimli bayan tutsaklar.

TAYAD'lılar zulmün cinayetlerini başkentte kaydediyor

Direnişin 117. şehidini verirken, TAYAD'lılar birinci yılına yaklaşan direnişlerini Abdi İpekçi Parkı'nda sürdürüyor. TAYAD'lılar bu süre içinde son 10 direnişinin şehitliğini, yazın sıcağı, kışın soğuğu demeden açıkavada bekledikleri Abdi İpekçi'de öğrendiler. Direnişe başladıkları günden bu yana, ölüm orucu direnişinin seyir defteri gibi kaydediyorlar bu tarihi. Bu nedenle haykırışları sıradan bir haykırış değildir. Onların sesini duymayanların çürüyüşüne de tanık olunacaktır.

AKP'nin "ehline" değil, kendi adamlarına emanet ettiği demiryolları sistemi iyice çöktü. Kazalar birbirini izliyor.

Kapitalizmin rezaletine bakın; koskoca kentin orta yerinde üç çocuk boğularak can veriyor. Tayyip'in İstanbul'unun hali...

ÖLEN Hep Yoksul Halk

Kim ki, kapitalizmi, bu çürümüş düzeni savunuyorsa, ona **KATİL** gözüyle bakabilirsiniz. Sömürü üzerine kurulu bir düzeni, katlederek yaşayan bir düzeni, halkın ihtiyaçlarına göre örgütlenmeyen, hep daha fazla kâr ve halkın isyanını bastırma üzerine yatırım yapan bir düzeni savundukları için katildiler. Ve katiller bu hafta cinayetlerine yenilerini eklediler.

AKP'nin trenleri "Ölüm Treni" oldu

Gebze Tavşancıl'da iki trenin çarpışması sonucu, henüz kesinleşmeyen rakamlara göre, 8 insanımız daha hayatını kaybetti, 100'e yakın yaralı var. Sakarya'daki tren katliamını arsızca sahiplen, Ulaştırma Bakanı hakkında soruşturma açılmasına bile katlanamayan, soranı, sorgulayanı azarlayan iktidar mutlaka burada da bir suçlu bulacaktır. Hiçbir şey olmazsa "Allah'ın işi" deyip çıkacaktır. Sistemi sorgulamayacak ve sorgulamasına izin vermeyecektir. Sinyalizasyonların, alt yapının insan hatasını en asgari düzeye indirecek donanımına yatırımdan söz etmeyecektir. Çünkü sistemin sahibidir ve çürümüş sistemin üzerine bir de anti-bilimsel yöneticiler dikerek çöküşü hızlandırmıştır.

Kapitalizmin rezaleti!

Şehrin göbeğinde çocuklar boğuluyor!

Bir yağmur, olimpiyatlara aday olan, Formula 1 yarışları için milyonlarca dolarlık yatırımlar yapılan, Tayyip Erdoğan'ın yıllarca yönettiği büyük şehir İstanbul'un tüm sefilliğini ortaya çıkarmaya yetiyo. 10 Ağustos günü yağın yağmurda 400'den fazla noktada su baskınları yaşandı, trafik kilitlendi.

Yağmur "aniden" gelmedi, günlerdir bekleniyordu, sözde Büyükşehir Belediyesi Afet Koordinasyon Merkezi de önlem aldığını açıklamıştı. Bunun da durumu kurtarmaya yönelik olduğu anlaşıldı. Asıl rezalet ise, Bahçelievler'de yaşandı. Soğanlı

Madenler işçilerimizin mezarı oluyor on yıllardır. Her cinayette aynı masallar anlatılıyor. Kapitalizm daha fazla kâr için katlediyor.

Mahallesi'nde, 4 katlı binanın bodrum katında yaşayan yoksul Şengör ailesinin evini su bastı ve İbrahim (3), Yıldız (15), Oktay (4 aylık) yaşamını kaybetti.

Büyükşehir Belediye Başkanlarının hepsi **başbakanlığa, parti başkanlığına soyunuyor** ve hortumluyor. Geriye yatırım yapacak kaynak kalmıyor. İstanbul'u sel basmasının ardından koskoca vali şu açıklamayı yapıyor: **"Böylece geçici önlemlerle çözülemeyeceğini gördük..."** "Rezaletinin üzerine tüy dikmek" bu! Bu kent böyle kaç sel gördü, kaç gecekondu bölgesini su bastı, altyapısızlıktan kaç insan öldü; "futbol maçlarının güvenliği toplantılarından" başını kaldıramayan Muammer Güler, Vali olduğu kentin bu kapkara tarihini bilmiyormuş da, yeni öğrenmiş. Halkla dalga geçmeye, sorunları geçiştirip üstünü örtmeye öylesine alışmışlar ki, yalan ve demagojilerinde bir "incelik" dahi aramıyor, en kabasından üfürüyorlar. Sorumsuzluk!

Patron cinayeti: Üç madenci öldü

Çorum'un Bayat İlçesi'nde Balkardeşler Şirketi'ne ait kömür ocağında meydana gelen grizu patlamasında Arif Kayıp, Osman Sarı ve Selahattin Katrancı isimli üç işçi yaşamını yitirdi, dördü ağır olmak üzere yedi işçi yaralandı. Maden ocağının patronları hemen, hiçbir tespit olmadan **"işçilere içeride sigara içmeyin dedik"** açıklaması yaparak suçu işçilere attı. İktidar tren katliamını makiniste yüklüyor, onun himayesindeki patronlar da işçiye. Binlerce madenci katledildi bu ülkede. Masraf olacak diye gerekli hiçbir tedbiri almaz, devlet denetlemez ve sonuçta hayatını kaybeden işçiler olur. Sömürü düzeninin çarkları işçilerin kanıyla dönüyor.

Sormayacak mıyız; neden her selde, kazada, depremde biz yoksullar ölüyoruz?

3 Çocuğumuzun Katili AKP'dir

Bahçelievler Temel Haklar'ın da bulunduğu, "Bahçelievler Demokrasi Platformu" ve Şengör ailesi, 200 kişinin katıldığı bir açıklama düzenleyerek, sel rezaletinde üç çocuğumuzun ölümünden AKP iktidarını sorumlu tuttular.

**“Kurt dışlarıyla, boğa boynuzlarıyla...
emperyalizm yalanlarıyla saldırır”**

Yalanın zehirli okları İran, Sudan, Kuzey Kore üzerinde!

“Kurt dışlarıyla, boğa boynuzlarıyla saldırır” deyişi bir Latin Atasözüdür. Her saldırganın kendisi için en doğal saldırı aracını kullandığını vurgular. Amerikan imparatorluğu ise, boynuzlarından, dışlerinden önce, dilini kullanıyor.

ABD müdahalesi için demagojiler, suçlamalar, provokasyonlar, birbirini izliyor.

Amerikan emperyalizminin Irak’a müdahale için uydurduğu tüm yalanları deşifre oldu. Fakat bu Amerika’nın aynı veya benzer yalanları bu kez İran için, Irak için, Sudan için kullanmasına engel değil.

ABD’nin Irak’tan sonraki öncelikli iki hedefinin İran ve Suriye olduğu biliniyor. Ne var ki Irak direnişi, ABD’nin Ortadoğu’ya müdahale planlarını bozdu. Sudan’ın bir anda gündeme çıkarılması, emperyalist müdahale tehditlerinin Sudan üzerinde yoğunlaşması bir yanıyla da bunun sonucudur. Afrika’da da Ortadoğu’da olduğu gibi taüm hükümlanlık kurmak isteyen ABD’nin buradaki öncelikli hedefi de zengin petrol yataklarına sahip Sudan oldu. Hatırlanacağı gibi, ABD’nin “Büyük Ortadoğu Projesi”nin adı daha sonra “Büyük Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi” olarak revize edilmişti. Bu çerçevede ABD emperyalizminin şu anki zehirli okları Ortadoğu’da İran, Afrika’da ise Sudan üzerine yönelmiş durumda.

İran’a karşı “örtülü eylemler”!

İran’la ilgili olarak ABD yöneticileri geçen hafta içinde peşpeşe tehdit dolu açıklamalar yaptılar.

ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice, “ABD, İran ve Kuzey Kore’deki nükleer silah geliştirme tehditleriyle mücadelede **aktif ve agresif** bir diplomatik strateji izliyor” diyerek sözlerini şöyle tamamladı: “İran’ın nükleer amaçlarıyla mücadele için her türlü seçeneği gözden geçiriyoruz, ancak diplomasi halen ilk tercihimizdir.”

Bu cümlelerin aynısının Irak’a saldırı öncesi kullanıldığını hatırlayın.

Bu arada Rice “Uluslararası toplumun İran hakkındaki Amerikan endişelerine yanıt vermeye başladığını” söylerken de, **BM** ve **AB**’nin İran’a karşı saldırıya yedeklenmesinden duydukları memnuniyeti belirtiyordu.

Rice’nin konuşmasından önce ise New York Times Gazetesi’nde ABD yönetiminden bir yetkilinin “İran üzerinde diplomasinin çok az etkisi olduğunu ve İran’a karşı örtülü eylemlere başlama zamanının geldiği” sözleri yeraldı.

İran Dışişleri Bakanı Kemal Harrazi ise ABD açıklamalarının gerçeği yansıtmadığını, nükleer faaliyetlerinin barışçı amaçlarla sınırlı olduğunu açıkladı.

Kuşkusuz bu açıklama ABD’nin yalanlarını ortaya koyuyor ancak politik açıdan eksik bir tavidir. Dünyanın en büyük nükleer gücüne sahip ABD’nin hiç bir ülkeyi nükleer silaha sahip olmak istemekle suçlamaya hakkı yoktur.

ABD’nin nükleer silaha sahip olmaya ne kadar hakkı varsa, başka bir ülkenin de o kadar vardır. Kimse ABD’ye “dünya jandarmalığı” görevini vermedi! Hangi gerekçeyle ve hangi biçimde olursa olsun, ABD’nin başka ülkelere ekonomik, siyasi, askeri müdahale hakkı yoktur. Uluslararası bir hukuktan yana olanlar, halklardan yana olanlar, bunu en net ve kesin bir biçimde ortaya koymalıdır.

Irak kukla yönetimi de devrede

Yıllarca ABD ve İngiltere için çalışan bir ajan olan Irak’ın yeni kukla başbakanı İyad Allavi, İran’a yönelik demagojilerin, provokasyonların ve askeri saldırıların en ön cephesinde yeralacağını daha ilk günden ortaya koydu. Allavi, açıkça “**Amerika Irak’ın komşularına askeri müdahalede bulunursa Irak bunu destekleyecek**” derken, kukla hükümetin Savunma Bakan Yardımcısı Hazım Şalan, “**Irak’ın en büyük düşmanı İran’dır**” diyordu.

Allavi yönetimi, geçen hafta içinde de 4 İran’lı diplomatı “casusluk” gerekçesiyle gözaltına alarak İran’a karşı provokasyonlarına bir yenisini ekledi.

ABD, Irak’ı on günde işgal etmişti, sırayla ötekileri de aynı şekilde işgal edecekti. İşgalin hemen ertesinde Amerikancıların havası böyleydi. Irak’ta kitle imha silahlarının bulunmamasının ne önemi vardı. O günlerin sıkça hatırlatılan anekdotuyla, Kurt kuzuya içtiğim suyu bulandırıyor demişti; kuzu, ama su öbür tarafa akıyor dediğinde, Kurt “**bulandırsan da bulandırmasan da seni yiyeceğim**” diyordu.

Fakat emperyalizmin “kolay lokma” sandığı “kuzular”ın öyle kolay yutulamayacağı görüldü Irak’ta. Bu nedenle kurt, hala İran’ın, Kore’nin, Suriye’nin etrafında dönüp duruyor, onun en zayıf anını kolluyor.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

**Alın kızıl bantlıların
yürüyüşü sürüyor;
"Ya zafer, ya ölüm!"**

Ölüm Orucundaki Tutsaklar:

**Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi
Fehim Horasan
Vedat Çelik
M. Kemal Eren
M. İnan Işık
H. Sergül Albayrak**

**TKEP/L Davası'ndan
Remzi Aydın**

Bakanlığın TTE Manevraları

Faşist infaz yasası ve bu kapsamda gündeme getirilen Tek Tip Elbise (TTE) konusundaki eleştiriler karşısında, AKP iktidarı manevra yapma ihtiyacı duydu. 9 Ağustos günü basına açıklama yapan Adalet Bakanı Cemil Çiçek, "TTE'nin tüm hükümlülere giydirilmeyeceğini, sadece firar etme durumu olan, kendi elbisesini giyme-sinde sakınca olanlar için geçerli olduğunu" söyledi.

Kim belirleyecek sakınca olanları? AKP'nin faşist bürokratları mı? Tanınmış şairlerin şiirlerine bile "yasak" diyen faşist hapishane görevlileri mi? Yoksa, muhalif olanı "devletin sopasıyla" susturmak-tan, Susurlukçulara sahip çıkmaya kadar hukuktan zerrece nasibini almadığını her fırsatta gösteren Adalet Bakanı Cemil Çiçek mi? Tamamen keyfi ve tedricen TTE'ye geçişin, tutsakları bölüp parçala-manın manevraları yapıyor.

Ucuz manevralar, aldatma, hile, takiiye AKP'nin politik karakterini belirleyen ana unsurlardır. Yukarıdaki açıklama da bu zihniyetin "herkesi aptal yerine koyan" basit ve ucuz bir tezahürüdür, ancak beyinlerinin çapı kadar politika üretebilmekte, manevra yapabilmek-teler. Gerçekte ise nasıl bir acz içinde olduklarını göstermektedirler. İktidar, 4 yıldır kırılamayan direniş karşısında güçsüzdür, tecrit po-litikasından sonuç almak istemekte ama direnişe çarpmaktadır.

Bakanlığın manevrasında iki hesap vardır.

Birinci hesap: yasa halen meclisteyken gelişen tepkileri nötralize etmek, TTE'nin siyasi hedefini gözden uzak tutmaktır.

İkinci hesap: "Şunlara giydirilecek, bunlara giydirilmeyecek" de-magojisiyle tutsakları bölüp parçalamaktır. Bu da, AKP'ye has bir politik kurnazlık değil, emperyalizmin ve oligarşinin genel politika-larından biridir. AKP hiçbir konuda kendi beyniyle düşünemez, an-cak emperyalizmin ve oligarşinin politikalarını uygular. Bu politika F tiplerinin ilk açılışında, 19 Aralık'ta uygulandı ve özelde PKK'li tut-saklar nezdinde başarılı da oldu. Devrimci tutsak kitlesi ve demok-ratik kamuoyu bu oyuna gelmeyecektir. Bunun yolu, saldırının asıl olarak siyasi hedefi, tecriti bütünleyen, sonuç almayı amaçlayan ya-nını gözden kaçırmamaktan, saldırının hükümlü ya da bir kısım "sa-kıncalı" tutsağa yönelik değil, genel F tipleri saldırısının, tecrit ku-şatmasının bir parçası olduğunu görmekten geçmektedir.

AKP iktidarı, kimliğini, kişiliğini devlete teslim etmiş, onun gibi düşünen ve onun istediği gibi yaşayan tutsaklar istiyor. TTE, tüm toplumdaki tek tipleştirilmenin hapishanelere yansması ve 12 Eylül cuntasının politikasıdır. Bugün uygulayıcı değişmiş, AKP, 12 Eylül askeri faşist cuntasının başaramadığını, F tiplerinin katkısıyla başa-rabileceği hesabı yapmaktadır. Ama yanılıyor; siyasi olarak hedefi-ne ulaşamamış, tutsakları örgütlülüğünden, düşüncelerinden vazge-çirememiş, direnme kararlılığını 4 yıldır yok edememiş bir F tipinin iktidara sağlayacağı hiçbir "avantaj" olmayacaktır. Faşist yüzü da-ha da teşhir olacak, AKP'nin 12 Eylül'ün devamı olduğu daha geniş bir kesim tarafından görülmüş olacaktır.

TTE konusundaki hiçbir manevra direnen tutsakların tavrını de-ğiştirmez! Devrimci tutsaklar, TTE ve Yeni İnfaz Yasası'nın siyasi kimliğimize, düşüncelerimize, örgütlü yaşamımıza yönelik bütün di-ğer maddelerini, tecrite karşı direnişin bir parçası olarak ele alacak ve gerekli cevabı verecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!

TAYAD Haziran-Temmuz Hapishaneler Raporu

“TECRİT ÖLDÜRÜYOR”

TAYAD'lı ailelerin düzenli olarak hazırladıkları Hapishaneler Raporu'nda haziran-temmuz aylarında da hak ihlallerinin sürdüğü, tecrit politikasının öldürmeye devam ettiği belirlendi.

“Bugün babam öldü. Yarın başkalarının babası ölebilir”

TAYAD'lı Aileler tarafından 7 Ağustos günü Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde yapılan açıklamayla durulan raporu Naime Kara okudu. Hapishanelerdeki tecrit ve kötü koşullar nedeniyle bir çok tutuklu ve hükümlünün ölümcül hastalıklara yakalandığını belirten Kara, tutukluların haberleşme ve diğer haklarının da gasp edildiğini, tutsaklara yönelik kaba dayak ve

keyfi uygulamaların gün geçtikçe arttığını söyledi.

Basın toplantısına katılan ayrıca, Salih Sevinel'in 20 yaşındaki oğlu Mehmet Sevinel, Tekirdağ F Tipi hapishanesi'nde babasının tecrit uygulamalarının 116. kurbanı olduğunu hatırlatarak, “bugün babam öldü. Yarın başkalarının babası ölebilir” diye konuştu. Yine, tecrit nedeniyle psikolojisi bozulan Hasan Tahsin Akgün'ün annesi Melek Akgün ise “görüş kabinine her girdiğimde oğlum yerine 5 yaşındaki bir çocukla karşılaşıyorum. Benimle değil, kendi kendine veya başka isimler ve cisimlerle konuşuyor” sözleriyle tecritin sonuçlarını anlattı. TAYAD'lı aileler, Erol Zavar, Üfuk Keskin ve Tolga Balotacı'nın sağlık durumlarının iyi olmadığını, Hasan Tahsin Akgün

◆ Mektup-kitap yasakları:

Edirne F Tipi Hapishanesi'nde, Veysel Şahin'in bir yakınına göndermek istediği mektup “yasadışı örgüt propagandası yaptığı” gerekçesi ile sakıncalı görülürken, Tekirdağ F Tipinde yaşanan örnekler şöyle:

Tekin Tangün'ün 25 Mayıs 2004 günü Hürriyet gazetesi yazarı Hasan Pulur'a gönderdiği mektup “asılsız iddialar” içerdiği gerekçesiyle alıkonulmuş, itiraz ve suç duyurusuna 2 aydır herhangi bir cevap verilmemiştir. Orhan Eski'nin Kandıra F tipindeki Sezgin Çelik'e gönderdiği mektuba, 2004/110 no'lu kararla, “ölüm orucu başlangıcı olacağı haberini verdiği kanaatinin taşındığı” gerekçesiyle imha kararı alındı. Birol Abatay'ın Sincan F tipinde tutuklu bulunan Şemsettin Külhan'a çektiği faks, “ölüm orucu talimatı verdiği” gerekçesiyle imha edilmiştir. Hasan Toğan'ın 25 Haziran 2004'de Selami Kurnaz'a göndermiş olduğu mektubun bazı yerleri, “kendini yakarak yaşamalarına son veren Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu'nun övüldüğü” gerekçesiyle karalanmıştır. Bülent Solgun'a ailesi tarafından bir ay içerisinde gönderilen 4 mektuplardan, Mehmet Kulaksız'ın, ağabeyi Ahmet Kulaksız'a gönderdiği 5 taahhütlü mektuptan hiçbirisi sahiplerine ulaşmamıştır.

◆ Aynı zarfta iki mektup göndermek yasaktır. Bununla ilgili hiçbir yazılı genelge yoktur.

◆ Aslan Bahar'ın adına yatırılan kitaplar ulaşmamış, kayıtlarda görünmediği iddia edilmiş, bunun üzerine Aslan Bahar kitap kayıt listesini görmek istediğinde olumsuz cevap verilmiştir.

Keyfi uygulamalar, savunma hakkı engelleri ve saldırılar:

◆ Hastane ve mahkeme günleri önceden tutuklulara bildirilmiyor. 14 Mayıs 2004'te Sadık Çelik, Veysel Şahin, Ercan Kartal, Hacı Demir ve iki tutuklu daha mahkemeye apar topar götürüldü ve neden suçlandıklarını ancak mahkemede öğrendiler.

◆ Keyfi uygulamalara, hak gasplarına karşı itiraz, suç duyuruları dilekçeleri veriliyor ama kimilerine cevap dahi verilmiyor, takibi için tarih ve sayı numarası verilmiyor.

◆ Hastane ve mahkeme sevkleri dar ve havasız hücrelere bölünmüş ringlerde yapılmaktadır.

◆ 29 Haziran 2004 günü 15 günde bir yapılan olağan arama için yaklaşık 15 kişilik asker ve gardiyan Yılmaz Coşkun, Bülent Coşkun ve Doğan Çelik'in hücreesindeki duvarda bulunan aile fotoğrafı gardiyanlar tarafından indirilmek istenmiş ve tutuklular itiraz edince küfür, hakaret ve yere yatırarak dayak ve tekmelere maruz kalmışlardır. Revirdeki doktor darp ve cebir izlerini tespit etmemiştir. Daha sonra 1. müdür hücreye gelerek bir gardiyanın gözünün şiştiğini ve bundan dolayı kendilerine dava açılacağını söylemiş, tutsakların “öyleyse hücrenin resimlerini çekin” isteği kabul edilmemiştir.

◆ Tutuklu yakınlarının hapishane önünde Salih Sevinel'in ölümü ile ilgili yaptığı basın açıklamasına yüzbaşının emri ile 40'ın üzerinde yaşlı, genç ve çocuk askerlerin joplularına maruz kalmış ve gözüne alınmışlar, Özhan Özgür'e 5 günlük iş görmez raporu verilmiştir.

ve Yıldız Bağuç Türkoğlu'nun ise psikolojik sorunları bulunduğunu belirttiler ve "tüm kamuoyunu bu raporda anlatılanlara duyarsız kalmama, tecrite karşı mücadeleyi büyütme" çağrısı yaptılar.

Bir Cinayet: Salih Sevinel

Çeşitli hapisanelerdeki hak gaspları ve saldırılardan örneklerin yer aldığı raporun girişinde, Salih SEVİNEL'in nasıl katledildiğine de verildi. Sevinel'in daha önce hiçbir sağlık sorunu olmadığı, ancak tecritin son iki yılında sorunlar yaşamaya başladığı belirtilen raporda cinayet şu sözlerle anlatıldı:

"20 Temmuz sabahı da güne sapa sağlam başlamıştı. Bir süre spor yapıp o gün görüşüne gelecek olan kızıyla sohbet edecekti. Sabah sporunu tamamlayamadan, tecritin yarattığı tahribatin, insan sağlığına verdiği zararlar açığa çıktı. Vücudunun çeşitli yerlerinde şiddetli ağrılar başlamıştı. Revirde hiçbir muayene, tetkik yapılmadan; hastaneye sevk edilmeden ağrı kesici bir iğne vurulup, çeşitli kas gevşeticilerin olduğu bir reçete yazılarak hücrelerine geri gönderildi. Hücreye döndüğünde durumu iyice ağırlaşarak titremeye başladı, dişleri kenetlenip, güçlükle nefes alır hale geldi. Arkadaşları, yeniden revire götürülmesi için gardiyanları çağırdıkları butona bastılar. Gelen olmadı. Butona ısrarla basılması üzerine, gardiyanlar butonu kapattılar. Bu sefer kapıyı yumruklayarak revire götürülmesi sağlandı, ancak çok geç kalınmıştı. Nefes alamaz halde olan Salih'i revire çıkarmak için bir sedye dahi getirilmemişti. Arkadaşlarının sedye istemesi üzerine "siz koridora çıkarın, orada sedyeyle taşıyın" denildi.

Direnişçilere tecrit içinde tecrit

◆ Kandıra F Tipi'nde Ufuk Keskin tip-1 diyabet hastasıdır. Hayatı düzenli İnsülin iğnelerini almasına ve diyetle bağlıdır. İğnelerinin bitmesine 4-5 gün kala dilekçe ile yenilerini istemiş ancak gelmemiş, dilekçelere cevap verilmemiş ve 8 gün ilaç kullanamamıştır. Ufuk Keskin'in hayatı idarenin duyarsızlığından ve insan hayatına önem vermemelerinden dolayı riske edilmiştir. İlaçsız geçen 8 gün içinde ketaasitoz belirtileri oluşmuştur. Yine Uşak'ta genel olarak tüm tutuklularda göz rahatsızlıkları artarak devam ediyor. Yıldız Bağuç Türkoğlu, Yasemin Karadağ, Emel Şahanoğlu, Sevgi Saymaz, Türkan Özen, İlkey Özçelik, Aysu Baykal, Hatice Aşık, Özlem Taşdemir ve Ayşe Utanç çeşitli sağlık sorunları yaşamaya devam ediyor.

◆ Kandıra'da M. Kemal Eren üç kişilik hücrede kalırken, Ölüm Orucuna başlayınca tek kişilik hücreye alınarak bir ay mektup cezası verilmiştir. Yine Kırklık'da Mehmet İnan Işık da ölüm orucuna başlayınca 3 kişilik hücreden zorla tartaklanarak, yerlerde sürüklenerek tek kişilik hücreye atıldı. Aynı hücrede kaldığı Bülent Ersoy ve Süleyman Erol ve Işık'a 1 ay mektup cezası verilmiştir.

Arkadaşları Sevinel'i koridora kadar taşıdılar. Fakat yine sedye yoktu ortada. Dişleri kenetlenmiş, vücudu titreyen ve nefes alamayan Salih Sevinel revire kadar yürüyerek götürüldü ve burada yaşamını yitirdi. Hapishane idaresi ortada hiçbir bilimsel delil, muayene çabası ve benzeri olmadan, "Kalp krizinden öldü" açıklaması yapmıştı."

Sorumlular hakkında suç duyurusu

'Salih Sevinel'in Katili F Tipleridir'

20 Temmuz günü tedavi edilmediği için tecrit koşullarının kurbanı olan Salih Sevinel'in ailesi sorumlular hakkında suç duyurusunda bulundu.

10 Ağustos günü yapılan suç duyurusuna TAYAD'lı Aileler de katılırken, Şişli adliyesi önünde yapılan basın açıklamasında Salih'in resimleri ve "Salih Sevinel'in Katili F Tipleridir" yazılı pankart açıldı. Salih'in kızı Sakine Sevinel yaptığı konuşmada, tecrit nedeniyle birçok tutsağın yaşamını yitirdiğini hatırlatarak, "bugün burada, Salih Sevinel'in kasten ölümünden birinci dereceden sorumlu olan Tekirdağ F Tipi Hapishanesi savcı ve müdürleri, doktorları ve infaz koruma memurları hakkında suç duyurusunda bulunuyoruz" dedi. Salih Sevinel'in eşi Nurdane ve kızı Sakine'nin de arala-

rında bulunduğu grup, "Salih Sevinel Ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı açıklamanın ardından "kasten adam öldürmek"ten dava açılması için suç duyurusu dilekçelerini savcılığa teslim ettiler.

Türkiye'yi işkenceciler yönetiyor

İşkenceci avukatı İlhami Yelekçi: “Bu davalarda (işkence ve infaz) yargılanan polislerin en az otuzu şu anda il emniyet müdürü”

foto: Aksiyon

Aksiyon Dergisi'nin 504'üncü sayısında Faruk Mercan imzasıyla yayınlanan “Sırtımdan hançerlendim” başlıklı haber, Türkiye gerçeğini, o gerçeğin içindeki bir ağızdan gözler önüne serdi. 20 yıldır işkence ve infaz davalarında polislerin avukatlığını yapan İlhami Yelekçi'nin bürosundan “çalınan” kasayı konu alan haber, emniyet içindeki it dalaşıyla birlikte, Türkiye'yi işkencecilerin yönettiğini de bir kez daha göstermiş oldu.

Kanlı Paralar İt Dalaşına Kurban Gitti!

Habere göre; 27 Ocak 2004'te Yelekçi'nin bürosuna giriliyor ve içinde “Şifreli bilgileri içeren not defteri, Sıkıyönetim soruşturmalarından bugüne 43 yılın çok önemli bazı belgeleri”nin, “185 bin dolar, 45 bin euro, beş bin İsviçre Frangı, 200 sterlin, yüze yakın bilezik, yüz elliye yakın cumhuriyet altını, eski 12 altın, Merkez Bankası'ndan hatıra altın, altın kalem, çakmak ve tespihler, reşat altınlar, iki metrelik altın zincir, burma bilezikler, 500 bin dolarlık birkaç alacak senedi, çeşitli miktarda çekler...” bulunan kasa alınıyor...

Avukata bakın! İşkenceci avukatı olunca kasalar da böyle altınlarla, dövizlerle, çekler senetlerle doluyor. Çek-senetler de hep “bir iş adamı arkadaşına ait”miş... “İşadamı” kod adıyla tanıyan mafyacılar; Yelekçi sadece işkencecilerin değil, bu sayede tanınmasının ardından aynı camiadan mafyacıların da avukatıydı.

Yelekçi'nin müvekkileri arasında Şefik Kul'lar, İbrahim Şahin'ler, Reşat Altay'lar, Ayhan Çarkın'lar ve daha yüzlerce katil, işkenceci var. Yüzlerce insanın katlinden, binlercesinin işkence görmesinde sorumlu olanların avukatının kasa-sındaki paralar kanlı paralardır. Ama Yelekçi, avukatlığın ötesinde polisle öylesine içli dışlı ki, bu olayda da polisin parmağı olduğunu kastederek “sırtımdan hançerlendim” diyebiliyor. Klasik bir “teşkilat içi it dalaşı” manzarası. “Hayatımı garantiye alacak notlar vardı” dediği “şifreli” notlar da bu ilişkilerin bir parçası. Birbirlerine karşı kumpaslar, çıkar ilişkileri ve çatışmalar; çürüyen devletin resmi avukatında başka ne tür bilgi-belge olabilir ki. Şimdi bu belge ve bilgiler, it dalaşlarında kullanılmak üzere başka emniyet mensuplarının kasalarında. Ayrıca Yelekçi niye yakınıyor ki; işkencecinin ahlakı mı olurmuş? En yakınındakini sırtından hançerlemekte elbette çekinmez. Yelekçi kimleri sırtında hançerledi, onları da anlatsa da, herkes yoz, çürümüş dünyala-

rını daha açık görse.

Ve Türkiye Gerçeği: İşkence Yaptıkça, Katlettikçe Terfi Eden Polisler

“1986'dan bugüne kadar polisin 450'ye yakın davasına baktım. Bunların 346 tanesi işkence davasıydı. 50'nin üzerinde dava, polisin çeşitli örgütlerle girdiği çatışmalarla ilgiliydi. Bu çatışmalarda... 110 ölü vardı. 1995'teki Gazi Mahallesi olaylarında 17 kişi ölmüştü. Bu davaların hepsi beraatle neticelendi. Sadece Gazi davasında iki polis ceza aldı, onların da cezası tecil edildi. Bu davalarda yargılanan polislerin en az otuzu şu anda il emniyet müdürü...”

İşkencecilerin, infazcılarının, ölüm mangası elemanlarının ödüllendirildiğinin, terfi ettirildiğinin, yargıda korunduğunun kanıtı ve dökümü bunlar. Ki, il emniyet müdürlüğü olmasa da, daha alt kademede, ama mutlaka katlettikçe yükselen yüzlerce polis vardır. Türkiye'yi işkenceciler yönetiyor. Polis devleti uygulamaları ve polisin yasa tanımazlığı işte bu güruhla yaşam buluyor.

Yelekçi'nin bu “başarı” tablosunun sırrı, avukatlık yeteneği değildir. Zaten avukatlık da yapmaz Yelekçi. Katledilenlerin, işkence görenlerin avukatlarına, yakınlarına saldırır, bol bol “işkenceciler ne yaptıysa vatan için yaptı” hamasetleri sıralar. Bu beraatlerin sırrı, Susurluk hukukunda, işkencenin devlet politikası olmasındadır. Böyle bir devletin il emniyet müdürlüklerine de zaten Yelekçi'nin müvekkileri yakışır.

‘Yakışıklı’nın Koruduğu Tayyip Ne Yapacak?

En az otuz emniyet müdürü resmen işkenceci. ve iktidarda “işkenceye sıfır tolerans” diyen AKP var. Peki AKP bu işkencecileri görevden alacak mı?

Yapmayacaktır. Bunun en açık kanıtı, yakın koruma müdürünün de bir başka tescilli işkenceci Maksut Karal olmasıdır. Erdoğan Karal'ı bile görevden alamıyor, “birer gün dönüşümlü yapacak” diye manevra yapıyor. Hollanda'da yaşanan protesto ve teşhir olmasa, bunu da yapmayacaktı. Ama bu manevra bile, AKP'nin işkenceci hamiliğinin itirafı gibidir; ‘evet o bir işkenceci, ama ona ihtiyacımız var’ denilmektedir.

Ülkeye bakın; başbakanın başkoruması işkenceci, kentlerinin en az yarısına yakınının işkenceciliği tescilli.

Dersim’de, Diyarbakır’da Uygulanan Kışkırtma Politikasıyla Amaçlanan Ne?

Emniyet Müdürleri’nin Yeni Görevi Provokatörlük Mü?

Yasaların uygulanmasını ve kamu düzenini sağlamakla görevli iki emniyet müdürü, “yasa, hukuk neymiş, yasa biziz” tavrı içinde provokasyonlarını meydanlara taşıdılar.

Dersim Munzur Festivali’nde gerçekleştirilen saldırının her anında aleni kışkırtıcılığı ve provokatörlüğüyle bizzat **Tunceli Emniyet Müdürü Sinan Salman** vardı. Aynı günlerde **Diyarbakır’da** bir semtin kuşatılmasına karşı gerçekleştirilen protestolara saldırıların başında da aynı kışkırtıcılık ve provokatörlükle bizzat **Diyarbakır Emniyet Müdürü Orhan Okur** yer aldı.

Ne Dersim’de, ne Diyarbakır’da yasa, hukuk, yasal haklar yoktur; bir provokatör, emniyet müdürlerinin yaptıklarından daha fazlasını yapamazdı. AKP’nin, emniyet müdürlerine verdiği yeni görev bu mu?

Bizzat emniyet müdürleri aracılığıyla gerçekleştirilen bu kışkırtıcılığın AKP hükümeti tarafından hiç bir eleştiri ve soruşturmaya tabii tutulmaması, Dersim ve Diyarbakır polis şeflerinin tavrının “münferit”, “bireysel” olmadığının kanıtı olarak görülmelidir.

Munzur Festivali’nde Provokasyon; Provokatör Emniyet Müdürü

1 Ağustos’ta Dersim’de F tiplerinde 116 insanımızın katledilmesiyle ilgili yapılan etkinlikler, 5. Munzur Kültür ve Doğa Festivali boyunca yapılan onlarca etkinlikten farksızdı. Fakat daha baştan saldırıyı planlayan Emniyet Müdürü Sinan Salman, yüzlerce polisi, panzerleri yığarak tahrik ve kışkırtıcılığın ilk adımını attı.

İkinci adım olarak Tunceli Belediye Başkanı Songül Abdil’i halkla karşı karşıya getirmeye çalıştı. Belediye Başkanı’nın bu oyuna gelmesi üzerine, halkın seçtiği yasal bir belediye başkanını tartaklamaktan, hakaret etmekten geri kalmadı. **“Siz zaten terörizmle anılmaya alışmışsınız”** diyerek tahriğin boyutlarını tüm Dersim halkını kapsayacak şekilde genişletti.

Soruyoruz: Emniyet müdürlerinin belediye başkanlarını itip kakma hakkı var mıdır? AKP iktidarı seçilmiş bir belediye başkanına yapılan bu yasadışı saldırı ve hakaret karşısında emniyet müdürüyle ilgili neden hiçbir işlem yapma-

mıştır?

Soruyoruz: Emniyet müdürü olduğu ilin halkına “Siz zaten terörizmle anılmaya alışmışsınız” diyebilecek kadar düşman olan bir kişi, hâlâ o şehrin emniyet müdürü olarak tutulabilir mi?

Dersim’de provokatörün icraatları bunlarla sınırlı değildi tabii. Etkinliğin 5 dakika sonra biteceği kendisine bildirilmesine rağmen, daha bu söz bitmeden saldırı emri vermiş, onlarca insanın Munzur Nehri üzerindeki köprüden nehre düşmesine yol açmış, onlarca kişinin kolu, bacağı kırılmıştır. Provokasyon, sonrasında gözaltına alınanlardan Dersim’deki demokratik mücadele içinde aktif olarak yer alan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Murat Kaymaz ve Yönetim Kurulu Üyesi Derya Ulağ’ın, tutuklatılmasıyla sürmüştür. Dersim’deki saldırıyla hem halka **gözdağı** verilmek istenmiş, hem de Temel Haklar Başkanı ve üyelerini **tutuklamak** amaçlanmıştır.

Diyarbakır Mardinkapı’da Provokasyon: Provokatör Emniyet Müdürü

Diyarbakır’da 28 Temmuz’da HPG gerillalarıyla polis arasında meydana gelen bir çatışmanın ardından “teröristler Hevsel Bahçeleri’ne kaçtı” gerekçesi ile bir semt, dokuz gün boyunca tecrit altında tutuldu. Giriş çıkışlarda halkın üzeri arandı, kimlik soruldu, kentin bir bölgesi “güvenlik bölgesi” ilan edildi.

Başrolde bu kez de Diyarbakır Emniyet Müdürü Orhan Okur vardı. Mardinkapı’da yaşayanların karşı karşıya kaldığı hak gasplarını incelemek için 3 Ağustos günü tecrit altındaki yere giden Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir, Baro Başkanı Sezgin Tanrıkulu ve beraberekinler, Emniyet Müdürü Orhan Okur’un kışkırtmalarıyla, hakaretleriyle karşılaştı.

6 Ağustos’ta bölgedeki ablukayı ve infazları protesto etmek isteyenlerin karşısında yine o vardı. Diyarbakır Emniyet Müdürü de, aynı Tunceli Emniyet Müdürü gibi konuşuyordu.

İşte Emniyet Müdürü’nün sözleri: **“Siz buraya propaganda yapmaya geldiniz. Böylece hakkınızdaki kuşkuları derinleştiriyorsunuz.”**

Bir Emniyet müdürünün, koskoca bir şehrin belediye başkanına söylediklerine bakın!

6 Ağustos'ta baskıları protesto edenler karşısında devam ediyor provokatör: **“Siz terör örgütünün çağrısıyla buraya geldiniz... Siz Diyarbakır'a ihanet ediyorsunuz... Kötülük yapıyorsunuz...”**

Elinde hiçbir kanıt, belge yok. Herkesi “terör örgütü üyesi” ilan ediyor. Kışkırtıyor.

Hevsel'deki kuşatmada ne oldu?

Zafer gösterileri ne içindi?

...

Kimse, günlerce semtte ne olup bittiğini öğrenemiyor! Ve bu katliam operasyonu panzerlerin, ölüm mangalarının “zafer yürüyüşüyle” bitiriliyor.

Televizyonlar, onlarca zırhlı aracın arka arkaya dizildiği bu geçit resmini aynen **“gövde gösterisi”** diye verdiler. Kime karşıdır bu gövde gösterisi?

Bu devletin eski geleneğidir; infazlardan, katliamlardan sonra zafer gösterileri yapar.

Kendi vatandaşını öldürmeyi zafer sayan bu devlet anlayışını, elbette böyle polis şefleri yaratıyor.

AKP'nin Provokatör Emniyet Müdürleri, terör demagojisiyle “polis devleti” hukuksuzluğunu meşrulaştırmak istiyor!

Ablukaların, saldırıların gerekçesi hep aynı: Diyarbakır Emniyet Müdürü'nün deyişiyle; “Biz burada terörle mücadele ediyoruz.”

Terör denilerek, Dersim'de olduğu gibi demokratik haklarını kullananlara saldırılıyor, terör denilerek haklar ve özgürlükler mücadelesi verenler tutuklatılıyor. Terör denilerek, Diyarbakır'da olduğu gibi semtler işgal ediliyor. Terör denilerek halkın seçtiği belediye başkanları, yasal dernek yöneticileri baskı altına alınıyor.

AKP'nin emniyet müdürleri, “teröre karşı mücadele” demagojisiyle tehlikeli bir yolda ilerliyorlar; halkı saflaştırmak, birbirine kırdırmak istiyorlar. İnfazlarını, saldırılarını çoğu sivil polis üç beş kişiye alkışlattırıp, muhalif tüm kesimleri tecrit etmek hesabı yapıyorlar.

Huzurundan, emniyetinden sorumlu olduğu yerin halkını **“düşman, terörist”** gören bir zihniyet, o halka karşı terör uygulamaktan, provokasyonlar ve komplolar gerçekleştirmekten başka bir şey yapmaz. Somut olarak yaşadığımız örneklerde olduğu gibi Diyarbakır ve Dersim Emniyet Müdürleri de başka bir şey yapmamaktadır.

AKP iktidarı, Diyarbakır ve Tunceli Emniyet Müdürleri hakkında bir işlem yapıp yapmayacağını, onların kışkırtıcılıklarını onaylayıp onaylamadığını açıklamalıdır.

Eğer AKP bu polis şeflerinin tavrında yanlış, yasadışı, hukuksuz hiçbir şey görmüyorsa, o zaman bilinecektir ki, **BÜ KİŞKİRTMA VE PROVOKASYON POLİTİKASI AKP'NİN MERKEZİ POLİTİKASIDIR.**

Tüm halk güçleri bu kışkırtma ve provokasyon karşısında sesini yükseltmelidir!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

AKP “Polis devleti”ni pekiştiriyor

Özel güvenlikçilere üst arama, gözaltına alma yetkisi

TBMM'de kabul edilerek 8 Ağustos günü yürürlüğe giren **Özel Güvenlik Hizmetleri Yasası**, sayıları 50 bini bulan “özel güvenlikçilere” yeni yetkiler veriyor. Yasa, silahlı veya silahsız hizmet veren tüm güvenlik görevlilerini kapsıyor. Sitelerdeki güvenlik görevlisinden işyerlerindeki silahlı görevlilere kadar tüm güvenlik personeli için yasa maddeleri geçerli. Yasaya göre;

“Özel güvenlikle ilgili ka-

rarları, valilik ya da kaymakamlık temsilcisi, özel sektör ve ticaret odası temsilcilerinin yer aldığı İl Güvenlik Komisyonu verecek.”

“Özel güvenlik görevlileri ‘Üst araması’ yapabilecek ve gerekli gördüğü kişileri gözaltına alabilecek.”

“Özel güvenlik şirketleri”ni kimlerin kurduğu sır değildir. Emekli MİT’çiler ve polisler. Yani hala bir şekilde devletin polisi ve MİT’i ile bağ-

ları süren unsurlar. Yasa, polis devletin hayatın her alanına yayılmasının, özel güvenlik elemanlarının kontrol altına alınarak gerektiğinde kullanılmasının önünü açıyor. Sermaye adına Doğan Medya’nın adam öldüren banka korumasına tuttuğu alkışın sonucu işte bu yasadır. Gözaltı ve üst aramanın pratikteki uygulaması ise, infazlar, cinayetlerdir.

Demek ki devlete devasa polis-istihbarat-ordu gücü yetmemiş, üçbeş çapulcuya da muhtaç olmuşlar. Faşist katiller, mafyacılar “özel güvenlikçi” adıyla kurumlaştırılıp yasallaştırılabilir artık.

Kürtlerin Ortadoğu'daki rolü; Amerikancı Cephede Israr Ya Da Halkların Cephesinde Kalmak!

liği içinde olmayı halkımızın geleceği açısından en önemli yol olarak kabul ettik. ... Kürt birliğini sağlamadan diğer halklarla birlik ve beraberlik içinde yaşamamız mümkün değildir... (Özgür

Politika, 8 Ağustos 2004)

Ülkemizdeki Kürt milliyetçi hareketinin geleceğini belirleyecek en önemli noktalardan biri, hiç kuşkusuz ABD'nin Irak işgali ve Ortadoğu'ya müdahalesi konusunda takinacakları tutumdur.

Kuzey Irak'taki Talabani ve Barzani liderliğindeki Kürt milliyetçi hareketleri YNK ve PDK'nın bu konudaki tavrı bellidir. Ortadoğu'nun tanık olduğu en rezil işbirlikçiliklerden birini sergilemektedirler. İşgal altındaki Irak'ta işgalcilerin tek dayanağı durumundadırlar.

Bu işbirlikçilik, özellikle işgalin ilk dönemlerinde solun bazı kesimleri tarafından da "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı", "Kürt ulusunun uğradığı Saddam zulmü" gibi gerekçelerle mazur gösterilmeye çalışılsa da, bugün artık bunu savunabilen fazla yoktur; çünkü Barzani-Talabani işbirlikçiliğinin "halklara karşı" niteliği hiç bir kılıfa sığmayacak kadar ortadadır.

Fakat bu işbirlikçilik ülkemizdeki Kürt milliyetçi hareketi tarafından hala meşru, doğru görülüyor. Bu da, teorik bir tesbit yanlışlığı olmanın ötesinde Kongra-Gel'in bizzat kendisinin konumunu tartışılır hale getiriyor.

Kürt milliyetçi hareketin Amerikan müdahaleciliği konusunda da, bugün belirleyici sıfatı "Amerikan işbirlikçiliği" olan YNK ve PDK konusunda da söyledikleri **günlük politika ve çıkarların girdabında tutarsızlaşmıştır**.

Abdullah Öcalan'ın son haftalarda yaptığı açıklamalarla, Kongra-Gel'in geçen haftaki açıklaması arasındaki farklılık da bu tutarsızlığın yeni bir halkasıdır. Öcalan bu işbirlikçiliğini mahkum ederken, Kongra-Gel açıklamasında bu işbirlikçilik desteklenecek bir olgu olarak tarif edilmektedir.

Peki şimdi hangisi doğru?

Hangisi Kürt milliyetçi hareketin politikası?

Söylenenler arasındaki fark, bir nüans farkı da değil. Kongra-Gel'in 7 Ağustos tarihli açıklamasında şöyle deniyor:

"Güneyli güçlerin yakalamış olduğu imkanlar, Kürt ulusal demokratik mücadelesinin geleceği açısından önemlidir. Böylesine tarihi bir avantaj sağlayan Güneyli güçler, her onurlu Kürt bireyine görev ve sorumluluklar yüklemektedir. ... KONGRA-GEL olarak başta YNK ve PDK olmak üzere diğer tüm Kürt örgütleriyle güç bir-

Kongra-Gel'e göre, Talabani ve Barzani'nin işbirlikçilikle kazandıkları, **tarihi avantajlar**'dır. **İşbirlikçilerle güç birliği içinde olmak en önemli yoldur.**

Abdullah Öcalan ise, son açıklamalarında, emperyalizmin, Talabani-Barzani işbirlikçiliğini Ortadoğu'da **"İsrail'e benzer şekilde"** kullanacağı tehlikesine dikkat çekiyor ve şunları söylüyor:

"Talabani Ferhat ile çalışacak, öyle görünüyor. Emperyalizmin uzun vadeli hesapları vardır, Türkiye üzerinde hesaplar var..."

"Bu Talabani çizgisi. Bu Kürtçülük işbirlikçi Kürtçülüktür... tehlikelidir."

"Kürtler yarın Türklerle çatışabilir, Araplarla çatışabilir. Bunun sorumlusu Talabani'dir... Geçmişte Talabani beni bu çizgiye davet etti, ABD ile bağılantılı olarak beni çekmeye çalıştı."

"Çıkamaz, Osmanlar'ın kaçışında olduğu gibi Barzani ve Talabani'ye koşturur. ... Ortadoğu'yu yeniden yapılandırma planları var. Kürtleri koçbaşı olarak kullanmak istiyorlar." (31 Temmuz ve 7-8 Ağustos görüşme notları)

Öcalan, Barzani'ye Talabani'ye koşmayı **"çıkamaz"** olarak değerlendirirken, Kongra-Gel Barzani ve Talabani ile ittifakı vazgeçilmez görüyor. Kongra-Gel, işbirlikçilerin her **"onurlu Kürt bireyine"** yüklediği görevden söz ediyor. O cümlede "onur"un ne işi var? İşbirlikçilerin **"demokratik federatif gelişmesini desteklemenin"** neresinde onur var?

Burada dikkat çekmek istediğimiz Öcalan ve Kongra-Gel açıklamaları arasındaki çelişki değil. Çünkü politika **pragmatizm** temelinde yapıldığı için böylesi onlarca çelişki bulunabilir. Kaldı ki, Öcalan ve Kongra-Gel'in şu an söylemleri farklı olsa da, politika aynıdır, ve zaten Öcalan tarafından belirlenmektedir. Bugün, Barzani ve Talabani'yle işbirliği, ABD'yle işbirliğidir. ABD'yle işbirliğinin kapısını açan ise Öcalan'dan başkası değildir. Emperyalist düzenin kabul edildiği yerde, **başka politika da üretilemez**. Ama o zaman da halkların safında kalınmaz. Kürt milliyetçiliği (ve reformizm) **işbirlikçiliği** kesin olarak mahkum etmek zorundadır... Değilse, ülkemizdeki Kürt Milliyetçiliği de göz göre göre Ortadoğu'da **İsrail benzeri** bir rol üstlenmeye doğru yuvarlanmaktan kaçınmaz.

Sorular

Kurtuluş yolunun klavuzu Marksizm-Leninizm'dir

FELSEFE Veya Dünyayı Yorumlamanın ve Değiştirmenin Yöntemi -3

Felsefe yazılarımızın 3. bölümünde metafizik ve diyalektik yöntemi ele alacağız. Hatırlanacağı gibi, yazımızın ilk bölümünde Engels'in, "Felsefenin özellikle **"metodoloji"** (yöntem bilim) açısından önemine dikkat çektiğini" belirterek **"Bu anlamda felsefeyi işlevsel olarak bir düşünme yöntemi, bir bilimsel analiz yöntemi olarak görmek de mümkündür."** diye belirtmiştik.

Diyalektik yöntemi açarken, bu yanıyla da felsefenin olayları incelemekte nasıl kullanılacağına ana hatlarını da ortaya koymuş olacağız.

Yöntem, özet olarak, bir amaca ulaşmak için **izlenen yol** demektir. Felsefede amaçlardan biri dünyayı ve olayları kavramaktır; dünyayı ve olayları incelerken izlenen yolda, felsefenin ortaya koyduğu çeşitli yöntemlere başvurulur. İdealist felsefe, metafizik bir yöntem kullanır. Bunun karşısında Marksist-Leninistler diyalektik yönteme başvururlar. Tabii farklı yollar izledikleri için ulaştıkları sonuçlar da farklı olur.

? Metafizik yöntem nedir? Bu yöntemin "ilkeleri" nelerdir?

"Meta", Yunanca'da **"ötesi"** anlamına gelir. "Fizik" ise "doğa bilimleri"nin adıdır. Bu kelime kökünden de anlaşılacağı üzere, Metafizik "fizik-ötesi" anlamına gelir. Metafiziğin konusu, **"doğanın ötesinde bulunan"** varlığın incelenmesidir.

İdealist felsefeyi ele alırken gördüğümüz gibi bu "doğaötesi varlık", idealist felsefenin kimi savunucularının dilinde "tanrı", kiminin dilinde "mutlak güç" ve benzeridir. İdealist felsefe bu "doğaötesi-üstü" güç anlaşılmasından dünyadaki, doğadaki, toplumdaki hiç bir şeyin anlaşılmasına ileri sürer. Dolayısıyla kendisine inceleme konusu olarak "doğa ötesi güç"ü seçen metafiziğin yöntemi de, bu "doğa üstü güç"e atfedilen özelliklerle belirlenir.

Doğa hareket halinde olduğu halde, doğa ötesi varlık, değişmez ve sonsuzdur.

Dolayısıyla metafizik yöntem doğadaki ya da düşüncedeki her şeyi **"kesin olarak"** **değişmez** kabul eder. Hareket ve bunun sonundaki değişmeyi ve nedenlerini reddeder.

Metafizikçiye göre **"bir şey, ya budur, ya şu-**

dur. Aynı zamanda hem bu, hem şu olamaz".

Metafizikçi olayları kesin olarak tanımladığı ve birbirinden kopardığı için, iki zıttın aynı zamanda bir arada olamayacağını düşünür. Bir varlık ya canlıdır, ya ölüdür der. Bir varlığın aynı zamanda hem canlı, hem ölü olabilmesi ona anlaşılmasız görünür. Doğa bilimlerinden örneklersek, yaşayan her insanın bedeninde, her an bazı hücreler ölmekte ve ölen hücrelerin yerini yeni hücreler almaktadır. Bedenin yaşamı bu iki zıt güç (ölümle yaşam) arasındaki sürekli bir savaşımdır. İnsan, yaşama alışkanlıklarıyla, farklı yöntemlerle bünyesinde süren bu savaşta yaşamaya veya ölüme güç verir. Metafizikçi bu savaşı kabul etmez, ölüm onun için bir "an"lık bir olaydır ve bu savaşın sonucunda değil, allahın ilahi tecellisinin sonucunda gerçekleşen bir olaydır (ki buna da ecel der.)

Metafizikçi, olayların ve olguların birbiriyle bağını kurmadığı için, tek tek insanlara ve toplumsal olaylara bakarken de bu karşılıklı zıtlıkları görmezden gelir.

Mesela, metafizikçi bir hırsız ele aldığı anda der ki bu adam kötüdür, kötülük onun ruhunda vardır. Yani bir bakıma o **"doğuştan hırsızdır."** Meselenin bir "ruh karakteri" meselesi olarak ele aldığı için de insanları hırsızlığa zorlayan toplumsal koşullara inceleme zahmeti göstermez. Bunu söylediğinde de itirazı hazır: **"Her aç kalan hırsız olmadığına göre adamın, hırsız olmasının yaşadığı koşullarla hiçbir bağlantısı yoktur."** İdealist ve dinci bakış açısı "kötülükleri, suçları" böyle açıkladığı için engizisyoncu suçluları "kötü ruh"tan arındırmak için işkenceler yapılmış, şeriat da mesela hırsızların elinin kesilmesine cevaz vermiştir. Hırsızlığın toplumsal koşullarının ortadan kaldırılması, veya o insanın eğitilmesi gibi yöntemler, metafizikçinin çözüm yöntemleri dışındadır.

Denilebilir ki, metafizik yöntemle düşünenler hiç mi bu tür bilimsel araştırmalara başvuramazlar? Evet başvururlar. Çünkü bilimsel ve toplumsal gelişme karşısında bunu tümüyle reddetmeleri imkansızlaşmıştır. Mesela, Pamukova'daki hızlandırılmış tren katliamının ardından Gemze'de bir tren kazası daha olunca AKP'li Ulaştır-

ma Bakanı “tüm demiryolu sistemini ulusal çapta gözden geçireceğiz, inceleyeceğiz” dedi. Bilimin bu kadar geliştiği, insanların kazaları “kader” diye açıklanmasını kabul etmeyeceği bir çağda, başka bir şey de diyemezdi. Nitekim AKP’li bakan demiryolları üzerinde çeşitli bilimsel incelemeler de yaptıracaktır. Ama onun sonuçta şöyle düşündüğünden emin olabilirsiniz; “biz ne yaparsak yapalım, Allahı’n şu veya bu kulunun eceli gelmişse, onu demiryolunda değil de başka yerde alır, kadere karşı gelinmez...”

Bu örnekler ışığında metafizik yöntemin ana ilkelerini özetleyebiliriz.

- a- Metafizik yöntem, değişmeyi reddeder.
- b- Zıtların savaşımını ve birliğini reddeder.
- c- Olayların birbiriyle bağına reddeder.

? Diyalektik yöntem nedir? Bu yöntemin “ilkeleri” nelerdir?

Önceki bölümlerde Marks ve Engels’in Marksizmi geliştirirken Hegel’in düşüncelerinden yararlandığını belirtmiştik. “Diyalektik yöntem” Marks ve Engels’in Hegel’den en fazla yararlandıkları konudur.

Gerçekten de diyalektik yöntemi ilk kez ifade eden Alman filozofu Hegel’dir. Burada hemen akla şu soru gelecektir; peki ama, Hegel “idealist” bir düşünürdü. Onun “diyalektik yöntem”inden Marks ve Engels nasıl yararlandı?

Hegel, diyalektik yöntemin bazı ilkelerini ortaya koymuştu ve bunları “düşünmenin yasaları” olarak görüyordu. Hegel’in ortaya koyduğu ilkeler, “niceliğin niteliğe dönüşmesi”, “zıtların birliği” ve “yadsınmanın yadsınması” yani **diyalektiğin** üç temel yasasıdır.

Marks’ın ise materyalist düşünceyi geliştirirken ulaştığı sonuçlardan biri şuydu; düşünce, aslında tarihsel, toplumsal, doğasal olayların sonucu olarak şekillenmişti. Yani düşünce maddi olgulardan çıkmıştı. Öyleyse, düşüncenin ilkelere olarak öngörülenler de maddi olgu ve olaylardan çıkmış olmalıydı.

İşte bu şekilde Marks, Hegel’in ortaya koyduğu diyalektiğin yasalarının, aslında maddi dünyanın yasaları olduğunu, bu ilkelerin doğa ve toplum olaylarına uygulanabileceğini gördü.

Engels bu konuda şöyle diyor: “Her üçü de Hegel tarafından idealist bir biçimde **salt düşünme yasaları** olarak geliştirilmiştir. Yanılgısı, bu yasaların, doğa ve tarihten çıkarılacağı yerde onları düşünmek için ileri sürülmüş olmasındadır.” Marks da aynı konuda şunları söylüyor: “Di-

yalektiğin Hegel’in elinde büründüğü gizemsel-lik, diyalektiğin genel hareket biçimlerini ilkin onun ortaya koymuş olduğu gerçeğini hiçbir biçimde gölgelemez. Hegel’de diyalektik **baş aş-ğı durur**. Gizemsel kabuk içindeki gerçek öz-ü bulmak için onun tersine çevrilmesi, **ayakları-nın üstüne oturtulması gerekir**”.

Marks ve Engels de işte bunu yapmışlardır.

Bu ise onları, doğada ve toplumda **değişme-nin ve gelişmenin yasaları**’na ulaştırdı.

Bunları ayrıca ele alacağız, ancak burada he-men madde madde sıralayalım.

- a- Her şey birbirine bağlıdır.
- b- Her şey durum değiştirir.
- c- Nicel birikimlerin sonucu nitel değişikliktir.
- d- Zıtların savaşımı.

“Diyalektiğin dört ilkesi” denilince biz işte bunları anlarız. Marksist felsefeyle birlikte materyalizm ve diyalektik toplumu açıklayan bir düşünce yöntemi olarak bütünleştirilmiş, işlevsel kılınmıştır. Bu çerçevede diyalektik yöntemi ve tarihsel materyalizm dediğimiz şeyleri kavramsal olarak biraz daha netleştirelim şimdi:

Diyalektik yöntem, doğanın, toplumun ve düşüncenin gelişimine yön veren genel yasaları bulma, dünyayı açıklama, kavrama ve değiştirmenin yöntemidir. Bu yöntemin toplum tarihinin, yaşamının ve gelişiminin incelenmesinde kullanılmasına **tarihsel materyalizm** denir.

Diyalektik ve tarihsel materyalizm, yukarıda saydığımız gibi dört başlık altında formüle edilir. Daha yakından bakıldığında görülür ki, bunlar ilk soruda açtığımız metafizik yöntemin ilkelerinin tam karşıtlarıdır.

1-) Her şey birbirine bağlıdır.

Diyalektik materyalizm; doğadaki ve toplumdaki varlıkları, olayları, gelişmeleri, birbirinden bağımsız olarak ele almaz. Doğayı ve toplumu tüm parçaların birbiriyle ilişki içinde olduğu, birbirlerini belirlediği, etkilediği birbirine açık veya örtülü bağlarla bağlı olduğu bir bütün olarak ele alır.

İdealist felsefe, şimşek çaktığında, deprem olduğunda bu olayları “*acaba ne yaptık ta tanrıyı kızdırdık*” diye açıklarken, materyalizm, onun doğadaki hangi olaylar dizisi sonucu meydana geldiğini araştırmış ve bulmuştur da. Bugün artık herkes yağmurun nasıl yağdığını, depremlerin, yıldırımların nasıl gerçekleştiğini biliyor.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, bu bilimsel gerçekler karşısında idealistlerin “zorunlu olarak” birçok şeyi kabul ediyor. Bilim bu kadar gelişirken

idealizmin olan biten her şeyi yüzyıllar öncesinin dogmalarıyla açıklaması giderek daha zorlaşıyor. Dini inançlarla içiçe geçen idealizm, dünyanın yuvarlak olduğu ve kendi eksenini etrafında döndüğünü söyleyenleri yakarken, zindanlara atarken, bugün bunu kabul etmeyen bir idealist veya dinci yoktur. Sonuçta dünyanın ve güneş sisteminin bir denge içinde hareket ettiğini kabul etmişlerdir, ama yine de *“bu dengelerin yine tanrı tarafından oluşturulduğunu, onun sayesinde sürdüğünü, ve tabii isterse tanrının bunu bozabileceğini”* savunarak idealizmin ve metafiziğin temel tezini, *“her şeyin doğa üstü, ilahi bir güç tarafından yönetildiği”* düşüncesini devam ettirmektedirler.

Kısacası, fiziki ve sosyal bilimler artık kanıtlamıştır ki; doğadaki hiç bir olay, diğer doğasal olaylardan bağımsız cereyan etmemekte, doğa kendi içinde bir bütünlük oluşturmaktadır. Aynı şekilde insanlar ve halk toplulukları da birbirleriyle ve üretim ilişkileriyle belirlenen bir toplumsal yapı içinde tanımlanabilirler; toplumdan soyutlanmış bir insan tanımı, üretim ilişkilerinden soyutlanmış toplum tanımı yoktur.

2-) Doğada her şey hareket halindedir.

Doğada, sürekli bir değişme, yenilenme, gelişme vardır. Bir şeyler sönüp yok olurken, başka şeyler doğmakta ve gelişmektedir. Özcesi, *“Tüm doğa en küçüğünden en büyüğüne, bir kum taneciğinden güneşe, temel canlı hücrelerden insana kadar, sürekli bir oluş ve yokoluş, sürekli bir akış, durmayan bir hareket ve değişme içindedir.”* (Engels)

Burada özellikli şuna dikkat edilmelidir; Hareket, yalnızca bir yer veya biçim değiştirme değildir. Yer ve biçim değiştirme hareketin sadece bir biçimidir. Buna **mekanik** hareket diyoruz. Ancak bunun dışında olayların ve olguların içinde çoğu zaman gözle göremediğimiz, ya da sonuçlarını ancak uzun bir zaman sonra fark edebildiğimiz bir hareket vardır. Bu bir başka deyişle zamana yayılmış bir değişim olarak da adlandırılabilir.

“Hareketsiz” görünen bir binayı ele alalım mesela, O da sürekli bir hareket halindedir; Taşındaki, tuğlasındaki, demirindeki atomlar durmadan hareket ediyor. Gözümüzle fark etmesek bile kullanmaktan, rüzgardan, ısı değişikliklerinden, yağmurdan, kardan sürekli aşınıyor, eskiyor, demirler paslanıyor, çürüyor, taşlar çözülüp dayanıklılıklarını kaybediyor, yani binayı oluşturan materyallerin hiç biri ilk günkü gibi kalmıyor.

Kuşku yok ki, bu şimdi herkese son derece basit bir gerçek gibi gelecektir. Ama idealizmle şekillendirilmiş beyinlerde bunun düşünülmesi, al-

gılanması oldukça zordur.

Bunun bir denemesini yapmak için örneğin şu klasik örnek kullanılabilir: **“dünkü senle, bugünkü sen aynı değilsin!”** Bunu herhangi birine söylediğinizde büyük ihtimal ben benim işte, dün neysem bugün de oyum diyecektir. Bu basit gerçek kavratılabildiği ölçüde, diyalektiği ve materyalizmi kavratmanın yolu da açılmış demektir. Burjuva eğitim düzeninin idealist düşünce üzerinde şekillendirilmesinin en temel nedeni de işte insanlara böyle bir düşünce ufku açmamaktır. Yüzyılların yarattığı idealist şekillenmeler, öylece kalmalıdır. Burjuva eğitim sistemi ne kadar ileri teknoloji kullanırsa kullansın, bu amaçtan hiç vazgeçmez.

İdealizm **dünyayı, olguları, insanları ve toplumları** değişmez olarak ele alır. Bugün dünya nasılsa, Tanrı tarafından zaten öyle yaratılmıştı. Bugünkü insan nasılsa, ilk yaratıldığında da öyleydi. Yani önce Adem ile Havva yaratılmış onlardan da insanlık türemiş gelmiştir. Adem ile Havva da tıpkı bizim gibi insanlardır. Yüzyıllar boyunca insanlar buna inanmışlardır. Hala da kuşkusuz geniş kesimler inanmaktadır. Doğa bilimlerinin gelişmesinin önü, bunların böyle olmadığını ortaya koyan olgulara ulaşılmasıyla açılmıştır. Bilim dünyanın önce bir ateş topu olduğunu milyonlarca yılda soğuduğunu, ilk ortaya çıkan kara parçalarının, kıtaların bugünkü gibi olmadığını, yerkabuğu soğudukça kara parçalarının, kıtaların yer değiştirdiğini, dünyanın yaşını artık kesine yakın biçimde ortaya koyuyor. Darwin evrim kuramıyla canlıların ve insanın gelişiminin hiç de idealizmin söylediği gibi olmadığını ortaya koyuyor. Bunlar hiç kuşku yok ki, idealizme büyük darbeler vurmuştur. *“Burada her şeyden önce, bugünkü tüm organik doğanın, bitkilerin ve hayvanların ve böylelikle insanın da, milyonlarca yıldır süregelen bir gelişme sürecinin ürünü olduğunu ispatlayarak, metafizik doğa görüşüne muazzam bir darbe indiren Darwin’i anmak gerekir.”* (Engels) İdealist felsefenin ve dinciliğin (hem müslüman, hem Hristiyan dinciliğin) Darwin düşmanlığının nedeni de budur. İdealizmin günümüzdeki en büyük dayanağı dindir ve bu bilimsel buluşlar, dinin temellerini sarsmaktadır. Doğadaki ve toplumdaki değişmeyi reddeden hiç bir düşüncenin ilelebet yaşama şansı yoktur.

Burada eklemek gerekir ki, idealizmin **dünyayı, olguları, insanları ve toplumları** değişmez olarak ele alması, nihai anlamda da **“mevcut düzenin bekasını sağlama”** amacı taşır. İdealizm, nasıl ki, dünyanın baştan beri bugünkü gibi olduğunu, insanın nasıl ki baştan beri bugün-

kü gibi olduğunu söylüyorsa, sömürenlerden ve sömürülenlerden oluşan toplumların da tarih boyunca hep böyle olduğunu, başka deyişle sömürünün, zengin ve yoksul ayrımının tarih boyunca hep olduğunu ve hep olacağını empoze eder beyinlere. Doğada ve toplumda herşeyin hareket halinde olduğunu kavratmanın önemi de işte buradadır. Bunu kavramak ve kavratmak, değişme ve devrime inanmak demektir.

3-) Nicel birikimler nitel dönüşümlere yol açar.

Diyalektik ve tarihsel materyalizmde nicelik ve nitelik kavramları sık kullanılır; bu anlamda baştan kısa bir tanım yapmakta yarar var: küçük, azar azar miktar artışına veya nisbi değişimlere **nicel** değişiklik, bir durumdan başka bir duruma geçişe, toplumsal anlamda köklü değişikliklere ise **nitel** değişiklik diyoruz.

Diyalektik gösterir ki, gelişme, *“küçük nicel değişikliklerin birikiminin bir noktadan sonra aniden sıçramalı bir gelişim göstererek nitel değişikliği ortaya çıkarmasıyla”* sağlanır.

Doğanın bu diyalektik özelliği anlatılırken, çok sık olarak suyun kaynaması örneği verilir. Suyu ısıtmaya başladığınızda, belli bir noktaya kadar suda gözle görülür bir değişiklik olmaz, ancak ısınma belli bir noktaya (100 dereceye) geldikten sonra kaynama ve buharlaşma başlar. Oysa ki ateş başından sonuna aynı derecede kalmıştır, kap aynı kaptır, ama su içinde sürekli bir değişim halindedir. Bunlar nicelik değişimlerdir. Kaynama işte onun **“nitelik”** değişimi anıdır. Bir sütün bozulmasından, bir elmanın çürümesine kadar hep aynı süreçleri gözleyebilirsiniz.

Toplumların tarihinde de böyledir; toplumdaki küçük küçük değişimler birikir birikir ve en sonunda başka bir toplum biçimine geçilir. Üretim teknolojisindeki herhangi bir gelişim, sınıflar mücadelesindeki herhangi bir eylem, yaşandığı koşullarda hiç bir şey değiştirmemiş gibi görünebilir; ama onlar gibi binlerce gelişme ve eylem, nicelik birikime katkı sağlar ve nitelik dönüşümün koşullarını hazırlarlar.

Diyalektik, nicel birikimlerle nitel değişiklik arasındaki bu bağı, doğanın ve toplumun **evrensel bir yasası** olarak kabul eder. Bu yasa sonucudur ki, eskinin çürür, erirken, aynı sırada yeninin doğup gelişmesi çoktan başlamıştır. Toplumsal devrimler de işte bu gelişmeler içinde vücut bulur. Devrim, eskiyenin, çürüyenin yıkılıp, yerine yenisinin gelişmesidir.

4-) Zıtların birliği ve mücadelesi

Lenin, *“Asıl anlamıyla diyalektik bizzat şeylerin özündeki gelişmelerin incelenmesidir”* der.

Dolayısıyla diyalektiğin doğadaki ve özellikle de toplumsal olayların açıklanmasındaki en önemli ilkesi, bu sonuncu ilkedir.

Doğadaki ve toplumdaki her gelişmenin temelinde, o olayın, olgunun içinde barındırdığı zıtların savaşımı vardır. Doğada her varlıkta, yaşam ve ölüm içiçedir. Her toplumsal oluşumda üretim ilişkilerini geliştiren ve engelleyen yanlar karşı karşıyadır. Başka deyişle her toplumda geçmiş ve gelecek çatışma halindedir. Bunlar hem birbirine karşıtılar hem de birarada bulunurlar. Bu durum **“zıtların birliği ve mücadelesi”** şeklinde ifade edilir. Ve “gelişme” de bu zıtların mücadelesinin sonucudur. Bu anlamdadır ki, çelişki yenileştiricidir. Yeni, eskinin bağrında doğar, eskiye karşı büyür. Çelişki ise yeninin kesin olarak eskiye üstün geldiği zaman çözümlenmiş olur.

Varlıkların ve olayların iç çelişkileri, gelişmesinin temel itici gücüdür. Bunların başka şeylerle ilişkileri ve çelişkileri ikinci derecede etkenlerdir. Her doğasal ve toplumsal olgu, bir çok çelişkiyi içinde barındırır. Bunların içinde uzlaşır ve uzlaşmaz olan çelişkiler vardır. Gelişmeyi belirleyen esas olarak uzlaşmaz nitelikteki çelişkidir. Mesela, yaşam ile ölüm arasında uzlaşmaz bir zıtlık vardır. Bu çelişki ancak birinin galip gelmesiyle sonuçlanır. Yine egemenler ve ezilenler arasında uzlaşmaz bir zıtlık vardır. Burjuva toplumda bu uzlaşmaz zıtlık kendisini burjuvazi ile proletaryanın uzlaşmaz çelişkileri olarak gösterir. Burjuvazi eskiyi, çürüyen, proletarya yeniyi, geleceği temsil eder. Çelişkinin çözülmesi, eskinin yıkılmasıyla mümkün olur. Değilse burjuva toplum sürdükçe bu çelişki hiç bir zaman ortadan kalkmaz.

Diyalektik yöntemi bitirirken son olarak şunu belirtelim: Diyalektik yöntemin ilkeleri salt “ezberlemek” için değil, kavramak, özümsemek, düşünme ve inceleme yöntemi haline getirmek içindir. Burada sözünü ettiğimiz yöntem, herhangi bir tarih bilgisi, fizik bilgisi gibi sadece öğrenilecek bir bilgiden ibaret değildir. Bizim olayları ele alışımızı belirleyecek bir yöntemdir.

Diyalektik materyalist yöntemi, ezberlemek yerine, okurken, araştırırken, bir olayı incelerken, düşünürken, politika üretirken diyalektik materyalist yöntemi kullanabiliyorsak ve bu yöntemi kullanmayı bir tarz, alışkanlık, düşünce sistemimizin bir refleksi haline getirebilmişsek o zaman öğrenmiş, kavramışız demektir.

- Sürece; 4. bölüm: Tarihsel Materyalizm -

AKP'li Belediyeler Saldırıyor

Taşeronlaştırma, işten çıkarma, kadrolaşma, sürgün, ne ararsanız AKP yönetimlerinde

Belediyeler her dönem burjuva partilerin rant kapısı olmuştur. Rant beraberinde buna uygun kadrolaşmayı, taşeronlaşmayı, özelleştirmeleri getirmiştir. Bunların anlamı ise işçi kıyımı demektir aynı zamanda. Özelleştirmenin boyutunu düşünün ki, İstanbul belediyelerindeki TİS görüşmelerini belediyeler değil, MİKSAN isimli şirket sürdürüyor.

AKP de bu çizgide kendinden öncekilerden daha pervasız bir seyir izlemektedir. Daha birkaç ay geçmesine rağmen, belediye seçimlerinden sonraki manzara çok açıktır. İşçi düşmanlığını İş Yasasıyla, patronların istediği her yasağı çıkararak, açık bir şekilde işçinin değil patronun kârının güvenliğini savunduğunu ilan ederek ilk günden açıklayan AKP'nin belediyelerin çoğunu almasıyla, yoğun işçi çıkarmalar yaşanıyor.

İşten atmalar, piyasacı kapitalist düzende öylesine "olağanlaştırılmıştır" ki, yüzlerce insanın sokağa atılması burjuva medyada haber dahi olmuyor. AKP iktidarı bir yandan ekonomide yalancı bahar rüzgarları estirenken, belediyelerde de işçi kıyımı rüzgarlarını sessiz sedasız estiriyor.

AKP iktidarının işçi düşmanı yüzünü, hiçbir demagojiye yer bırakmayacak şekilde, doğrudan AKP'lilerin elindeki belediyelerde yaşanan işçi kıyımı ortaya koymaktadır. 28 Mart seçimlerinden bu yana, AKP'nin kazandığı belediyelerde toplam 1970 işçi işten atıldı, 597 işçinin sözleşmesi askıya alındı. Yani **AKP toplam 2567 işçiyi, aileleri ile birlikte açlığa mahkum etti.**

CHP Antalya Milletvekili Nail Kamacı'nın soru önergesini cevaplayan İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun verdiği cevaba göre, AKP'li Büyükşehir belediyeleri arasında en fazla işçi, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde atıldı. 216 kişinin atıldığı İstanbul'u, 59 kişiyle Kocaeli izledi. İl belediyeleri arasında ise, 148 ile en fazla işçi Karaman'da atıldı. Ayrıca yüzlerce ilçe belediyesinde de kıyımlar yaşandı.

Kaldı ki, yukarıdaki rakamlara, "istifa ettirilen" işçiler ve bu sorunun sorulmasından sonra atılan işçiler, örneğin Bolu dahil değildir.

İşçi çıkarmalarda AKP her türlü yöntemi kullanmaktadır. Kimi yerlerde sorgusuz sualsiz çıkışlar verilirken, Adana Yüreğir'deki gibi, zorbalıkla, tehditle işçiler istifaya zorlanarak da kıyım gerçekleştiriliyor. İşçi kıyımlarındaki gerekçeler ise muhtelif ama sermayenin bu tür durumlarda kullandığı en bayağı yalanların ötesine geçmiyor. "Sendikalaştın kapı dışarı... İşçi fazlalığı var... Maaşları ödeyemiyoruz... Belediye borçlu... Geçici işçiye kadro vermeme..." gerekçeler uzayıp gidiyor.

Sağda solda atılan işçilerin büyük çoğunluğunun sendikalı ya da sendikalaşma mücadelesi veren işçiler olması ise tesadüf değildir. AKP, halkın hiçbir kesiminin, hele işçilerin hiçbir şekilde örgütlü olmasını bir güç olarak hareket etmesini istemiyor. Yasal hakmış, önemi yoktur onun için. Sendikaları da giderek tasfiye etmek, en azından sendikacılıkla hiçbir ilgisi olmayan AKP yalakası "sendikaları" tek güç haline getirmek istiyor. Orman'da "sendikal rekabet" olarak yansıyan da bu politikadır.

Genel-İş ve Belediye-İş bu dağınık ve tek tek etkisiz, atılan işçilerle sınırlı direnişleri aşabilecek mi? AKP'nin saldırılarına örgütlü ve tüm ülke genelinde karşı durmanın ihtiyacı duyuluyor mu? Bu sorular, aynı zamanda sendikaların geleceğiyle ilgilidir ve cevap bulmak durumundadır.

Genel-İş Üyeliği İşten Atma Nedeni

AKP'li Sinop Belediye-si'nde çalışan 6 geçici işçi Genel-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atıldılar. Aynı tehdit halen Genel-İş üyesi olan 36 geçici işçiye de yönelik sürüyor. Ya sendikadan istifa ya da işten atılma dayatmasıyla karşı karşıya kalan işçilerin belediye binası önünde 10 Ağustos günü yapmak istedikleri basın açıklamasına ise polis müdahale etti. Bunun üzerine açıklama sendika binasında yapıldı.

İşçi Kıyımına Karşı Miting

AKP'li Bolu Belediye Başkanı Aladdin Yılmaz'ın işten attığı 117 işçi, eylemlerini 8 Ağustos günü düzenledikleri bir mitingle sürdürdü. İşçilere çok sayıda sendika ve DKÖ destek verirken, 1500 kişi Bolu Meydanı'nda AKP iktidarını protesto etti. Üzerinde "Alaaddinze işçi" yazan temsili tabut için cenaze namazı kılan işçileri yürüyüş boyunca halk alkışlarla destekledi.

Taşeronlaşmaya Karşı Hergün Eylem

Çerkezköy'de AKP'li Belediyenin işçileri çıkarma planına karşı Genel-İş üyesi işçiler her gün öğlen bir saat belediye önünde oturma eylemi yapıyor. AKP'li Belediye işçileri çıkararak taşeronlaşmanın önünü açmak istiyor.

Belediyelerde Aynı Gün Greve Çıkma Kararı

Sarıyer Belediyesi'nde de grev kararı asan Genel-İş Sendikası, grev kararı astığı yerlerde aynı gün greve çıkma kararı aldı.

Genel-İş ile MİKSEN arasında 1 Mart'tan bu yana süren Toplu İş Sözleşmelerinde uyuşmazlıkla sonuçlanan yerlerden Sarıyer Belediyesi'nde de 5 Ağustos günü grev kararı asıldı.

Büyükdere'den yürüyüşe geçen işçiler, "Vur Vur İnlesin Yönetim Dinlesin", "Yönetim Şaşırma Sabrımızı Şaşıрма", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla Sarıyer Belediyesi'nin önüne kadar gelerek orada "DİSK- Genel-İş 4 No'lu Şube" yazılı pankartı açtılar.

Burada bir konuşma yapan Genel-İş örgütlenme daire başkanı Erol Ekici, iktidarın IMF politikalarıyla zenginliklerimizi talan ettirdiğini, bunun karşılığında yükün işçilerin üzerine bindirildiğini belirterek, "işçi sınıfına yönelen saldırılar karşısında, insanca yaşamak istiyoruz. İş istiyoruz ve bu işte geçinebileceğimiz maaş, sosyal güvenlik, çoluk çocuğumuzu okutabilmek ve barınma hakkı istiyoruz." dedi.

Bunun yolunun taleplerinin kabul edilmesinden geçtiğini dile getiren Ekici, grev kararını alma nedenlerini şu sözlerle açıkladı:

"Bize dayatılan 'esnek çalışma' devam ettiği sürece bu sözleşme masabaşında bitmez. Demokratik taleplerimizin hiçbir maddesini tartışmayacağız, tartıştırmayacağız. Bunun için bir bedel varsa bu bedeli ödemeye hazırız. Haklı olan biziz, kazanan da biz olacağız."

İstanbul'un bir çok belediyesinde grev kararı astıklarını hatırlatan Erol Ekici, 23 Ağustos'ta 6 belediyede aynı anda, talepleri karşılanana kadar greve çıkacaklarını duyurdu.

Ekici'nin ardından Genel-İş 4 No'lu Şube Başkanı Veyssel Yılmaz'ın işçiler adına hazırlanan basın metnini okumasının ardından grev kararı asıldı ve eylem "İşçi Memur Elele Genel Greve", "Kölelik Yasası'na Hayır", "Direne Direne Kazanacağız", "Esnek Çalışmaya Hayır" sloganlarıyla sona erdi.

Genel-İş üyesi işçiler grev öncesi son uyarı eylemlerini 12 Ağustos günü Saraçhane Parkı'nda gerçekleştirdi. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı eylemde "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Eylemde DİSK Başkanı Süleyman Çelebi de bir konuşma yaptı.

Yetmez! Öldürün Onları!

'Ekmek tekneleri'nin kapatılmasına karşı direnen Eminönü seyyar satıcıları eylemlerini sürdürüyor. Son olarak 9 Ağustos'ta fiili tezgah açma eylemi yapan işportacılar zabıta ve polis müdahale ederken, AKP'nin "sorun çözme" yöntemini Eminönü Belediyesi nezdinde herkes görmeye devam ediyor.

Belediye, seyyar satıcı sorununa "kökten" çözüm buluyor; İşportacıların "bekar evlerine" ve depolarına geceyarısı yasadışı baskınlar yaparak kapıları kırıyor, tezgahları parçalıyor.

Çorum'da Direniş Sürüyor

Çorum tuğla ve kiremit fabrikalarında patronların sendikalaşma ve sigorta talebine karşı saldırıyla cevap vermesi üzerine başlayan direniş sürüyor. Fabrika önlerinde bekleyişler, yasadışı yükleme-indirme yapmayı engellemeler sürerken, patronlardan birer ikişer geri adımlar da gelmeye başladı. Daha önce iki fabrika geri adım atarak işçilerin talebini kabul etmişti, şimdi de Çorum Birlik ve Fırat Kiremit işçileri sendika ve sigorta taleplerini kabul ettirdi. Şimdi sırada geride kalan 20 fabrika var.

Kafesan İşçisi Hakkını İstiyor

Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü İzmir Çiğli Kafesan işçileri, aylıklarının ödenmemesini ve işten atılmaları protesto eylemlerini sürdürüyor. İşçilerin bir kısmı 4 Ağustos'tan bu yana belediye önünde oturma eylemi yapıyordu. 9 Ağustos günü ise işçiler Çiğli CHP binasına bir yürüyüş yaparak belediye başkanını protesto ettiler. Eylemde sık sık "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldı.

İslamcılar AKP'yi SORGULAMALIDIR

İslamcı kesimin -istisnaları dışında- aydınlarının, yazarlarının ve genel olarak islamcı basının AKP iktidarı karşısındaki tavrının “bizim iktidarımız” mantığı olduğu ve en açık suçlarının dahi eleştirilmediği, yer yer savunulduğu biliniyor. Irak işgali günlerindeki “eleştirileri” bir yana bırakıyoruz, çünkü orada da ilk tezkerenin reddinin arkasına sığınılıp iktidarın işgalcilerle açık işbirliği, lojistik desteği ve son tezkere görülmek istenmemiştir. Yani “en sert” yazıların yazıldığı bu konuda da, gerçekte köklü bir eleştiri yoktu.

Yeni Şafak yazarı Ahmet Taşgetiren'in 7 Ağustos tarihli ‘Toparlanma zamanı’ başlıklı yazısı da bu istisnalardan biri. Taşgetiren AKP iktidarını “Van olayı... Tren faciası... Ceza yasasının serüveni... Ve bazı duyarsızlıklar...” başlıklarında topladığı son süreçteki olaylar nezdinde eleştiriyor. “Bazı duyarsızlıklar”dan “F tipi cezalarını protesto için ölüm orucu yapan, bu süreçte bir kısmı hayatını kaybeden, bir kısmı ise Wernike-Korsakof hastalığına yakalanan insanlarla ilgili tavrı kastettiğini” belirtiyor ve Wernike-Korsakof'luların durumu üzerinde duruyor. Konuya ilişkin teşhisi ise şu:

“Duyarsızlık, diyorum ben... Bu insanlar kim ve ne olurlarsa olsunlar, ortada insani bir dram var ve ben, Ak Parti duyarlılığının, bu insani meselede harekete geçebilecek kıvamda olmasını ümit ediyorum; farklı düşüncedeki insanların yaşadığı dramı anlayabilirse duyarlılığının daha değerli olacağını düşünüyorum; ama olmuyor. Taa AlHM harekete geçene kadar... Sonuçta AKP'nin duyarlılığının da terbiye edilmeye muhtaç olduğu kanaati uyandırılıyor.”

Sorgulama Derinleştirilmelidir

Peki yeterli mi? Değil! Bu sorgulama derin-

leştirilerek sürdürülmelidir. Bunun yolu ise, AKP iktidarının gerek sözü edilen konularda gerekse

adı anılmayan başka konulardaki politikalarının nereden kaynaklandığı ve Türkiye’de sistem gerçeğinin sorgulanmasıdır.

İslamcılar; AKP'yi sorgulamadığınız sürece demokrat, islamcı olarak kalamazsınız. Siyasette, ekonomide, hak ve özgürlüklerde, dış politika-
kada gösterilmek istenenin tersine bir tablo olduğu açıktır. Uyguladığı politikaların ne demokratlıkla ne de islamcılıkla hiçbir ilgisi yoktur. AB'ye uyum adına yapılan makyajlara, işgalciyle ve siyonizmle ilişkilerin üzerini örtme amaçlı “İsrail eleştirileri”ne, yönettiği hapishanelerde ölümlerin sayısı 116'ya ulaşmışken insan haklarına saygı söylemlerine inanma gibi bir eğilim benimseniyorsa; islamcılık adına Amerikancı ılım islam onaylanıyorsa; elbette bir sorun yoktur. Bu durumda duyarlılık, demokratlık ve islamcılık da yoktur.

“Reel politika, dünya gerçekleri” anlayışının ardına kimse sığınmasın. Onyıllardır zulüm ve sömürü politikaları uygulayan emperyalizme bağımlı iktidarlar bu felsefi sefaletle savunmuşlardır. Elbette “bu düzende burjuva ya da islamcı bir iktidar ne yapabilir” sorusu sorulmalıdır. Ama buna verilecek cevap AKP'yi hoş görmenin gerekçesi olmamalı, düzeni eleştirmenin mevcut iktidardan bağımsız olamayacağı görülmelidir. Sisteme karşı çıkmayan hiçbir parti ve iktidar sorun çözemez, beklentilere cevap veremez. **Emperyalizm ve kapitalizm reddedilmedikçe**, mevcut sömürü ve zulüm düzenini sürdürmekten başka geriye hiçbir alternatif kalmıyor demektir. Geriya kalanı da ancak AKP gibi olur. IMF'cilik, katliamcılık, halkı kaale almama, dönen sömürü çarkları, Amerikancılık... yani herhangi bir burjuva partisi ne yaparsa islamcı kılıfla aynısı yapıyor. AKP de bu gerçeği açık bir şekilde “bedel ödemeye hazır değiliz” sözleriyle ifade etmiştir. AKP'nin tek sorunu iktidarda kalmaktır, koltuktur. İslamcı basın ne kadar tersini göstermeye çalışırsa çalışsın, Irak'ta işgalciyle işbirliği de, aynı nedenledir. Amerika'ya dayanarak iktidarda kalmak için Ortadoğu'nun en uğursuz rollerine soyunulmaktadır. AKP'nin siyasal tercihlerinde kıstas koltuktur. İşte son örnek: AKP, Avrupa'daki Hristiyan Demokrat Partilerin birliğine (Avrupa Halk Partisi) katılma kararı aldı. Kendisi islamcı, çatısı hristiyan! Peki kimdir bu partiler? Ülkelerinde en büyük tekkelerin temsilcisi, yabancı düşmanı politikaların hamileri, sömürüyü daha da azgınlaştırmayı savunan siyasal partilerdir.

116 Ölüm ve İslamcı'nın Duyarlılığı

Kendi hapishanelerinden 116 ölüm çıkan ve çıkmaya devam eden bir iktidarın sessizliği,

Sayı 119

32

15 Ağustos
2004

**oğullarının, kızlarının soğuk
bedenlerine sarılmak zorunda
bırakılan babaların acısı, nasıl
bir acıdır; DÜŞÜNÜ!**

görmezden gelme ve daha koyu **sansürden medet umma** politikası sorgulanmadan bu ülkede **kimse demokrat olduğunu iddia edemez**. Bu, bir islamcıysa ve zulme karşı olduğunu söylüyorsa, bu sıfatları da sorgulanacaktır. **“Yanıbaşında 116 insan katledilirken ne yaptın, neden katleden iktidarı sorgulamadın, nasıl zulme karşısın”** sorusu kaçınılmaz olarak karşısına dikkatecektir. İktidar katlederken islamcılarının içinde bulunduğu suskunluk ve gazetelerinin sayfalarında “ekonomi baharı” manşetlerinin altını süsleyen “coşan piyasalar, saha kalkan borsalar” haberleri utancın ve suçun kanıtları olacaktır.

Taşgetiren özelde Korsakof'lulara yer verse de, sorunun vehametinin çok daha büyük olduğu ve “duyarlılık”la açıklanamayacağı görülmelidir. F tipleri ve katliamcılık politikası önceki iktidardan devralındı ve “devlet politikası” olarak savunuldu. Katliamcı Ertoşunlara madalyalar takılarak, F tiplerinden cenazeler çıkarmaya devam edilerek, sansürde ısrar edilerek bu politika sahiplenildi. AKP iktidarı başka konularda “çatışıyor” görüldüğü oligarşik güçlerle bu konuda çarpıcı bir şekilde hemfikir. “Devlet politikası”, doğrudan AKP politikası haline gelmiştir. Duyarsızlıkla birlikte bu gerçek sorgulanmalıdır. **Tam 116 insan ve 4 yıldır süren bir zulüm...** Ve bir yıla yakın bir zamandır Ankara'nın göbeğinde TAYAD'lı Aileler ölümlere, tecrite dikkat çekmek, AKP'nin sansürünü delmek için Abdi İpekçi Parkı'nda açlık grevi, oturma eylemi yapıyorlar. Yazı, kışıyla bir parktan yükselen üç yüz günlük bir çığlıktan, F tiplerindeki dört yıllık bir haykırıştan söz ediyoruz... Dile kolay...

Böyle bir zulümde ısrar eden bir iktidarın insan değeri yoktur, gerçekte halkın hiçbir kesiminin acılarına duyarlı olamaz. Türban, İHL'ler iktidar koltuğunun istismar malzemeleridir, iş bedel ödemeye geldiğinde gerçek alenilemiştir.

İslamcılar bu çarpıcı gerçeği sorgulamak durumundadırlar. **İktidarla birlikte kirlenmek, kanlanmak** istemiyorlarsa, bunun başka yolu da yoktur. Demokratlık, zulme karşı olmak, mazlumdan yana olmak da bunu gerektirir.

F tiplerinin siyasi boyutunda da AKP iktidarının kim adına zulüm uyguladığı sorgulanmalıdır. F tiplerindeki tecrit politikası ile, oligarşinin muhalif güçleri ve Amerikan emperyalizminin direnen halkları tecrit etme politikası aynı kaynaktan beslenmektedir. Çıkış noktası, **‘emperyalist sisteme, kapitalizme direneni yok etmek’** tir. Erdoğan'ın “dünya gerçekleri” diye İran'a da dayattığı ve bütün işbirlikçilik politikalarını açıkladığı bu gerçek, emperyalist sisteme angaje olmaktan başka bir şey değildir. F tiplerindeki tut-

saklar angaje olmadıkları için katlediliyorlar.

AKP işte bu politikanın uygulayıcısıdır. **“Duyarsızlık”** eleştirisi bu nedenle durumu tam açıklamamaktadır. Elbette sorunun insani boyutu gözardı edilemeyecek düzeydedir, gerekli ve önemlidir ama çözüm için yetersizdir.

Hatırlayın, TBMM başkanı Bülent Arınç'ın duyarlılık göstererek ölüm oruçlarında çözüm için yaptığı açıklamanın hemen ardından, elinde devlet sopasını tutma meraklısı Cemil Çiçek basın önünde Arınç'ı “teröre hizmet etmekle” tehdit edip susturmuştur. Arınç o günden bu yana suskundur. Oysa 2 Ocak 2003 tarihli Yeni Şafak Gazetesi'ne verdiği mülakatta dile getirdiği gerçek çıplaktı. Ölüm oruçlarını bitirmek için çalışacağını belirtip şöyle diyordu: **“300 gündür ölüm orucu tutan insanlar var. İlgili kişileri davet edeceğim, cezaevlerini ziyaret edeceğim. Bir insan bizim için önemlidir. Ülkemde bazı kişiler yakınlarının gözü önünde ölüme gidiyorsa onları dinlemem ve anlamam gerekir.”**

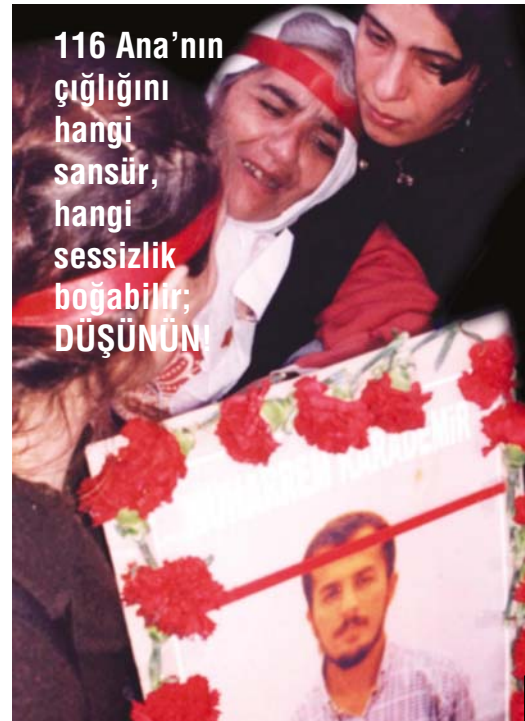
Bir demokrat tavrı, bir duyarlılıktı bu.

Çiçek'in **“konu çok hassas”** deyip, **“arkasında örgüt var... bu bir devlet politikası”** gibi demagojilerle susturduğu Arınç'ın bu açıklamasından bu yana tam 13 insan daha **“yakınlarının gözü önünde ölüme gitti”**.

AKP iktidarı “örgüt”, “devlet politikası” diyerek önceki iktidarın katliamcılığını sürdürmekte ısrar edecek mi, yoksa hak ve özgürlüklerden yanayım, işkenceye karşıyım sözlerinin arkasında durarak tecriti kaldırıp ölümleri durduracak mı; soru ve sorun budur, bunun ötesinde her şey ertesi günü kendini vuracak bir demagojiden ibarettir. Nitekim her ölümde, gerçekte AKP ölmekte, “islamcılık” adına sürdürülen politikalar çürümektedir. **“Sansürle gizler, tarihin karanlık sayfalarına gömerim”** diyen bütün despotların ne kadar büyük bir yanılgı içinde olduklarını tarih hep yazmıştır. Yine böyle olacak.

İslamcı aydınlar, yazarlar, demokratik kurumlar;

işte bu suça ortak olup olmama-ya karar vereceksiniz. AKP politikalarını sorgulamanın anlamı bu kadar çıplaktır.

İslamcı yazar, aydın Nurettin Şirin'in mektubundan eleştiri ve değinmelerle

‘İslamcılar, Devrimciler, Ve Birlikte Hareket’

Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde tutsak bulunan islamcı yazar, aydın Nurettin Şirin devrimci tutsaklara yazdığı mektupta, devrimci hareket, “devrimci islam” ve birlikte mücadele gibi konularda görüşlerini dile getirirken, dergimize yönelik de bazı eleştiri ve görüşlerine yer vermektedir. Mektuptan bu eleştiri bölümlerini kısaltarak aktarıyoruz...

...Sizler bu çelişkide sınıf çatışması esasını baz almakta ve dünya ezilen halklarını, onların özgürlük ve bağımsızlık mücadelelerini desteklemekte ve savunmaktasınız. Ben bu noktada içtenliğimle sizlerle beraberim. Sizin Filistin ve Irak halkının direnişlerine verdiğiniz destek ve dayanışma ortadadır ve bu, devrimci geleneğin onurudur.

Ekmek ve Adalet'in 30 mayıs 2004 tarihli nüshasında “kucaklayıcılık, kapsayıcılık nasıl olur, nasıl olmaz? (Veya islamcılarla birlikte olabilir miyiz?” başlıklı güzel bir yazı var...

Bu yazıda da belirtildiği üzere sol devrimci bazı kesimler islamcılarla aynı platformlarda bulunmaktan rahatsız olmakta, anti-islamcı söylem ve tavırlar ortaya koymaktadırlar. Şimdi bu tepkisellik ikincil politik tercihlere dayalı bir tepki midir, yoksa ideolojinin öngördüğü bir tepki midir? Eğer bu tepkiselliği Marksizmin bir gereği olarak görececek olursak, o zaman bu tepkiselliği doğru bulmayan Ekmek ve Adalet'i “revizyonist” olarak görmemiz gerekecektir ki, bu hiç doğru değildir. Buna mukabil islamcılar düzleminde de bu tartışmalar olmaktadır. Ve maalesef islamcılar bu noktada çoğunlukla bağnaz bir tutum sergilemektedir. Bu da benim en çok rahatsız olduğum noktadır. Dergideki yazıyı gerçekten çok önemsiyorum. Ama bir iki noktada da çelişki var. Şöyle ki;

“Özgür-der'le, siyasal islamla aynı platformda

bunulunmaktan rahatsızız” diyen Basın-İş sözcüsü “peki Irak'ta direnenler islamcı değil mi?” sorusuna şu cevabı veriyor: “Ben halk olarak görüyorum onları.”

Şimdi bu çelişki üzerinde durmak istiyorum. Basın-İş'in sözcülüğünü yapan arkadaş (sosyalist olsa gerek) Mukdeta Sadr'a bağlı Mehdi Ordusu'nu “halkın direniş güçleri” olarak görüyor, ama Mehdi Ordusu kelimenin tam anlamıyla siyasal islamcı bir oluşum. Ve siyasal tercihleri de bağımsız bir Irak İslam Cumhuriyeti... Bunlar “halk” olarak kabul edilip destekleniyor da Özgür-Der camiası ABD emperyalizminin davulunu mu çalıyor? Çelişkinin ikinci boyutu ise, “halk” ne demektir? Bir ülkenin mazlum ve yoksul toplumu mudur? Yoksa sınıf mücadelesi ideolojisini benimseyip egemen güçlerle çelişen-çatışan emekçiler midir? İşte bu noktada bu arkadaşımız hem ideolojik hem de politik tavır açısından çelişmektedir kendisiyle. Sol, bir harekete “halkın direnişi” tanımını yaparsa aynı zamanda onun ilerici boyutuna da vurgu yapmış olur.

... Buna karşılık Ekmek ve Adalet'in ortaya koyduğu açılım şöyle olmaktadır:

“Bütün mesele, anti-emperyalist, anti-oligarşik ittifakı büyütmek, emperyalizme, faşizme karşı mücadeleyi geliştirmektir. İttifaklar politikasını belirleyen en temel olgu budur.”

İşte benim benimsediğim, savunduğum ve önemsemişimi bakış açısı budur. Bu, sol devrimcilerin islamcılara ya da islamcıların sol devrimcilere yanaşması değil anti-emperyalist, anti-oligarşik ve anti-siyonist mücadele düzleminde ortak paydalarda buluşmak ve omuzdaş olmaktır. Ancak derginin iki paragrafında bir yaklaşım hatası vardır:

“Pratiğimiz açısından esas alacağımız, fiilen halka karşı cephenin ve eylemin dışına çıkmış olmalarıdır... Bunun dışına çıkıp yer yer de olsa bizimle aynı cephede olma isteği gösteren gruplar karşısında tavrımız farklı olur.”

“Devrimciler ittifaklarını temel, tali çelişkilere göre biçimlendirirler. Bugün bizim önceliğimiz ülkemizdeki Amerika'ya karşı olan islamcılara karşı mücadele değil, Amerikan imparatorluğuna ve ülkemizdeki Amerikancı islamcılığa karşı mücadeledir. Amerikancı islamcılığa karşı mücadelede eğer bazı islamcı grupları yanımıza çekebilirsek, bu ideolojik ve politik olarak bizi güçlendirir. Amerika'ya veya ülkemizdeki sömürünün, zulmün herhangi bir tezahürüne karşı bizimle birlikte mücadele etmek isteyen bir grubu ‘islamcı’ diye reddedenler, Filistin'deki, Irak'taki direnişi (o direnişler içinde devrimciler, islamcılar, ulusalcılar yanyanadır) desteklemelerini açıkla-

Sayı 119

34

15 Ağustos
2004

Benim savunduğum ve önemsemişimi bakış budur. Bu, sol devrimcilerin islamcılara ya da islamcıların sol devrimcilere yanaşması değil anti-emperyalist, anti-oligarşik ve anti-siyonist mücadele düzleminde ortak paydalarda buluşmak ve omuzdaş olmaktır.

yamazlar.”

Bu değerlendirmeyi genel- de olumlu kabul etmekle birlikte bir islamcı olarak koyduğum rezervleri de belirtmem gerekir.

Anti-emperyalist tavır içinde olan islamcılar sol devrimcilerle aynı cephede bulunma isteği göstermiyorlar. Bu ifade bir noktada inciticidir. Bunun okunması şöyledir: “Biz de sizinle birlikte hareket etmek istiyoruz.” Bunu hiçbir islamcı demez, ben de demem. Çünkü dürüst ve gerçekçi olmak gerekirse, islamcıların emperyalizme karşı mücadelesi salt işgal politikalarına bir karşı duruş değil, temelde **Amerikan değerleriyle islamcı temelde hesaplaşmadır**. Bunun referansları da Kur'an ilkeleridir. Salt bir yurtseverlik veya insani-vicdani bir tepki değil, bir misyondur. Bu misyon Marksist ideoloji bloğuna eklemlemek istemez. Bizim bu noktadaki tezimiz, derginin de vurguladığı üzere, bütün mesele anti-emperyalist, anti-oligarşik ve anti-siyonist cepheyi büyütmektir. Bu da bir tarafın bir tarafa yanaşması değildir.

...Kısacası derginin sol devrimcilerle islamcılar arasındaki **yakınlaşma ve birliktelikleri** “bizimle birlikte olmak isteyen” gibi söylemlerle tanımlamaya kalkması, islamcılar açısından, deyimimi mazur görürün, “şık” karşılanmayacaktır.

Yine derginin değerlendirmesinde; “Bizim önceliğimiz ülkemizdeki Amerika'ya karşı olan islamcılara karşı mücadele değil..” ifadesi, en azından yanlış anlaşılmalara müsait. Burada “şimdi sırası değil” der gibi olmakta. Önyargılı yaklaşmadığımı dostça söylemek isterim. Bir başka islamcı da benim gibi anlayacaktır.

...

Filistinli Tutsaklar Direnişe Hazırlanıyor

İsrail - İsrail hapishanelerinde bulunan binlerce tutsak, bulundukları kötü yaşam koşullarını protesto etmek amaçlı **15 Ağustos'tan itibaren süresiz genel açlık grevi başlatacaklarını** ilan ettiler. Tutsaklar direnişe hazırlanırken, siyonist yönetim de, direnişi baştan kırma saldırılarına başladı. İsrail'in güneyindeki Nafkha Hapishanesi'nde tutulan Lübnanlı esir Semir Kantar'ın iç bölgedeki Hodraim Hapishanesi'ne nakledilmesi ve tecrite atılması bu saldırının bir parçası. Lübnan'da yayınlanan AS Safir gazetesinin haberine göre; Lübnan Sosyalist İlerici Partisi yayınladığı bültende, “bu durum, İsrail işgal yönetiminin Arap tutsaklara karşı işlediği hak ihlallerinin boyutunu göstermektedir” dedi. Parti bu uygulamayı “Direnişçi Kantar'ın göğsüne takılan yeni bir madalya” olarak niteledi ve Kantar'ı selamladıktan sonra, tüm kurum ve derneklere uluslararası forum ve toplantılarda İsrail'in işlediği suçlarını teşhir etmeleri ve başta Kantar olmak üzere tüm Arap direnişçi esirlerin serbest bırakılması için seslerini yükseltmeleri çağrısında bulundu.

Lübnanlı Tutsakların Davasını Destekleme ve İzleme Komitesi de kararı “**Filistinli ve Arap tutsakların başlatacağı süresiz genel boykotu kırmak amaçlı bir girişim**” olarak niteledi. Komite “Kantar'ın genel boykot hazırlıklarında oynadığı önder ve mücadeleci rolden dolayı tecrit edildiğine” dikkat çekerek, bunun **boykotun başarısında itici bir güç olacağını** söyledi. Filistin Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi üyesi Abbas Cuma da kararı kınayarak Kantar'ın başına geleceklerden Siyonist düşmanı sorumlu tuttu.

Direnışçiler 2 Yankiyi öldürdü

Afganistan - Ülkenin güneyinde, yol kenarına yerleştirilen bombanın patlaması sonucu iki Amerikan askeri ile bir çevirmen 8 Ağustos günü öldü. Saldırını Taliban milisleri üstlendi.

Yoksullar Referanduma Hazır

Venezuela - 15 Ağustos'ta referanduma hazırlanan Devlet Başkanı Hugo Chavez, son mitinglerinden birini başkent Caracas'ta yaptı. Yüzbinlerin katıldığı mitingte yoksullar Chavez'e destek verdi. Referandumun aslında kendisi ile ABD emperyalizmi arasında bir yarış olduğunu belirten Chavez, yoksulluğa ve ABD'nin ülkenin içişlerine karışmasına karşı bir devrimci direniş gösterdiğini söyledi.

Yoksullaştırma Yasasına Öfke

Almanya - Sosyal haklarda büyük kısıtlamalar getiren ve yoksullaştırma yasası olarak nitelenen Hartz IV Reformları'nı protesto etmek için 9 Ağustos akşamı büyük gösteriler düzenlendi. 36 kentte düzenlenen gösterilere 100 binden fazla insan katıldı. Gösteriler işsizliğin daha yoğun olduğu eski Doğu Alman kentlerinde odaklanırken, “sol” maskeli SPD/Yeşiller hükümetine öfke yağdı. Gösterilerin çoğunun Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS) tarafından organize edildiği görülürken, hükümet bir süredir gelişen tepkiler karşısına geri adım atma sinyallerini de vermeye başladı.

Katliamlar Halkı Teslim Alamaz

-Tasfiye edilmek istenen direniş ve masabaşı hesapları-

Irak'ta Şii kentlerinde isyan yeniden alevlendi. Bilindiği gibi, iki aydır Sadr milisleri ile işgalciler arasında "ateşkes" bulunmaktaydı. Dergimiz yayına hazırlandığında özellikle Necef'te yoğunlaşan katliam haberleri geliyor, ölü sayısı yüzlerle ifade ediliyor, onbinlerce insan, havadan bombalanan kenti terk ediyordu. Peki ne olmuştu da, Şii yoksulları arasında desteği giderek artan Mukteda el Sadr yeniden direnişi yükseltme kararı almıştı?

Masabaşı Hesaplar ve Gerçek

1- Öncelikli olarak belirtelim ki, önceki çatışmaların ardından yaşanan "ateşkes" sürecinde de, Mehdi Ordusu milisleri bulundukları kentlerde denetimi elinde tutuyordu. Necef, Sadr kenti başta olmak üzere büyük bir siyasi ve askeri gücü bulunuyor ve bu statü Sadr'ı daha da güçlendiriyordu.

2- Bu durum sadece işgalcileri ve kukla hükümeti değil, aynı zamanda "dini otoritesi" de giderek zayıflayan ve buna bağlı olarak iktidar gücü azalan Şii dini lider Sistani'yi de rahatsız etmekteydi. Yani bu savaş bir yanıla işgalcilere karşı, öte yandan Şii işbirlikçi dini liderliğe karşı sürmektedir. Çatışmanın önemli bir yanını da bu "iktidar mücadelesi" oluşturmaktadır.

3- İşgalciler, kukla hükümet ve Sistani Mehdi Ordusu'nun dağıtılması yönünde işbirliği kararı aldılar. Önce "teslim ol" anlamına gelen "*siyasi sürece, seçimlere katıl*" çağrısı yaptılar Sadr'a. "Siyasi süreç" dedikleri işgalin kabul edilmesi ve kukla yönetimin tanınması demektir. Sadr'a biçilen misyon da, diğerlerine olduğu gibi, bu oyunda siyasi bir kukla olmaktır. Sadr, bunun bir tasfiye planı olduğunu gördüğü noktada direnişi yükseltme kararı verdi ve tasfiye planına karşı "ulusal ayaklanma" çağrısı yaptı. Çağrıyla birlikte Necef'ten Bağdat'a, Basra'ya Şii kentlerinde direniş ateşi yükseldi.

4- Sistani bulunduğu kentte Şiilerin katledilmesinin sorumluluğundan kurtulmak için, Necef saldırısının başlamasından hemen önce İngiltere'ye "kalbini kontrol ettirmeye" gitti. Kalbi hastaydı doğru. Ama bu hastalık ihanet hastalığından başka bir şey değildi. Kaldı ki, "tedavi" için işgal güçlerinden birinin, İngiltere'nin seçilmesi de onun kimliğini açık ediyordu. Sistani,

"*ben görmeyeceğim, siz Sadr'ı imha edin*" demek istiyordu. "Dinci" siyasetin pragmatizmi, "din kardeşlerini" işgalciyle işbirliği içinde boğazlatmakta sakınca görmüyordu. Açık işgal altındaki bir Türkiye'de de Tayyip Erdoğan'ın, Fetullah Gülenler'in yapacağı da bundan başkası değildir.

5- Bir yanda Sünnilerin yoğun yaşadığı bölgelerde süren direniş, öte yandan Sadr milislerinin direnişi işgalin kurumlaşmasını sağlayacak olan kukla hükümetin meşruluğunu da yok etmekteydi. Direniş aynı zamanda onlara da karşıydı çünkü. Ve bugün olmazsa yarın direniş güçlerinin birleşmesi, tehlikenin daha da büyümesi demektir onlar için. Allavi gibi katliamcı ve CIA elemanı olduğu aşık birinin başbakan yapılması da bu sürece uygundur. Irak halkını "Saddam baskısından kurtarma" adına ülkeyi işgal edenler, kukla hükümetin daha da baskıcı olması ihtiyacı duymaktaydı. Demokrasi, özgürlük masalları nasılsa çoktan bir yana atılmış, kitle imha silahları yalanı itiraf edilmiş ve "kartlar açık oynanır" hale gelmişti. Bu arada Ebu Gureyb işkenceleri şimdi kukla yönetim tarafından sürdürülüyor, işgalciyle birlikte şimdi işbirlikçiler de işkence yapma yetkisine sahip.

6- Sadr'a ve Mehdi Ordusu'na yönelik saldırılar kim ne derse desin, en azından şu an Sadr'ı desteklemese dahi, başta milyonlarca Şii olmak üzere Irak halkının öfkesini çekmek demektir. Hele bir de buna kutsal kent Necef'in bombalanması, Hz. Ali Türbesi'ne saldırı eklenince, bu öfke daha da büyüyebilirdi. Bu nedenle özellikle Necef saldırısının ön saflarında işbirlikçi Irak ordusuna rol verildi ve bu halka duyuruldu. Keza en yoğun bombardımanlar yaşanırken, bir yandan da ABD'li komutan, "*Hazreti Ali türbesine zarar vermiyoruz.*" açıklaması yapıyordu durmadan. Buna karşın, Bağdat, Basra gibi yerlerde binlerce Iraklı kukla hükümet ve işgalcileri protesto etti. Öte yandan kukla hükümet dahi, işgalcinin "*milislerle çatışıyoruz... düşmanın kaybı şu kadar...*" açıklamalarını savunamamaktadır. Çünkü katledilenlerin büyük çoğunluğu silahsız halktır. Kukla Cumhurbaşkanı Yar-

dımcısı İbrahim El Caferi'nin, Necef'teki saldırıların "ülkesinin yenisinden inşası açısından medeni bir yöntem olmadığını" söylemek zorunda kalması bunun sonucudur. "Yetki devri aldık" diyen bir yönetimin, El Caferi'nin dediği gibi, "Sivil Iraklılar'ın öldürülmesi söz konusu olduğunda, bu cinayetlere bir açıklama bulamaması" açmazlarıdır.

7- Katliam saldırıları direnişi kırmak bir yana artıracaktır. Felluce kuşatmasında yaşandı bu gerçek. İşgal güçlerinin açmazı da buradadır. Direnişi kırmak için hep daha büyük katliamlara başvuruyor, her katliamı öfkeyi ve direnişi büyütüyor. Felluce ile birlikte yaşanan bu en büyük katliam saldırısına karşın ABD helikopterleri düşürülüyor, işgal güçleri havadan bombardımana rağmen kayıplar veriyor, Bağdat'ın yanibaşında Sadr kentinde sokaklarda barikatlar kuruluyor, ve Sadr "kanımızın son damlasına kadar direneceğiz" açıklamaları yapıyor.

Bir diğer nokta da, direnişi önce "yabancı"larla, sonra sunnilerle sınırlı gösterme politikaları tümünden iflas etmiştir. **Sünnisi, Şiisi ile direnen bir halk var.** Direnişi şu bu mezheple, "islamcı militanlarla" açıklayanlar niyetleri ne olursa olsun gerçeği saptırmaya hizmet ederler.

8- Necef'te yaşananlar bir dayatma, tercihe zorlamadır. Sadece Irak direnişçileri değil, tüm Ortadoğu, tüm halklaradır bu mesaj. Bir Arap gazetesinden (Bahreyn Gazetesi Ahbar El Halic) aktaralım bu dayatmayı:

"Necef özelinde tüm Irak iki seçenekle karşı karşıya: Ya teslimiyet ya da yıkım. Zalim Amerikan işgal yönetimi bir gün içinde kutsal Necef'te Irak evlatlarından 300 savaşçısı öldürmesiyle övündüğünde mesaj gayet açıktı: Irak'ta hiç kimsenin işgali reddetmesine ve işgale direnmesine izin verilemez ve 'bağımsız yeni Irak'ta uşaklar, hainler ve zillate boyun eğenler dışında kimseye yer yok.'"

Öte yandan bu dayatmanın karşısında bağımsızlık ve özgürlük isteyen bir halk var. Tanklar, uçaklar, helikopterler ve bunların karşısında kaleşnikoflar ve roketatarlar var. Peki üstün silah gücüne sahip olan mı kazanacak? Tarih bunun örneğine tanık olmamıştır. Geçici zaferler kazanabilirler, ama ulusal kurtuluş savaşlarının simgesi kabul edersek, kaleşnikofların zaferini engelleyemezler.

İşgalciler Kitlesele Katliam Yapıyor

Katliamlarına hiç ara vermeyen işgal güçleri, Şii milislerin direnişi yükseltmesiyle birlikte kitlesele katliamlara başladılar. Sadece Necef'te şu ana kadar 400'den fazla kişinin katledildiği bildiriliyor. Kent havadan bombalanıyor, işgalin ilk günlerindeki gibi. Karşılarında düzenli bir ordu, askeri güç yok ama sonuçta direnen bir kent var ve yok edilmeli bu kentin direnişçileri. Katliam sadece orayla da sınırlı değil, bombaların yağdırıldığı Kut kentinde 72 kişi, Felluce ve Amara'da 24 kişi, Musul'da 22 kişi, Bağdat'ta Şiilerin yaşadığı Sadr kentinde 26 kişi, Nasıriye'de 4, Basra'da 5, Samarra'da 2 kişi katledildi.

Bu vahşet ve katliam tablosu karşısında "uluslararası kamuoyu" dedikleri, insan hakları demagogları, Avrupa emperyalizmi suskun. Direnişin kırılması konusunda, emperyalist devletlerin hemfikir olduğu açık. Ancak dikkat çekmek istediğimiz bir başka nokta, o devletlerin güdümünde olan ve karşımıza Sivil Toplum Kuruluşu olarak çıkan "insan hakları kuruluşları" da sessizdir. Onlar da direnenleri sevmezler. BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın "ateşkes yapın" çağrısını ise hiç saymıyoruz. BM'nin Sovyetler döneminde en vazgeçilmez maddesi işgale karşı direnişin kutsallığıydı. Şimdi bu unutturuldu ve usul yerini bulsun diye bu tür çağrılar yapılmaktadır.

'Demokrat Kerry'nin Farksızlığı Yine Tescillendi

Geçen hafta, Amerikan seçimlerindeki gelişmelerle, ABD imparatorluğunun saldırganlık politikasında değişiklik bekleyenlerin boş umutlar beslediğini dile getirmiştik. 2 Kasım'da yapılacak seçimler öncesi bu gerçeği daha da billurlaştırın açıklamalar sürüyor.

Bush'un karşısında "**demokratlar**" adına yarışacak olan John Kerry, Arizona'daki konuşmasında, "**Irak'ta kitle imha silahlarının bulunamayacağını bilse bile Kongre'de Irak Savaşı'na destek yönünde karar vereceğini**" söyledi ve ekledi: "**Bush ve yardımcıları savaşı yönetmekte yeteneksiz.**" Kısaca, "**ben daha iyi işgal yönetimim**" diyor. Dünya halklarına söylenen "kitle imha silahı" yalanlarının da ne kadar önemsiz bir ayrıntı olduğunu gösteriyor. Nitekim itiraflara bir yenisini de ABD Dışişleri Bakanı Powell ekledi ve "**istihbaratımız, kitle imha silahları konusunda bariz bir şekilde hata yapmış. Bu silahlardan büyük miktarda bulunmasını beklemiyorum**" dedi. Bush, Kerry ya da başka bir isim, fark etmez. ABD'de ve genel olarak kapitalist ülkelerde iktidarların politikalarını tekeller belirler. İşgal ve imparatorluk politikası da onların çıkarları içindir.

“Nihai Saldırı” Sonsuz Direniş

Duyduk ki, Necef’e “nihai saldırı” başlatmış dünya halklarının başdüşmanı. Severler böyle tumturaklı laflar etmeyi, katliam operasyonlarına şaşaalı isimler vermeyi. “Demir yumruk... Sonsuz adalet...” “Kenti siviller terk etsin” çağrısı yapıyor günlerdir, ne de çok düşünürlermiş sivilleri. Düğün evlerinde, pazar yerlerinde Amerikan bombalarıyla diri diri yakılanların ruhlarını güldürüyor merhametleri. Korkuyu önce yüreklerle salmak, “biz burada taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmayacağız” demek istiyor. Bu topraklarda sadece işgalin ve ihanetin yaşayacağını, direnenlerin, bağımsızlık ve özgürlük isteyenlerin yok olacağını duyuruyor. “Ya teslimiyet ya ölüm” çağrısı dünya halklarının kulaklarında ne de çok çınladı binyıllardır. Ve hala bu çağrıları yapmak zorunda kalıyorlarsa, ne de büyük bir aczin ve açmazın içinde egemenler.

Necef teslim alınacak, Kerbela’nın direniş ruhu kırılacak diyor işgalciler. Dün de Felluce için çıkarılmıştı bu ferman. İşgalin ilk günlerinde Umr Kasr için söylenmişti aynı sözler. Ve Irak’ın her yerinde “teslim alınması gereken” kentler doğdu bugün.

“Nihai saldırı”yla katlediliyor Necef’deki kardeşlerimiz. Necef yanıyor... Necef alev alev diyor TV’ler. Basra’dan Bağdat’a, Felluce’dan Samara’ya her yerden tutuşan alevlerin, katliamların, kırlamayan direnişin, direnişçilerin ele geçirdiği kentlerin haberlerini geçiyorlar. İlle de Necef diyor işgalci. Necef... Şii direnişçilerin merkezi, Hazreti Ali Türbesi’nin mekanı. Ortadoğu’ya halkların kutsallarını, kültürlerini, değerlerini ve tarihini de yağmalamak için gelmemişler miydi? Batılı dedikleri medeni katiller böyle medeniyet götürüyorlar mıydı yoksul ülkelere? Kültürler, değerler, inançlar tahrip edilmeli, beyinlerden isyan düşüncelerini besleyen tarih silinmeliydi ki, o batı düşüncesi dedikleri çürümüşlük daha kolay girsindi. Daha ilk gün Bağdat Müzesi yerlebir edilmişti. Hazreti Ali Türbesi’nin duvarlarındaki kurşun izleri silindi mi ki?

Ortaçağ zihniyetinin mülkiyet, iktidar, koltuk tutkunu “dini lideri” Ayetullah Ali Sistani, Şii yoksullarında uyanan umudunu, şaha kalkan direnme kararlılığını körelt-

mek için işgalciyle kolkola giriyor. İhanetlerin en alçağı, ihanet etmiyormuş gibi yapılandır. “İşgal bitsin” diyor Sistani bir yandan, öte yandan işgalciye körolası gözünü kırparak “ben Necef’i terk ediyorum, sen direnenleri yakıp kül edebilirsin” diyor. 80 yaşına kadar teklememiş kalbini kontrol ettirmek için işgalcinin yurduna, Ortadoğu’nun 1900’lerden bu yana bağrına saplanmış düşman hançerinin, İngilizin eline teslim ediyor kendini. Dursun o kalp. Yoksullar ağıtlar yakmayacaktır ardından. Tükürecektir mezarına ihanetin. O kalpte ne insan, ne inanç, ne zulme öfke, ne İmam Hüseyinler’in zalime başeğmeyen onuru var. Din, mezhep kardeşinin sırtına dayamış hançeri dünyadaki şiilerin dini önderi dedikleri soysuz; Amerikan aksaıyla “teslim ol, kenti terk et, yoksa...” diyor. Ve dünya, ve anlamak isteyen herkes bir kez daha “din” adına fetvalar verenlerin koltuk için yapamayacakları şeyin olmadığını görüyor. Sorsanız, “biz de işgalcileri istemiyoruz, ama silahla olmaz, şimdi zamanı değil...” diye bir sürü zırva anlatacaklardır. Düzenin dini otoriteleri böyledirler her yerde.

Teslim olmak yok kardeşler!

Bu çember kırılacak, bu işgal paramparça edilecek.

Teslim olmak yok, Kerbela şehitlerinin torunları. Direnin işgalcinin bombalarına, katliam kuşatmasına, Şii dini önderliğinin büyük ihanetine rağmen, direnin. Tarihi direnenler yazar, siz yazıyorsunuz Irak’ın tarihini, Felluce, Basra, Samara, Kut yazıyor.

Şiddeti yaratanlar, “şiddet yanlısı Sadr’ın milisleri” diye veriyorlar TV’lerden sizi. Türkiye’nin ve dünyanın reformist, uzlaşmacı, küreselleşmecici solcuları, düzenin ve Amerikanın islamcılarını baştacılı edip haykırıyorlar aynı sözünü; şiddet yanlısı! İşgale karşı direniş olmasa aslında işgale karşı çıkacaklar, ama şu halkların onuru ve bağımsızlık tutkusu yok mu; enternasyonalizmi de, din kardeşliğini de unutturuyor onlara!!! Emperyalistlerin sınırlarını koyduğu demorasi ve özgürlük yalanından beslenmeye alışmıştır onların beyni ve yüreği. Anlamazlar halkların kutsal direnme hakkından. Bilmezler işgale karşı direnmenin onurunu. Çoktan unutmışlardır vatanseverliği. Ve her yerde emperyalizmin şiddetine son vermek için halkların şiddet kullanma hakkını elbirliğiyle yok etmek istiyorlar.

Biliriz; işgalin onursuzluğu ve zulmü, kadınlarımıza kızlarımıza dayatılan aşağılanmalar, reva görülen teslimiyet karşısında kulaklarınız tıkalıdır bu zırvalara. Basın tetiğe kardeşler. Fırlatın roketatarları “son teknoloji” helikopterlerine. “Kendisini futbol maçında hissederek gibi” Iraklıları avlamaya çıkan ukala yanki pilotları da görsün bu toprakların sahipsiz olmadığını.

Ey dünyanın ezilen halkları, ey yoksullar; Necef’in onuruna sahip çıkın.

Katliamlar, kıyımlar, yıkımlar karşısında başeğmez direnenler. Küllerinden yeniden doğar direnmenin yolunu tutanlar. Tükenmez bir halk denizinin özlemlerine cevap olanlar, zalimlerin “nihai saldırı”larına karşı sonuna kadar direnme kararlılığında olanlardır.

Direnin Necef’in yiğit savaşçıları. Birleşin Felluce’nin Sünni direnişçileriyle, Musul’un yurtseverleriyle. Görüyorsunuz, dört bir yandan direnişi kırmak için ne kadar zalim ve işbirlikçisi varsa, boğazlamak için direnenleri birleştiriyorlar...

Tekellerin Pazarı İçin Kan Döken AKP

Rehin alınan şoför: “Amerika için gelmeyin buraya!”

AKP: “Irak vazgeçemeyeceğimiz bir pazardır!”

Rehin alındıktan sonra öldürülen şoför Murat Yüce'nin ardından yaşanan tartışmalar sürerken yeni rehin almalar, Amerikan üslerine mal taşıdıkları için yollarda çevrilip öldürülen Türk tır şoförlerinin sayısı artıyor. Çünkü AKP iktidarının işbirlikçiliği sürüyor.

Murat Yüce'nin ardından Tahsin Abdurrahman Top adlı şoförü de kaçıran direnişçiler, Top'un görüntülerini yayımladı ve çalıştığı şirket 48 saat içinde Irak'tan çekilmezse öldüreceklerini açıkladılar. Dışişleri Bakanlığı da halen, Irak'ta beş Türk'ün kayıp olduğunu bildirdi.

İki Ayrı Dünya, İki Ayrı Zihniyet Şoförün Haykırışı ve AKP'nin Kararı

Yayınlanan görüntülerde şoför Tahsin Top şu çağrıyla yapıyordu:

“Türkiye gelmesin buraya, Amerika için gelmesin. Öldürüyorlar, yol kesiyorlar. Şoför arkadaşlarım, Amerika için gelmeyin, Amerika bizim düşmanımız, Irak kardeşimiz. Bir lokma ekmek her yerde bulunur.”

Çalıştığı şirketin Irak'tan çekileceğini açıklaması üzerine direnişçilerin serbest bıraktığı sürücü Sait Unurlu da, “bir daha Irak'a gitmeyeceğini” söylüyordu. Peki bu haykırışlar, bu çağrılar karşısında, Murat Yüce'nin öldürülmesinin ardından toplanan AKP ve Irak yağmasından nemalanan tekeller ne karar aldılar?

“Irak vazgeçemeyeceğimiz bir pazardır!”

Hükümet kararı yetmiyor, her gün bir bakan bu paralelde konuşuyor. Abdullah Gül, “Güvenlik sorunu var.” dedikten sonra “Ancak” deyip devam ediyor; “bir taraftan da büyük bir ekonomik çıkar söz konusu.” (Hürriyet 7 Ağustos)

Ekonomik çıkar ve şoför Murat Yüceler'in Tahsin Toplar'ın canı. Kıyaslanabilir mi hiç? Tekellerin ekonomik çıkarları varken, üç beş şoför ölmüş umurunda mı AKP'nin. Kapitalist tekellerin kâr, pazar isteği karşısında, bütün kişiliğini teslim etmiş bir islamcı iktidarın, islamcılıkla, bu ülkenin halkının canıyla ne kadar ilgisiz olduğu bundan daha açık ilan edilebilir mi? **Şoförler ölsün, biz pazardan vazgeçmeyiz.** Elbette AKP iktidarı büyük ve ulvi işler yapıyor bu “ticaretle”. “Irak'ın yeniden imarı”na katılıyor, ülkeye döviz

girmesini, böylece yoksulluğun azalmasını sağlıyor; sayın sayabildiğiniz kadar ulvi iş. Tayyip'in herkesi aptal zanneden beynine bakarsanız, bütün işbirlikçilik faaliyetleri, halkların kanını akıtan, ülkeleri işgal eden politikalar “dünya gerçeği”. Ve bu gerçeklere uymak, Tayyip'in tek düşündüğü. Çünkü iktidar koltuğu buna bağlı.

Şoförlerin öldürülmesi karşısında iktidarın ve efendisi işgalcilerin suçu o kadar ayan beyan ki, iktidar açıkça basından sansür uygulamalarını istiyor. İktidar bir konuda sansür istiyorsa, orada suçunu gizlemek istiyor demektir.

Sorun çözme yok, sadece tekellerin isteklerini yerine getiriyor AKP iktidarı. İşgal altındaki bir ülke ile, üstelik şu veya bu nitelikte meşru bir hükümeti bile yokken yapılan ticaretin tek bir anlamı vardır; işgalciye destek, işgali meşrulaştırmak. Gerisi yalan ve demagogidir.

Şoför Ferit Nural'ın Cenazesindeki Haykırış Ve Terör Demagoglari

Erdoğan, Murat Yüce'nin öldürülmesi karşısında, İşgale karşı direnişi, “İslamda terör yoktur” nakaratıyla “terörizm” olarak göstererek bu ölümlerin sorumluluğundan kurtulmaya çalıştı.

İktidar ve burjuva basın ne kadar demagoji yaparsa yapsın, ne kadar direnişçilere “cani, katiller” gibi ifadelerle saldırırsa saldırınsın, halk onlar gibi düşünmüyor. Murat Yüce'nin ardından öldürülen şoför Ferit Nural'ın cenazesinde yaşananlar bunun kanıtıdır. Hatay Samandağ ilçesi Mağaracık Beldesi'ndeki cenazede, acılı bir kadının, eşi Hayriye Nural, tabuta sarılarak şöyle bağırıyordu: **“Katil Bush, Kahrolsun Amerika.”** O anda bile, eşinin acısını en yoğun yaşarken, gerçek suçluyu görüyor. Burjuva basın ve onları aratmayan kimi “solcular” ise, direnişe hakaret etmenin fırsatını yakaladıklarını düşünerek, “her türlü şiddete karşı olma” adına, sözde “işçi Murat” a sahip çıkma adına AKP'nin demagogilerine destek veriyorlar. Burada özellikle ÖDP'nin Birgün Gazetesi'nin Doğan Medya ile yarıştığını belirtelim. “Her türlü şiddete karşı olmanın” varacağı nihai nokta, işgale direnenlere küfürden başka ne olabilirdi ki?

İşgali lanetlemeden, Amerika'nın oradaki

Nuray Mert

Radikal, 10 Ağustos

Bırakın bu safsataları!

Türkiye'yi ABD'nin kanlı Irak işgalinin peşinden sürüklemeye çalışanlar, şimdi de, Irak'ta bir Türk işçisinin öldürülmesini, zihin bulandırma gayretlerine alet etme çabası içine girdiler.

Öldürülen 'Türk' olursa, millet her şeyi unuttur, bunun peşine takılır mantığına sığınmak türünden bir hesapçılık insanın kanını donduruyor. Tabii, bu hesap, sadece Irak'ta üç-beş ihale kırıntısı alma hesabı değil, şu veya bu biçimde insanları galeyena getirip, Türkiye'yi ABD öncülüğündeki işgal koalisyonunun peşine takma hesabı. Ölen gariban işçinin canı ardına gizlenmeye çalışılan kirli hesap bu.

Ne günlere geldik, eski Humeynciler, 'dinci terör'le hesaplaşma, mesafe koyma çağrısında bulunuyor. Ama aslında şaşılacak bir şey yok, 80'li yıllarda da, vahşi kapitalizmi her türlü eleştiriye karşı savunup, önünü açanlar, eski hızlı Marksistlerdi. Böylesi daha etkili oldu. Şimdi aynı şeyi, eski İslam devrimcileri üstlenmiş vaziyette.

Ne dini, ne 'dini terör'ü? Bu safsatalarla hiçbir şeyi anlamaya, açıklamaya imkân yok, bunlarla ancak üç-beş fukara akıllı kanıp büyük hesaplara alet olur. Bu zamana kadar bu din 'terör' üretmiyordu da, şimdi mi 'terör' referansı oldu? Geçin bunları. İnsanlığın talihsizliği, emperyalizmin bu kez, solun din paranoyasını da, bir ölçüde de olsa, yanına alabiliyor olması. **Uyanın artık, dünya büyük bir talan mücadelesi içinde ve bunun dinle, terörle açıklanacak tarafı yok. Tam zamanı, açın yeniden, başta Marx, sol klasikleri okuyun.** Onlara alerjiniz varsa, açın, herhangi bir kaynaktan dünya tarihi okuyun. 19. yüzyıldan beri, dünya nasıl paylaşım savaşları ile perişan oldu hatırlayın, soğuk savaş dönemi bitti diye sevinecek yerde, açın, o dönem kim neyi, ne için, hangi yöntemlerle yapmış hafızanızı tazeleyin. İnternet ve cep telefonu icat oldu diye, insanlık kurtuldu mu sanıyorsunuz? Soğuk savaşın sıcak savaşla, kültürel hegemonyanın askeri işgalle iç içe girdiği muazzam bir kuşatma yaşıyor insanlık. İçinde bulunduğumuz kaosu failinin, El Kaide veya hatta Bush ailesi olduğunu mu zannediyorsunuz? Olabilir mi? Aptal mısınız, yoksa, herkesi aptal mı sanıyorsunuz?

varlığını mahkum etmeden, rehine eylemlerine yönelik her türlü eleştiri, eleştiri amacı taşımayan, emperyalizmin değirmenine su taşıyan demagojilerdir. Burjuva basının Amerikancıları Murat Yüce'yi bu şekilde kullanmak istediler ve rehin alanların "direnişçi olmadığını" kanıtlama yarışına girdiler. Sanki işgal yoktu, katliamlar, işkenceler, işgale dayanak yapılan yalan belgeler yoktu. Utanmazlığın en dip noktasında gezinen bu sefiller daha dün "Amerikaya kimse'nin kafa tutamayacağı" teorilerinin boşa çıkmış olmasının hırsıyla saldırdılar direnişe.

Bu nedenle Ferit Nural'ın acılı eşi, onlara da ceaptır; "bırakın bu terör demagojilerini biz sizi ve katilleri tanıyoruz" diyordu Hayriye Nural.

AKP'nin "Tebdirleri" ve Peşmergeye Emenet Şoförler

AKP iktidarı bir yandan "ABD güvenliği sağlayamıyor." diye, sorumluluğu üzerinden atmaya çalışırken, öte yandan "tebdir aldıklarını" açıkladılar. İşgalcinin dahi devriye gezemediği bir ülkede "tebdir" in halkı aldatmaktan, Irak'ta ihale alan şirketlerin işlerinin aksamamasını sağlamaktan başka bir anlamı yoktur. Buna rağmen bakıyorsunuz "neymiş bu tebdirler" diye; "tren taşımacılığına önem verilecek"miş. Başka? "Erbil, Zaho ve Dohuk'taki yollarda güvenlik önlemlerini üst düzeye çıkarılacak"mış. Peki kim koruyacak? Peşmergeler. Hani, şu daha dün "aşiretler" diye aşağıladıkları Kürt Peşmergeler. Hani şu Türkiye'yi ziyareti sırasında TC Dışişleri Bakanlığı önünde faşistleri üzerine salıp provokasyon yapmak istedikleri Talabanilere, Barzanilere bağlı peşmergeler. Kâr sözkonusu olunca tüm bunları unuttu oligarşi. Aşiret diye aşağıladıklarına muhtaç oldular. Öte yandan ise, Kürt işbirlikçi milliyetçiliğin işgalciler ve onların uşakları için nasıl bir işlev gördükleri gerçeği var.

AKP'nin "Rehinelerle İlgileniyoruz" Yalanı

AKP'nin, tekellerin isteklerinden, emperyalistlerin emirlerinden başka hiçbir ilgi alanı yoktur. Kamuoyu tepkisi karşısında "rehinelerle ilgileniyoruz" derken de yalan söylemektedir. Bırakın rehinelere, öldürülmüş şoförün Musul'da bir hastanedeki masraflarını verip cenazeyi ülkeye getirmekle dahi ilgilenmediği ortaya çıktı.

Ferit Nural'ın cenazesini almak için kardeşi Mesut Nural hastaneye 10 bin dolar ödemek zorunda kaldıklarını ve belirtti ve şöyle dedi: "Tarla satıp cenazemizi alabildik. Yetkililer bize yardımcı olmadı. Günlere pasaport ve vize alabilmek için uğraştım. Dışişleri bize yardımcı olabilirdi." (Hürriyet 7 Ağustos)

Her yanından çürümüş, insan değeri olmayan bir düzenin iktidarı da böyle olur. İslamcılıkmış, hümanistlikmiş, insana değer vermekmiş, hiçbir alakaları yoktur AKP'nin bunlarla.

Emperyalizmin Dünyasından...

İşkencecilik emperyalizmin karakteridir: Irak'ın Basra bölgesinde İngilizlerin denetiminde işgal ortaklığı yapan 500 kadar Danimarka askerini komuta eden Albay Henrik Flach, Information Gazetesi'ne verdiği demeçte, İngiliz askerlerinin Iraklı tutsaklara Cenevre sözleşmelerini uygulamadığını ve sistematik olarak işkence yaptığını açıkladı.

Öte yandan, Ebu Gureyb Hapishanesi'nde esirlere işkenceden sorumlu CACI adlı "güvenlik şirketi", ortaya çıkan suçuna rağmen yeni bir ihale daha alarak ödüllendirildi. ABD ordusu işkenceci tekelin Irak'taki görev süresini uzattı ve 15 milyon dolarlık ödül verdi. İşkenceciliğin özelleştirildiği emperyalist sistem tümünden yokolana kadar bu tür alçaklıkları hep duyacaksınız.

Emperyalizmin sahte "insan hakları" maskesi: İnsan Hakları İzleme Örgütü, 10 Ağustos'ta açıkladığı raporda, devletlerin "terorizme karşı küresel kampanyayı kullanarak insan hakları ihlallerinde bulunduklarını" belirtti. Rapor, BM Güvenlik Konseyi'nin "bu tehlikeli gidişata şüphe uyandıracak şekilde sessiz kalmakta" olduğunu dile getirdi ve BM'nin bu tavrını "hiçbir kötülüğü görmemek ve duymamak" olarak formüle etti.

Rapordaki yanlışlık, BM Güvenlik Konseyi'nin, yani başta ABD olmak üzere en büyük emperyalist devletlerin bu terörün "sessiz onaycısı" değil, bizzat uygulayıcısı olduğudur.

Yoksul bırakılan halkları göç yollarında katleden emperyalizmdir: Emperyalizm aç ve yoksul bıraktığı halkları göç yollarında katletmeye devam ediyor. İtalya'nın Sicilya açıklarında 26 kaçak göçmen öldü. Ölüm nedenleri, "yolculuk" sırasındaki aşırı sıcak ve susuzluk olarak açıklandı. Yine Meksika'dan ABD'ye geçmek isteyen 5 kişi Arizona'daki çöllük sınır bölgesinde aşırı sıcaklar sonucu öldü.

Nagazaki'nin öfkesi Amerika'yı Irak'ta yakacak: Amerikan emperyalizminin tarihindeki en büyük kitlesel katliamı olan ve 140 bin kişinin öldüğü Hiroşima'nın ardından gerçekleştirilen ve 70 bin kişinin katledildiği Nagazaki katliamında ölen onbinler, Irak'ın kana boğulduğu günlerde, 9 Ağustos'ta anıldı. Katliam o günle bitmedi, hala yüzbinlerce insan atom bombalarının tahribatlarını yaşamaya devam ediyor. ABD'nin 1945'te Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine attığı atom bombalarında yaşamlarını kaybeden yüzbinler anılırken, bugün Japon emperyalizminin Irak'ta işgal ortağı olarak asker bulundurması, egemen sınıflar için yüzbinlerin kanının, canının hiçbir önemi olmadığını göstergesi olarak kayıtlara geçti. Öte yandan, Hiroşima ve Nagazaki'de "7 yaşında saçlarını tutuşan" ölü çocukların ağıtları hala kulaklarda ve halkların öfkesi şimdi Irak'ta emperyalizmin beyninde patlıyor.

İşkenceci Amerika'ya Hukukçu Tepkisi

400 bin üyesi bulunan ABD Barosu, başta Irak'taki Ebu Garib Hapishanesi olmak üzere ABD'nin ülke dışındaki kamplarda tuttuğu esirlere yapılan işkenceleri, Guantanamo'daki işkence ve hukuksuzluğu kınadı. Bush yönetiminin gözaltında kötü muameleden dolayı eleştirildiği bir bildiri yayınlayan ABD Barosu (ABA), "Bu tür uygulamalar, ABD'yi kanunların da üzerinde küstah bir devlet gibi gösteriyor" ifadelerine yer verildi. ABA, bu tür eleştirilerin hem Irak'taki Ebu Garib Hapishanesi'ne hem de 600 esirin tutulduğu Guantanamo Kampı'na yönelik olduğunu kaydetti.

Sayı 119

41

15 Ağustos
2004

Emperyalizmin STK'ları Görev Başında

Sudan'ı hedefine koyan emperyalistlerin yardımcı güçleri de harekete geçmeye başladı. Sudan'da yıllardır yaşananlar, sanki yeni oluyormuş gibi, birden "insan hakları ihlalleri eleştirileri" yayınlanmaya başladı. Bunlardan biri de, Uluslararası Af Örgütü'nce yayınlandı.

Mekanizmaya bakın;

ABD senatosu karar aldı. Onu ortağı İngiltere izledi.

BM Güvenlik Konseyi'nden Sudan'a yaptırım kararı çıkarıldı. Sudan bu karara itiraz ederken, adı sivil toplum kuruluşu olanlar harekete geçti.

F tiplerinde 117 insan katledilir seslerini duymazsınız, Irak işgalinde büyük vahşet karşısında adlarını iştmezsiniz, fonlandıkları devletlerin ne zaman ihtiyacı olursa, o zaman ortaya çıkarlar.

“Dünya Gerçekleri” ve IMF’ci Tayyip’in Ceylan Derisi Koltuğu

Latin Amerika “kaynıyor”. Milyonlarlar “IMF’ye Hayır” diyor, IMF politikalarına isyan ediyor, hükümetler deviriyor. Türkiye’de en yaygın, en kitlesel eylemler önceki hükümet döneminde “IMF’ye Hayır” sloganı etrafından şekilleniyor. Dünyanın dört bir yanında sermayenin saldırıları IMF ve Dünya Bankası nezdinde somutlaşıyor ve yüzbinler tarafından protesto ediliyor...

Ve başbakan Tayyip Erdoğan 6 Ağustos’ta, IMF ile yeni Stand-by yapılacağını açıkladığı toplantıda konuşuyor:

“Ülkemizde garip tartışmalar yaşanıyor. IMF karşıtlığı, yandaşlığı gibi. Bunlar içi boş tartışmalardır. Önemli olan dünya gerçeklerine uygun bir politika izlemektir.”

O biliyor! O büyük ekonomist, büyük teorisyen! O ‘dünya gerçekleri’nin uzmanı ve bu “gerçekleri” Ortadoğu ülkelerinin de kabul etmesi için seferber olmuş bir misyoner. O “dünya gerçekleri” diye dilinden düşürmediği Amerikan emperyalizminin, tekellerin sömürü politikalarının kulu kölesi olmuş bir adam. O, dün kiblesini Kâbe’ye dönerken, bugün “dünya gerçekleri” önünde secdeye varıyor. Doların tanrısı başını okşadıkça, koltuğun yumuşak ceylan derisini teninde hissettikçe ağzını açıp konuşuyor; **“Önemli olan dünya gerçekleri.”**

‘Dünya gerçekleri’ şu: Halkı yoksullaştıran IMF politikalarını uygula, Amerikan emperyalizminin dilinden düşeni havada kap, koltuğa sıkıca yapış! Zenginlikleri mi yağmalanıyor bu ülkenin, halkı aç mı kalıyor; boşver! Sen koltuğa bak. Koltuk IMF’cilikten geçiyor. IMF

sat diyorsa “babalar gibi” sat! IMF memura zam yapma diyorsa, yapma! IMF, sömürüye başkaldıranı F tipine kapat, tecrit et diyorsa, uygula! IMF özelleştir diyorsa, en son Antalya Ferrokrom’da olduğu gibi değerinin yarısına peşkeş çek...

AKP iktidarı IMF ile üç yıllık daha anlaşma kararını netleştirdi. Hani ekonomi iyiye gidiyordu, onun için mi IMF’nin kapısını yeniden çaldı AKP? IMF’nin kapısını çalan bir ekonomi, denize düşüp de yılana sarılan adamın çaresizliği içinde demektir. IMF’nin kucagina oturmak emperyalist devletlerin, ABD ve Avrupa’nın kucagina oturmaktır, onların kapitalist çarkına tam uyumdur. “Dünya gerçekleri” budur. Böylece Batı’nın kredi-borç desteği ile bir süre daha “ekonomi baharı” rüzgarları estirilebilir. Alınan her borç ülkenin ipoteklenmesi, halkın yoksullaşması demek olsa da.

IMF anlaşmasını duyan piyasalar coştı, borsalar şaha kalktı, islamcı basın “sanayicinin moralinin yükseldiğini” duyurdu manşetlerden. AKP ik-

tidarının halkı oyalamak, IMF karşıtı duyguları kullanmak için “IMF ile anlaşma yapılmayabileceği” yalanlarına fazla önem vermiş olan işbirlikçi tekeller bir “oh” çektiler. Yanlış tanınamışlardı, bu iktidar onların iktidarıydı. Ve islamcı basın bir kez daha “aydınlattı” herkesi IMF konusunda: **“Sosyal programa IMF desteği”**. Kim demiş IMF yoksullaştırır, tekellerin kuruluşudur, girdiği ülkeyi cehenneme çevirir diye. İslamcılardan iyi mi bilecekti dünyanın onlarca ülkesindeki milyonlarca halk. Hem Tayyip ne diyordu seçim meydanlarında: **“IMF bizim düşmanımız değil ki, biz de üyesiyiz.”** Kavramları, gerçekleri altüst etmekte, takiyyeyle, yalanla halkı aldatmakta uzmanlaşmış kadrolar kalemlerine sarıldılar, çenelerine kuvvet yalana dadandılar: **“Yoksulluğa karşı milli mücadele”**.

“Bitlis’in düşman işgalinden kurtuluşunun yıldönümü” törenlerinde o büyük ekonomi bilgisini konuşturan IMF’ci Tayyip, **“Bu şehri nasıl bir ruhla işgalden kurtardıysak, yoksulluğun ve yoksunluğun işgalinden de kurtarmamız gerekiyor.”** diye buyuruyor. Sırtını emperyalist tekellerin örgütü IMF’ye dayayıp, milli mücadele verme maharetini de ancak arsız bir takiyyeci yapabilirdi. Anti-emperyalist bir ruhla kaza-

IMF Programı Halka Niye Anlatılmaz?

“Program anlatılmıyor değil, anlatılamıyor! Siyasiler halkın karşısına çıkıp da şunları itiraf edebilir mi: İşsizliğe, üretimsizliğe ve yağmaya yol açan özelleştirmeleri, bütçeye para sağlamak ve sermayenin dayatmalarına karşı koyamadığımız için yapmaktayız; kamu yatırımlarının durdurulmasını, kamu hizmetlerinin tırpanlanmasını ve kamu personeli özlük haklarının gasp edilmesini halkın gözünden kaçırmak için bütçe disiplini kavramını kullanmaktayız; reel yatırımları ür-kütücü finansal şoklara neden olmasına rağmen, finans parazitlerinin sömürü taleplerine karşı koyamadığımız için ekonomiyi denetimsiz olarak finansal spekülâtif alanına açmaktayız, vs... Kapitalist sömürü ağında yürüyenlerin sığınakları, ideolojik baskılar, ekonomide yaşanan anlık geçici parıltılar, gelecek nesilleri borçlandırmak vb. gibi kandırmalar ve çarpıtmalardır.”

İzzettin Önder (Cumhuriyet 10.08.2004)

nılan kurtuluş savaşı, emperyalist bir ruhun elinde ancak böyle istismar malzemesi olabilir. Tayyip'in "tartışılmaz" IMF'si, müridinin sözlerine bıyık altından gülerken, "iyisiniz iyi, ha gayret" diye sırtını sıvazlıyor Tayyip'in.

Tayyip sırtını IMF'ye dayamış yoksullukla mücadele ederken, islamcı basının "faiz haram" damarı kabarıyor, "anti-amerikancılıkları" şaha kalkıyor; "ABD'nin, faizle korkuttuğunu" müjdeliyorlar. IMF'ci Tayyip suçsuz, tek suçlu Amerika! Kapitalizm bu; ülkeleri talan edebilmek, pazarlarını ele geçirmek için korkutur da, krizler de çıkarır. Kimdi ABD? IMF'nin babası. IMF ne diyordu Türkiye'ye? "Sosyal program, yoksulların durumu bizi ilgilendirmez, Faiz dışı fazla tek hedefiniz, ileri." AKP yineliyor buyruğu, "faiz dışı fazlayı tutturuyoruz."

Nedir bu "faiz dışı fazla"?

Halkın ihtiyaçlarından, maaşından kısılarak, emeklileri sefalete sürükleyerek, işçiye, memura komik zamlar vererek, işten atıp "tasarruf" yaparak, yani halkın boğazındaki lokmayı alarak ortaya çıkarılan para. Neden ortaya konur bu para ve ne yapılır? Sadece, fizik kurallarına meydan okuyan "dünya gerçekleri" sayesinde ödedikçe çoğalan IMF borçlarını ödemekte kullanabilirsiniz bunu. Yani emperyalist tekeller Türkiye'nin ekonomisini düze çıkaracak program diye AKP'nin önüne koydukları Stand-by anlaşmalarıyla kendi rantlarını alıyor.

Ve AKP ile el sıkışıp ülkeyi terk eden IMF memurlarının uçağı havalandıktan, havadan zamlar yağmaya başlıyor. Akaryakıt ürünlerinden alınan Özel Tüketim Vergisi yüzde 8.5 arttırılıyor, ÖTV ar-

tışı pompa fiyatlarına yüzde 5 zam olarak yansıyor. Petroldeki artışın iğneden ipliğe her şeye yansıtacağını sokaktaki çocuk bile biliyor. ÖTV'li zam hazırlığı sigara için de yapılırken, sömürünün patronları zammın adını ÖTV artışı koyuyorlar. Zam "alerji" yapar halkta, en iyisi doğrudan çağırışım yaptırmayacak kavramlar kullanmak. Kapitalizmin Amerika'da oturan teorisyenleri böyle buyuruyor, Türkiye'nin gazete köşelerini tutmuş ekonomistleri ve "bambalar gibi her şeyi satmakla" övünen maliye bakanları uyguluyor. Kapitalist sömürü halkı aldatmadan, uyutmadan sürmüyor ki; sömürü bu gönüllü katlanılmaz.

"IMF karşıtlığı-yandaşlığı boş tartışma" buyuran Tayyip, "mecbur olmasak yapmazdık" diyor zamlar konusunda. Akıllara ziyan bir laf daha. Tazeleyin hafızanızı, hangi hükümet zamları "keyfimiz istedi yaptık. Hizmet ettiğimiz tekeller buyurdu yaptık" diye açıkladı ki?

Rantiye'nin tatlı kârlarının "Stand-by" adıyla üç yıl daha sürmesi kararı alınırken, kulaklarda Tayyip'in ilk hükümet olduğu günlerdeki konuşması çınlıyor: "Üç yıl içinde artık cebiniz para dolaçak." Belli ki halka dönüp konuşurken, patronlara ve emperyalist tekellere sesleniyor, koltuğa yapışmış yanını okşayarak kıs kıs gülüyormuş meğer! 2 yıldır doldu kasaları tekellerin. 2 yıldır Ülker'ler köşeyi dönerken Tayyip şirketlerine şirket kattı.

Ve istatistikler yazdı şu çıplak gerçeği: "iki yıldır yoksulluk büyüdü, işsizlik hiç olmadığı düzeye ulaştı." Tayyip'in "dünya gerçekleri"nin yarattığı Türkiye gerçeği budur, gerisi yalan ve demagojidir.

Emekliler: IMF'ye Hayır!

D İ S K ' e bağlı Emekli Sen, IMF politikalarını uygulayan AKP'yi, 11 ağustos gününü Taksim Gezi Parkı'nda protesto etti. Marmara Böl-

ge Sorumlusu Hasan Kaşık'ın konuştuğu basın açıklamasında, "IMF ve DB HÜKÜMETİ; EMEKLİLERİN MAAŞLARINDAN ALLERİNİZİ ÇEKİN" yazılı pankart açıldı. "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidardır", "IMF Defol Bu Memleket Bizim" dövizlerinin de taşındığı eylemde, IMF anlaşması eleştirildi ve emeklilerin talepleri dile getirildi. Eylem "Emekliyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla sona erdi.

Onurumuz İçin Direniyoruz

Castleblair işçileri işten atılmalarını protesto etmek için 11 Ağustos günü Akmerkez önündeydi. "Haklarımız Onurumuz İçin Direniyoruz" pankartı açılarak yapılan basın açıklamasında, Marks and Spencer için üretim yapan Castleblair'in İstanbul Kıracı'taki fabrikasından son aylarda 70 işçinin sendikal çalışmalara katılması, haklarına sahip çıkması sebebiyle işten çıkarıldığına değindi. Eylem "Direne Direne Kazanacağız", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni" sloganlarıyla sona erdi.

'Kaldi Dedi ki...' Davasında Tahliye

19 Mart'ta "Erdoğan Kaldi dedi ki.." komplosuyla Burdur'dan gözaltına alınıp tutuklanan Yeter Gönül'ün 11 Ağustos günü Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'nde 2. duruşması görüldü.

İlki duruşmaya da keyfi şekilde çıkarılmayan Yeter Gönül bu duruşmaya da getirilmezken, mahkeme tahliyesine karar verirdi. Böylece "Erdoğan Kaldi dedi ki.." komedisinin "delil" sayılamayacağı mahkemece de tescillenmiş oldu.

Ülkemizdeki legal sol parti çevrelerini, kategorik bir ifade olarak **reformizm** diye adlandırıyoruz. Ancak, okuyucularımız hatırlayacaktır, zaman zaman vurguladığımız gibi, bugünkü reformizm devrimci değerlere, ahlaka, kültüre, direniş geleneğine yakınlık açısından 1980 öncesi reformizmin yanında çok daha büyük bir gerilemeyi ve yozlaşmayı temsil ediyor.

Reformizm, **kendi mantıksal sonucuna** doğru hızla ilerledikçe, çürümenin, yozlaşmanın ve düzenle bütünleşmenin göstergeleri alenileşiyor.

Bugünlerde hız kazanan, Irak direnişi ve Kürt milliyetçi hareketi nezdinde halkın direnme hakkına ve şiddetine karşı **arsız saldırganlık**, bu göstergelerden biridir (Ki bu konuyu bu sayımızda ayrı bir yazımızda ele aldığımızdan burada tekrar girmiyoruz). Burada ise reformizmin burjuva ideolojisine ve kültürüne eklenerek nasıl **apolitikleşmenin, bireyciliğin yayıcısı** olduğunun bir başka örneğine değineceğiz.

Ülkede Özgür Gündem’de “2 Ağustos’tan 1 Haziran’a” başlığıyla bir dizi röportaj yayınladı. Röportajların amacı, çeşitli kitle örgütlerinin, siyasi güçlerin, Kürt sorununun geldiği noktada ne yapabileceği, **nasıl bir misyon üstlenebileceği** sorununu gündeme getirmektir.

Röportaj yapılanlardan biri de BAK sözcüsü ve ÖDP’li Tayfun Mater’dir; şöyle diyor:

*“Silahlı mücadele yürütüldükçe, bir şeyler yapmak zordur. Silahlara ara vermedikçe çözüm bulmak da zordur. **Barışı savunan insanlar olarak silahlı örgütlerle nasıl görüşebiliriz.** ...*

*... Geçmişte açıklanan yol haritaları ile bir şey elde edilemez. Çünkü **devlet bir şey yapmaz, yaparsa el altından yapar. Tehdit ve şantaj kokan pazarlıklarla** barış süreci ilerlemiyor. ‘Orada mayın patlar, burada tuzak olur’ gibi söylemler; sağlıklı bir ortama hizmet etmez. **Silahlı mücadeleye kalkılırken, kişisel olarak bana sorulmadı, onun için bir şey söyleyemem.**” (6 Ağustos 2004)*

İki paragrafa silahlı mücadele düşmanlığını, “bilmezden gelme” cehaletini, ve apolitikliği sığdırmak zor iş. Bunu başarmış Mater.

Silahlı mücadele yürütüldükçe çözüm bulmak zormuş... Mater de çok iyi bilir ki, onun anladığı anlamda bir “barış çözümü” bile, silahlar konuşmaya devam ederken bulunmuştur bir çok ülkede. Mater, Anadolu’nun herhangi bir

köy kahvehanesinde, kafası Osmanlı’nın “güçlü devlet” imajıyla şekillenmiş biri gibi devam ediyor sözlerine: *“**devlet bir şey yapmaz, yaparsa el altından yapar.**”*

Tayfun Mater, farklı ülkelerde gerilla hareketleriyle masaya oturan devletlerin farklı bir kuşaştan mı yapıldığını sanıyor acaba? Devletlerin bir şey yapıp yapmaması, sınıflar mücadelesindeki güçler dengesine bağlıdır, o kadar...

Ve bu da bir yana, nihayet aynı kahvehane ağızıyla son noktayı koyuyor Tayfun Mater: *“bana sorulmadı ki...”*

Bu üslup, bu mantık, tek kelimeyle **apolitiktir**. Sorumsuzluğun ve ciddiyetsizliğin vardıdığı nokta işte bu mantıkta gösteriyor kendini. **Düşüncelerdeki bozulma üsluba** işte böyle yansıyor.

*“**Barışı savunan insanlar olarak silahlı örgütlerle nasıl görüşebiliriz?**”* diyor Mater. Tabii ki, dünyanın bir çok ülkesinde devletlerle gerilla hareketleri arasındaki görüşmelerde tam da kendisinin “barışçı”, insan hakları savunucusu” dediği kişi ve kurumların misyon üstlendiklerini bilmiyor mu? Biliyor. Ama o kadar sorumsuz, ciddiyetsiz ki, bunu da bilmezden gelip garip sorular soruyor ve “bana mı sordunuz?” deyip işin içinden çıkıyor.

Tarihin garip bir tecellisi olsa gerek;

Reformizm, Kürt milliyetçi hareketine *“bana mı sordunuz?”* deyip sorumluluktan kaçıyor.

19 Aralık sonrası hapishanelerdeki pratiğine ilişkin Kürt milliyetçi hareketine yönelttiğimiz eleştirilere de Kürt milliyetçi hareketi aynı cevabı vermişti:

“PKK binlerce tutuklusunu bir kaç yüz kişilik DHKP-C ve başka bir sol örgütün arkasına takamazdı. ... Kendi başına karar verirse, ‘neden PKK benimle direnmedi’ diyemez...” (Özgür Halk, 15 Ocak 2001)

O zaman bu “karar verirken bana mı sordunuz?” yaklaşımına karşı şunları yazmıştık:

*“**Bana mı sordun?**” yaklaşımı, apolitik bir yaklaşımdır.*

Bu mantık şöyle devam eder gider; bana mı sordun silahlı mücadeleye başlarken... Bana mı sordun örgütü kurarken... Bana mı sordun barış ilan ederken... O zaman kimsenin kimseye diyeceği bir şey de olmaz.” (Vatan, sayı: 79, 26 Şu-

bat 2001)

Bu mantık böyle devam edip gelmiştir işte. Aynen o gün işaret ettiğimiz gibi, şimdi de birileri dönüp Kürt milliyetçi hareketine “bana mı sordun silahlı mücadeleye başlar-ken...” deyip eleştiriden ve Kürt sorununda sorumluluk üstlenmekten kaçıyor.

“Bana mı sordun” mantığı

kaçıştır zaten. Hem de en apolitik biçimde bir kaçış. Kürt milliyetçiliği öyle derken, hapishaneler sorununda sorumluluk üstlenmekten kaçıyordu. Mater, Kürt sorununda sorumluluk üstlenmekten kaçıyor.

Aynı kafa, F Tiplerine karşı direnme kararı alırken bana mı sordunuz diyor. Ama bu kafa burada da sınırlı kalmaz; yarın işçiye, greve çıkma kararı alır-

ken bana mı sordunuz der. Öğrenciye, boykot, işgal yapar-ken bana mı sordunuz der... Bunun sınırı yok. Çünkü “bana mı sordun?” mantığı, düpedüz, kelimenin tam ve gerçek anlamıyla, apolitik, burjuva, birey-ci bir düşüncenin tezahürüdür. Reformizmin “solculuk” adına meşrulaştırmaya çalıştığı da işte böyle bir düşünüş ve yaşam tarzıdır.

Solda iddiasızlaşmanın yansımaları (1)

1 Mayıs 2004 ve NATO Zirvesi’ne karşı mücadele, solun içinde bulunduğu durumun çeşitli açılardan görülmesine vesile oldu. Solun örgütlülük anlamındaki yetersizliği, geniş kitleleri harekete geçirebilecek durumda olmaması, zaten uzun süredir bilinen, görülen, hemen herkesin kabul ettiği gerçeklerdir. 1 Mayıs ve NATO Zirvesi’ne yönelik tartışma ve hazırlıklarda, bunların daha ötesinde somut olarak görülen, solun beyninde bir güçsüzleşmeyi yaşadığıdır.

Her iki süreçte, **birincisi**, solun demokratik mücadele konusundaki yaklaşımının en ölçüde çarpıklaştığı olduğuna, **ikincisi**, herhangi bir şeyi protesto etmenin ötesinde bir iddiada bulunabilecek ruh hali ve kararlılıktan önemli ölçüde uzaklaştığına tanık olduk. Her iki süreçte de, sonuçta militan bir çıkış yapılabildi, devrimciliğin bu topraklarda nasıl hayat bulacağı gösterildi. Ne var ki, bu çıkışın sürekli kılınabilmesi, biraz da burada sözünü ettiğimiz iddiasızlaşmanın aşılmasına bağlıdır. Solun bu iki önemli süreçte açığa çıkan çarpıklıklarının üzerine gidilebilirse, bu çıkışlar tekil örnekler, konjonktürel eylemler olarak kalmaz.

1980’den bu yana sürekli ideolojik, politik, polisiye darbeler altındaki bir soldan söz ediyoruz. Herkes kendini en komünist, en devrimci, en Marksist-Leninist olarak kabul edebilir; ama yaşanan güçsüzlükler,

iddiasızlaşma solun en ciddi sorunlarından biri. Devrimci Sol’un Temmuz 2004 tarihli 19. sayısında bu sorun ele alınarak, iddiasızlaşmanın altbaşlıkları şöyle sıralanıyor:

Statükonun kanıksanması / İdeolojik savrulma / Eylem anlayışında darlık / İdeolojik-politik hantallık / Abartıcılık ve keskinlik / Yasallığa boyun eğme-icazetçilik / Demokratik mücadelede çarpıklık / Aydınlar karşısında oportünist tavır

Bu köşede söz konusu yazıdan da yararlanarak bu sorunları ele alacağız.

savrulmalar, çarpıklıklar da ortadadır. Önümüzdeki sayıdan itibaren sıralayacağımız tavır ve düşünceler, başka bir sola ait değil, Türkiye solu- na aittir. Bu anlamda Türkiye solu, son tartışmaların ortaya çıkardığı çarpıklıklar üzerinde çok ciddi olarak durmak durumundadır. Bunların da en önemlisi, solun beyninde yaşanan küçülmedir.

Bir örgütlülük, çeşitli süreçlere, koşullara bağlı olarak nesnel veya bazen de öznel çeşitli nedenlerle örgütsel, kitlesel boyutlarda gerilemeler, daralmalar yaşayabilir. Nitekim dünyada da, ülkemizde de devrimci hareketlerin, halkın mücadelesinin tarihinde böylesi dönemlerin örneği çoktur. Bir çok ülkenin devrim tarihi “yenilgiden zafere” diye ifade edilebilecek bir seyir izlemiştir. Fakat

“yenilgiden zafere” doğru ilerleyebilmenin olmazsa olmaz bir koşulu vardır: **Her şart altında iktidar perspektifini, ideolojik sağlamlığını ve militan kararlılığını kaybetmemek.** Eğer bunlar varsa, bir hareket kaybedilen her şeyi yerine koyabilir, yıkılan her şeyi yeniden yapabilir. Ama bunlar yoksa, geriye gidiş **tükenişe kadar** sürer. Böyle bir hareketin “yenilgiden zaferler” yaratması mümkün olmaz.

Örgütsel, kitlesel, kadrosal küçülmelerin çaresi vardır. Ama beyinlerin, iddianın, coşkunun, kararlılığın küçülmesinin çaresini bulmak zordur. Şu veya bu nedenlerle militan sayısı azalabilir, faşist terör altında kitlelerin militan mücadele eğilimleri zayıflayabilir, bunlar süreç içinde aşılabılır, fakat kitleleri örgütleme ve kitlelere öncülük etme iddiasındakiler **bu iddiayı kaybetmişlerse**, düşüncelerinde ve politikalarında militanlaşma yokolmuşsa, kitlelerin içinde bulunduğu durumu da değiştiremezler.

İddiasızlaşma, devrime inancın kaybedilmesidir. İddiasızlaşma halka güvenin zayıflamasıdır. İktidar hedefinin artık sadece soyut, teorik bir hedef olarak kalması demektir. İddiasızlaşmanın pratikteki tezahürleri bir yazıda sayılamayacak kadar çoktur. Çünkü ideolojik, politik, pratik solun gündemine gelen hemen her konuda, bunun bir yansımasını görmek mümkündür. Yine de bunların en başlıcalarını sıralayarak, iddiasızlaşmanın soldaki yansımalarını göstermeye çalışalım.

- Sürecek -

Anadolu Federasyonu Başkanı Nurhan Erdem Kamp Baskınını Anlatıyor

AMAÇ YABANCILARI SİNDİRMEK

Almanya'da Anadolu Federasyonu kampının basılması ile ilgili olarak, federasyon başkanı Nurhan Erdem'le görüştük.

“Emir Yukarıdan Geldi”

Önce okurlarımız için gelişmeleri kısaca bir özetleyebilir misiniz?

Nurhan Erdem: 1 Ağustos tarihinde tatil kampına gittik. Ve Pazartesi gününden itibaren de programımıza başladık. Programımıza da kısaca değinmek istiyorum. Yeni Göçmenler Yasası ve işsizlik parası hak gaspları, emperyalizm ve Irak savaşı, burada yaşayan Türkiyeliler'in sorunları, çocukların okulda yaşadıkları sorunlar ve nasıl çözeceğiz, ne yapmalıyız üzerine tartışma ve sohbetlerimiz oldu. Çocuk eğitimi üzerine eğitim almış ve bunun okullarda eğitimini veren bir arkadaşımız aileleri bilgilendirdi. Davetlimiz olarak gelen yazar Cezmi Ersöz'ün kitabının tanıtımı vardı. Yine federasyonumuzun amacı ve programı gibi konularda sohbetler yaptık, ikinci gün akşam da “Hitler” filmi izledik.

Dördüncü gün, Perşembe sabah saat 06:20 civarlarında kampın etrafını sarmaya başladılar. Telsiz sesleriyle uyandık. Ne olduğunu, neden geldiklerini anlamaya çalıştık? Bu arada arama iznini istedik ve yazılanları gördükten sonra bu baskının keyfi olduğunu söyleyerek tartışmaya başladık. Arama emri sadece benim adıma çıkarılmıştı. Ve diğer insanları sadece delil toplama ve tesbit etmek için götürüyorlardı.

Israrla muhataplarının ben olduğumu ve diğer insanları götürmemeleri gerektiğini tartıştık. Her cevap “emir yukardan” geldi şeklinde idi.

Niye Sürekli Hitler'i Hatırlatıyorsunuz?

Bayanları ve erkekleri ayırarak karakollara götürdüler. Tabii bu arada çocukları da ayırmaya çalıştılar. Buna karşı çıkıldı. Yine karakolda da

tartışma devam etti. Kampın yasal olduğunu buna hakları olmadığını ısrarla tartıştık.

Burada soruları ilginçti. Neden Hitler filmi izlettiğimi sordular örneğin. **Niye ısrarla hatırlatmaya çalışıyormuşuz? Niye hatırlatmayalım bu sizin kara tarihiniz**

burdaki yabancı düşmanlığının kaynağını bilmeli herkes, diye cevap verdik.

Emniyet Müdürlüğü'nde kampa devam edeceğimizi ihtiyacımız olan eşyaların geri verilmesini talep ettim. Kamp yerindeki yetkiliyle konuşmam söylendi, konuştuk. Mahkeme kararını göstererek, kampı ve şehir sınırlarını derhal terk etmeliymişiz. İtiraz ettik, çıkmayacağız ve yasal yollara başvuracağız, keyfi bir şekilde atamazsınız dedik. Bize öğlen üçe kadar süre verdiler ve gittiler. Avukatım acil mahkemeye başvurdu. Öğlen saat üçte, beşte ve sabaha karşı saat beşte gelerek bizi **tehdit ettiler. Saldıracağız çıkın** vb tarzında tehditleri oldu. Olayın mahkemelik olduğunu bu yaptıklarının yasal olmadığını belirttik.

Polis Şiddet Kullandı

İkinci gün kampın tekrar basılması, çadırların yıkılması nasıl oldu?

İkinci gün biz sabah her zamanki saatimizde kalktık ve günlük programımıza başladık. Kahvaltıdan sonra Nazım Hikmet ve vatanseverlik üzerine yapacağımız forma başladık. Kampın etrafını sardılar, diğer Almanların kaldığı kamp alanına şeritler bağladılar. Biz devam ettik. Operasyonu yöneten kişi ve bir polis yetkilisi bizi tekrar uyarmaya geldi. Avukatımla konuşmalarını ve mahkeme kararını beklemlerini söyledim. Mahkeme kararı bana yaklaşık yarım saat sonra avukatım tarafından bildirildi. Ben öğrendikten sonra da polisler formu yaptığımız çadırın etrafını sarmaya başladılar.

Mahkeme kararı kampı ve şehri terk etmemiz yönündeydi. Çıkmayacağımızı ve bu suçlamaları kabul etmediğimi söyledim. Ailelere de sormasını onların kararının da aynı şekilde olduğunu ve mahkemenin kararının ön yargılı olduğunu belirttim. Bu tartışmalar bir saate yakın uzadı. Avukatım ve belediye başkanı geldi. Belediye başkanı vasıfsız bir şekilde orada kaldı.

Bu arada biz çocukları ortaya alarak kenetlendik. Ve daha **tartışmalar sürerken saldırdılar** ve beni aldılar. İki yüz metreye yakın taşıyarak otobüse koydular. Vurmaya başladılar ve bana vurduklarında insanların artık kendilerinin geleceğini söylediler. Yani beni dövmelemlerini diğer insanlara tehdit olarak kullanıyorlardı. Anneler ve çocuklar kalana kadar herkesi bu şekilde zorla bindirdiler araca. Bu arada beş kişinin ayrı götürüleceğini, onların polise şiddet kullandıklarını

söylediler. Bu tamamen yalandı. Şiddet kullanan polisin kendisi olmuştur. Ve bindirirken de buna devam ettiler.

Bunlar yaşanırken bir yandan da çadırları söktüler ve kepeçlerle eşyaları çöp arabalarına koydular. Ben o insanları ben getirdim, sorumlusu benim diye ısrar ettim ve beni tekrar ailelerin ve çocukların yanına götürdüler. Gözaltındakiler bir süre sonra serbest bırakıldı.

Operasyonu yöneten Simon isimli şahıs, ısrarla *“kendilerinden kaynaklı olmadığını İçişleri Bakanlığı’nın emri olduğunu kendilerinin de kamptaki durumu gördüklerini, aileler ve çocuklar olduğunu söylediklerini ama ısrarla kampın kaldırılması doğrultusunda talimat aldıklarını”* söyledi.

Yabancıların Örgütlenmesini İstemiyorlar

Federasyonunuz bu kampla neyi amaçlıyordu? Alman polisi neden özellikle sizi hedef aldı?

Kamp programımızdan da anlaşılacağı üzere, kültürel kimliğimiz, haklarımız, yabancılara yönelik baskı ve saldırılar ve federasyonumuzun tanıtımıydı amacımız. Alman polisinin bizi hedef alması getirdikleri gerekçeden kaynaklı olmadığını orada herkes yaşadı ve gördü. Çünkü gerekçeleri tamamen asılsız ve hiçbir delile dayanmadan sadece tahmin üzerine idi. “DHKC’ye militan yetiştirmek ve propaganda yapmak” diyorlardı.

Asıl amaç burada yaşayan yabancıların örgütlenmesini engellemek ve yabancıları korkutarak, sindirerek birlik olmasını engellemektir. Yabancılar zaten ses çıkarmaz, biz yasaları çıkarırız onları istediğimiz gibi atarız kovarız ama seslerini çıkarmazlar diye düşünüyor ve örgütlenmelerini istemiyorlar. İnsanların federasyonumuz çevresinde örgütlenmesini engellemenin en kolay yöntemlerinden biri de **“terör örgütü” etiketi yapıştırmak** olacaktı. Biz daha iki ay önce kurulduk ve bu yönde hiçbir engel çıkarılmadı. Yine bu tatil kampı hazırlıklarımızda da hiçbir resmi kurum tarafından uyarılmadık. **Kampı yaparlar biz de basarız ve terör damgasını yapıştırırız** mantığı ile yaklaşıp federasyonumuzu kriminalize etmeye çalıştılar. Hatta kampı illegal yaptığımız gibi komik bir gerekçe ortaya atıldı. İlegal bir kamp herhalde bu şekilde davul zurna ile duyurulmaz internetten, el ilanları ile çağırısı yapılmaz.

Tüm bunlar da gösteriyor ki Alman devleti yabancıların örgütlenmesini ve bilinçlenmesini istemiyor. Ve bunun için her türlü keyfiyete baş vuruyor. Yurtdışında da çeşitli yabancı kuruluşlara karşı operasyonlar yapılıyor sürekli. Bu operasyonlarla hedeflenen burada yaşayan yabancıları demokrat ilerici çevreyi susturmak ve altını

İşte DHKP-C kampında yakalanan teröristler!

Anadolu Federasyonu düzenlediği basın açıklaması ile Alman polisinin “terör kampı” adıyla yaptığı hukuksuz baskını protesto etti. Açıklamaya, kampa katılan “DHKP-C militanı” çocuklar, aileleri de katıldı. Açıklamayı okuyan Nurhan Erdem, çocukların korkutulduğunu belirterek, karakolda yaşadıkları ırkçı yaklaşımlara dikkat çekti. Ayrıca gözaltına alınırken polisin şiddetine maruz kalan aileler ve çocukları da aldıkları “iş göremez raporlarını” basına gösterdiler. Federasyon başkanı Nurhan Erdem Cumartesi günü Köln’de yapılacak mitinge de herkesi davet etti.

boşaltmaktır.

Aslında bu tür şeyler diğer avrupa ülkeleri için de geçerlidir? Özellikle sesini çıkaran yabancılara 11 Eylül sonrası “terör” demagojisi ile susturmak için yasalar çıkardılar. Şu anda Alman devrimci ve demokrat çevre de sesini çok az çıkarıyor. Burada demokratik hak mücadelesi veren cılız da olsa yabancılardır.

Yeni Yasalarla İrkçılık Pekişiyor

Yabancı düşmanlığı politikaları, daha başka nerelerde nasıl gösteriyor kendini?

Her alanda yaşanıyor. Yeni yasalarla da bu ırkçılıklarını pekiştiriyorlar. Örneğin son çıkan Göç Yasası tamamen ırkçı bir yasadır. Bütün yabancılar potansiyel terörist olarak görülmekte ve bir çok insani haktan mahrum bırakılmaktadır. Bu konuda yaptığımız açıklama derginiz de de yayınlandı.

Bu tekil bir olay değil devlet politikasıdır. Bilinçli, karşı çıkan, hakkını arayan örgütlü bir kitlenin istemiyorlar. Bu tabii ki Alman toplumu açısından da geçerli, kendi toplumunu da sindirmektir amaçları. Ama önce yabancılardan başladılar.

Almanya’daki demokratik güçler bu saldırılara karşı gelmek zorundadır. Bu yaşananlar sadece yabancıların sorunu değildir. Bugün bize yarın da onlara sıra gelecektir.

Alman polisi, bu saldırıyı, böyle bir pervasızlıkla bir Alman kuruluşuna yapabilir miydi?

Hayır yapamazdı. Kendi toplumunu karşısına almak istemediği için yapamaz. Almanya'da bir çok dernek tatil kampı yapıyor. Ama şimdiye kadar hiç böyle bir saldırı yaşamadılar.

Demokrasi Mücadelesi Terörizm Değildir

Son olarak eklemek istedikleriniz var mı?

Çadırlarımızın kaldırılması ve bizim zorla çıkarılmamız ile ilgili tekrar karara itiraz ettik. Çocuklu aileler ve yaralananlar suç duyurusunda bulundu. Basının tutumu ile ilgili eklemek istediklerim var. 6 Ağustos tarihli Almanya'nın bir çok tanınmış gazetelerinde ve televizyonlarında kampın basılması, polisin verdiği bilgilerle haber yapıldı. Hatta bazı gazetelerde bizden "Türk teröristleri" olarak bahsediliyordu. Terörist diye bah-

sedilenler 2 -55 yaş arası insanlar. Onları da ayrıca dava edeceğiz. Düğmeye basılmış gibi her tarafta aynı şekilde yayınlanması yine yabancılara karşı devletin tutumunu ortaya koyuyor. Biz bu keyfi tutumu tehşir etmeye devam edeceğiz.

Tüm Türkiyeli kurumlara ve kişilere çağırımızdır. Bu olayla ilgili yapılacak eylemlere destek verilmelidir. Demokrasi mücadelesi vermek terörizm değildir. Bugün bizim başımıza gelen her yabancının başına gelebilir. Piknik yapmak için ailenizle gittiğiniz bir parkta basılabilir ve terörist damgası yiyerek zorla çıkarılabilirsiniz. Tatil için gittiğiniz bir kamp alanında sırf "kara kafalı" olduğunuz için terörist diye tutulabilirsiniz. Birlik olup örgütlenip gücümüzü göstermezsek bu olaylar herkesin başına gelebilir.

Anti-Emperyalist Kampta Direniş Sesleri

Her sene **İtalya'da** düzenlenen Anti Emperyalist Kamp 1-7 Ağustos tarihleri arasında Assisi'de yapıldı. İtalya, Fransa, Norveç, Almanya, Rusya, Venezüela, İrlanda, Bask ülkesi, Irak, Filistin ve Türkiye'den devrimci, anti-emperyalist güçler katıldı. Değişik ülkelerden örgüt temsilcilerinin katıldığı forumlarda dünyadaki gelişmeler hakkında bilgi sunulup açık tartışmalar yapıldı.

İtalyan Taban Sendikası Cobas'ın katıldığı forumda işçi ve göçmenlerin sorunları dile getirilirken, Türkiye'deki demokratik mücadeleyle ilgili foruma HÖC, Özgür-Der ve MLKP'den birer temsilci katıldı.

Irak'taki ABD işgaline karşı direnişi anlatan Irak Yurtseverler Birliği kurucularından Avni El Kalemci, Ahmet Kerim ve IKP (El Kader) temsilcisi Nuri Al-Muradi'nin katıldığı forumda direnişçilerin ilk başta petrol tesisleri gibi ekonomik hedeflere yöneldiklerini daha sonra lojistik hedeflere yönelmeye başladığını anlatarak, 'İşgalciler her ne kadar evleri bombalandıysa da Felluce'de işgalcilerin yenilebileceği kanıtlanmıştır.' denildi ve direnişte tüm yurtseverlerin birlikte savaştıklarının altı çizildi. Anti-emperyalist Koordinasyon tarafından Irak'la ilgili bir başka forumda direnişin nasıl desteklenebileceği tartışılarak, 25 Eylül tarihinde Filistin İntifadasının yıldönümünde yapılacak eylemlikleri gündeme getirdi.

Bask Ülkesi'yle ilgili forumda AB'ye alternatif olarak Avrupa kapitalizminin baskılarına karşı çıkan, ulusal sorunu ele alan, Avrupa Anayasasını reddeden devrimci, sol bir inisiyatif kurma önerisi getirildi. Bu önerileri tartışmak için Haziran 2005 tarihinde Bask Ülkesi'nde bir konferans düzenleneceği duyurusu yapıldı.

Kara Listeler ile ilgili forumda konuşmacı olarak İtalyan Avukat Pelazza, Basklı Tutsaklar Komitesi, Anti Emperyalist Kamp, İrlandalı Cumhuriyetçi Tutsaklar Derneği, İtalyan Kızıl Yardım ve DHKC Enternasyonal temsilcileri katıldı. 1 Nisan operasyonlarına değinilen konuşmalarda Avrupa'daki anti-terör yasaları ele alındı ve Kara Listelerde yer alan örgütlenmelerin ülkelerinde kurtuluş mücadelesi sürdürdüğünün altı çizildi. Bask ülkesi ve İrlandalı Cumhuriyetçi tutsaklar adına konuşmaların yapıldığı forumda, DHKC Enternasyonal temsilcisi de söz aldı. Son olarak, Avrupa'dan Tekin Tangün davasını izlemeye gelen heyette yeralan profesör Paola Cecci yaşadıklarını anlattı. Bu arada Anadolu Federasyonu'nun kampına yapılan baskın haberi alındığında bu konuda bir deklarasyon yayınlanarak imzaya açıldı. Anti Emperyalist Kamp bir açık hava konseriyle sona erdi.

Federasyon Pikniği

9 Ağustos günü Anadolu Federasyonu tarafından Berlin Blücher platzda "Kardeşlik Sofrasında buluşalım" pikniği düzenlendi.

Piknik yerel sanatçı Fatma ve Süleyman'ın türküleri ile başladı. Ardından Anadolu Federasyonu genel sektereteri, federasyonu tanıtan ve aile ve gençlik kampına yapılan polis baskısını protesto eden bir konuşma yaptı.

Piknik IKAD (İrkçılığa karşı Mücadele Derneği) çatısı altında çalışmalarını sürdüren Murat ve Nesrin türküleri ile devam etti.

Ayrıca TAYAD Komitee adına bir konuşma yapıldı ve ölüm orucu anlatılarak "Avrupa'da yaşayan Türkiyeliler olarak devrimci tutsaklara sahip çıkmalıyız", denildi. Son olarak Hilmi Yarayıcı'nın türküler söylediği piknik halaylarla bitirildi.

Bu arada federasyon kampına yapılan baskın, çeşitli kuruluşlar tarafından protesto edildi. ILPS, Anadolu-Der, Rotterdam Anadolu Kültür Merkezi yaptıkları açıklamalarla baskını anti-demokratik olarak nitelediler ve "Anadolu Federasyonu yalnız değildir" dediler.

İstismarcılar, fırsatçılar işbaşında

Tutsakların kanı, canı üzerine AB fonu!

Radikal Gazetesi'nde geçen hafta Aytekin Yılmaz imzalı bir yazıyla hapishanelerle ilgili bir "proje" duyuruldu. Projeye göre, "Cezaevlerindeki entelektüel üretim değerlendirilecek... Tutsakların öykü ve şiirlerinin yayınlanması sağlanacak... Projede bir antoloji bir de karikatür sergisi var..." (Bkz. **Radikal**, 10 Ağustos 2004, "Hapishane ürünlerini desteklemek" başlıklı yazı)

Bu proje için de tutsaklara ürünlerini gönderme çağrısı yapıyorlar.

Tutsakları bu kadar çok mu düşünüyorlar? Hapishaneler konusunda duyarlılık mı? "**Hadi canım sen de!**"

Cezmi Ersöz'ün ölüm oruçlarıyla ilgili yazılarının yer aldığı kitabına ambargo koyan aynı **Radikal** değil miydi?.. 19 Aralık katliamıyla, içeride dışarıda süren ölüm oruçlarıyla ilgili kaç kitap yayınlandı bugüne kadar? **Radikal** hangisini tanıttı?.. Tutsakların şiir kitapları yayınlandı, **Radikal** tutsakların ürünlerine o kadar meraklıydı da, **hangisini tanıttı?**.. Öyleyse bu işte bir "çapanoğlu" olmalı.

Evet, bir "çapanoğlu" var. Çünkü bu "proje"yi tanıtan yazıdaki imza –Aytekin Yılmaz– bu işin altında başka niyetler, pis amaçlar aramamızı gerektirecek tescilli bir isim.

Okurlarımız biraz hafızalarını zorlarsa bu ismi hatırlayacaklardır.

O bir dönek. İşi, devrimcilere küfretmek.

F tipi "oda"ları savunan, direnişe, devrimc örgütlere küfreden birisi.

Ekmekeç ve Adalet'in 20 Temmuz 2003 tarihli 69. sayısında bu döneğin bir kitabını tanıtmıştık. Kitabın adı "**İçimizdeki Hapishane**" idi. Döneklerin reklamcısı Celal Başlangıç onun kitabını da tanıtmış ve yazısına "**Cezaevindeki Cezaevleri**" başlığını koymuştu.

Seçilen başlıklardan anlaşılacağı gibi, 19 Aralık'tan önce "**örgüt baskısı**"yla nasıl cezaevlerinin içinde bir cezaevi daha kurulduğunu anlatıyorlardı. Kitabın önsözünü de döneklerin teorisyeni **Ömer Laçiner** yazmıştı.

Bunları biraraya getiren, **Radikal** sayfalarının bu kitaba açılmasını sağlayan şey; **örgüt düşmanlığında** ve **bireyin kutsanmasında** hemfikirlikleriydi. Çıkarmayı düşündükleri hapishane antolojisini de "**aynı işbirliği**" içinde ve "**aynı amaç**" doğrultusunda yapacaklarına kuşku yok.

Fakat bu kez "ek" bir amaç daha sözkonusu.

Bu ek amacı, projeyi tanıtan yazının bir bölümünde buluyoruz:

"*Uluslararası PEN Hapisteki Yazarlar Komitesi ve Uluslararası İnfaz Reformu Örgütü projeye destek vereceklerini belirttiler. Proje, **Avrupa Kültür Fonu'ndan** ve Avrupa Komisyonu İnsan Hakları ve Demokrasi Programı'ndan **maddi destek sağladı.**"*

F tiplerinde öldüren AB, "tutsakların ürünlerinin değerlendirilmesi" için fon veriyor!

Bunda bir çelişki yok mu?

Yok! AB'nin F tiplerini finanse ederken amacı neyse, bu projeyi maddi destek vermekteki amacı da aynıdır. AB, bu projeyi de tutsakları "rehabilete" etmenin, yani onları **örgütsüzleştirmenin, bireyleştirmenin** aracı olarak gördüğüne kuşku yok.

Zaten projeyi yürütenler de aynı kafadakiler değil mi? Onun için onlar da devrimci tutsakların örgütlülüklerini yok sayarak onlara "**birey**" olarak çağrı yapıyorlar. Sami Türk de, Cemil Çiçek de, tutsaklara birey olmayı dayatıyor, onların temsil mekanizmalarını, örgütlülüklerini tanıtmıyor. Kafa aynı kafadır.

Tutsakların şiirlerinde, öykülerinde, anılarında, romanlarında kan var, ödenmiş bedeller var. Ha-inler, dönemler bunlara elini uzatamaz.

Devrimci, yurtsever tutsaklar;

Döneklerle, Avrupalı suç ortaklarını emeklerinizi, ürünlerinizi, ödediğiniz bedelleri sömürttürmeyin! Direnişlerin, emeğinizin, iradenizin, yaratıcılığınızın ürünlerini bu fırsatçılara göndermeyin.

Bizim kanımızı, ödediğimiz bedelleri ve zindanlarda canlarımız pahasına sürdürdüğümüz direnişlerimizi istismar edip AB fonlarıyla nemalanmak istiyorlar.

Bu girişimde asla iyiniyet yoktur. Bu projeye iyi niyetlerle katılanlar, hiç vakit kaybetmeksizin çekilmelidir. Kanıtı Aytekin Yılmaz'ın kitabıdır.

117 ölümle ilgilenmezler, tecritle ilgilenmezler, "şiirlerle, öykülerle" ilgilenirler. **Çünkü AB**, 117 ölümle ilgilenmeye, tecritle ilgilenmeye para ödemiyor!.. Mesele bu kadar açık ve nettir.

Tutsakların kanı, emeği üzerinden AB fonlarını alıp düzen içi yaşamını sürdürmek, **ALÇAKLIK-TIR!** Böyle adi bir ticareti hiç bir biçimde kabul etmeyeceğimiz ve affetmeyeceğimiz bilinmelidir. Eğer tutsaklara bir gram olsun bir saygı duyuyorsanız, hapishanelerdeki tutsaklara karşı bir damlacık sorumluluk duyuyorsanız, bu gayri-samimi, bu pazarlıkçı, fırsatçı girişimden vazgeçilmelidir.

kahramanlar Ölmez

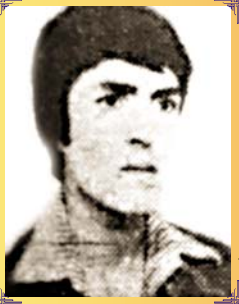
14 Ağustos - 20 Ağustos Şehitlerimiz

Senem ADALI
Muhammed KAYA
20 Ağustos 1996

Demokratik alanda devrimci mücadele yürüten iki devrimciydiler. Alibeyköy ve civarında Kurtuluş dergisinin dağıtımının organizasyonu ile görevliydi. Silahsız, savunmasız durumda polis tarafından kaldıkları evde infaz edildiler.

Senem Adalı, uzun süre TAYAD'lı ailelerin, Özgür-Der'in çalışmaları içinde yer alıyordu. Defalarca gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi. Tutuklandı. İrfan Ağdaş'ın katledilmesine karşı eylemleri, Galatasaray Lisesi önündeki kayıp yakınlarının eylemlerini örgütlemek için çalıştı.

Ahmet EREKLİ
Ağustos 1977
Faşistler tarafından katledildi.

Zekai BÖLÜKBAŞI
Ağustos 1979

Ömer ERMiŞ
Ağustos 1979

Elif Karaman
Aydın Yıldırım
17 Ağustos 1999

17 Ağustos'ta meydana gelen depremde haklar ve özgürlükler mücadelesinin iki genç militanı da kaybet-

tik. İzmit'te oturan Elif Karaman, DLMK (Demokratik Lise İçin Mücadele Komiteleri) içinde yer alan, aynı zamanda dergi dağıtımcısı olan bir liseliydi. Aydın Yıldırım ise Karanfiller Kültür Merkezi Müzik Topluluğu üyesiydi.

M. Ali BALOĞLU
Ağustos 1979

Hisarüstü'nde bir gecekondu mahallesinde, gecekondu yıkımına karşı koyarken jandarmalar tarafından katledildi.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Osman Osmanağaoğlu (DHKP-C)
14 Ağustos 2001

Tahliye olduktan sonra direnişini dışarda, Armutlu'da sürdüren Osman Osmanağaoğlu, kuşatma altındaki Armutlu'da direnişin 62. şehidi oldu.

Devrimci hareketin siyasi arenaya ilk çıktığı günden bu yana mücadelenin ve örgütün içindeydi. Şehit düştüğünde 44 yaşındaydı. Bu 44 yılın çocukluk yıllarını bir kenara bırakırsak o hep devrimciydi. Bir ömür boyu devrimciydi yani.

Aslen Artvin-Hopalı olan Osmanağaoğlu, 1957 yılında Karabük'de doğdu. Annesi Gürcü, babası Laz'dır. Örgütlü yaşama 1976 yılında tanıştı. İstanbul Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı'nda öğrencilik yıllarında Dev-Gençli oldu. Cunta sonrası Selimiye, Sultanahmet, Metris, Sağmalcılar hapishanelerinde 6 yıl tutsak kaldı. 1987'de tahliyesinden sonra yeniden çeşitli alanlarda görev ve sorumluluklar aldı. Son olarak İstanbul Mahalli alan Milis Örgütlenmesi Genel Sorumluluğu yaparken 1992 yılında tutsak düştü.

2000 ölüm orucu tartışmaları başladığında "bu halk için ölüme yatılır" diyerek gönüllüler arasında yer aldı. Bayrağı yüzlerce gün onurla ve kararlılıkla taşıyarak ölümsüzleşti.

